Jack London

Jack London

Colţ Alb

PARTEA I-a.
Capitolul 1
PÂRTIA CĂRNII.

Pădurea de molift negru şerpuia mohorâtă de-a lungul malurilor îngheţate. Vântul despuiase de curând arborii de veşmântul lor alb de gheaţă, şi în lumina palidă a asfinţitului, trunchiurile negre, prevestitoare de nenorocire, păreau că se pleacă unul spre altul. O tăcere nemărginită domnea asupra întinderii şi întreg ţinutul nu era decât o pustietate nesfârşită şi fără de viaţă, încremenită, atât de însingurată şi rece, că nici tristeţe nu mai trezea. Te îmbia parcă să râzi, dar un râs ce înfiora mai mult decât orice tristeţe, un râs fără voioşie, ca zâmbetul sfinxului, un râs rece ca gheaţa, în care sălăşluia ceva din grozăvia celor nestrămutate. Era Wildul1, sălbaticul wild de la miazănoapte, cu inima de gheaţă.

Dar viaţă totuşi era, undeva departe în acest ţinut, o viaţă sfidătoare. În josul apei îngheţate trudea un atelaj de câini-lupi. Blana lor zburlită prinsese chiciură, iar răsuflarea le îngheţa în aer de cum ieşea din gură în pufăituri de aburi, aşternându-li-se apoi în cristale pe blană. Prinşi în hamuri şi şleauri2 de piele, câinii trăgeau după ei o sanie. Era o sanie fără tălpici, făcută din scoarţă groasă de mesteacăn, cu fundul de-a dreptul pe zăpadă. Botul îi era adus în sus şi răsucit ca un sul, anume ca să împingă sub sanie coama de zăpadă afânată ce se ridica dinainte în valuri. Pe sanie se afla legată zdravăn o ladă lungă şi îngustă. Mai erau şi altele – pături, o secure, un ibric pentru cafea şi o tigaie;

dar în ochi îţi sărea mai întâi lada lungă şi îngustă, care ocupa mai tot locul.

Înaintea câinilor păşea anevoie un bărbat cu rachete mari în picioare. În urma saniei, un altul. În lada de pe sanie zăcea un al treilea, pentru care truda se sfârşise, un om pe care wildul îl doborâse şi îl răpusese pentru a nu se mai putea urni sau lupta vreodată. Prin natura lui, wildul nu iubeşte mişcarea. Pentru el viaţa e o ocară, căci viaţa înseamnă mişcare; şi wildul năzuieşte întotdeauna să nimicească mişcarea. El îngheaţă apa pentru a o opri să alerge spre mare, alungă seva din arbori de-i face să îngheţe până-n măduvă, dar cel mai sălbatic şi mai grozav îl hăituieşte şi-l doboară wildul pe om – omul, făptura cea mai neastâmpărată, mereu răzvrătită împotriva zicalei după care mişcarea trebuie să ducă până la urmă la nemişcare.

Totuşi, înaintea şi în urma saniei, neînfricaţi şi dârji, păşeau anevoie cei doi oameni care nu fuseseră încă răpuşi, îşi acoperiseră trupurile cu blănuri şi piei moi. Genele, obrajii şi buzele le erau atât de încărcate de cristalele răsuflării lor îngheţate, că nici nu li se mai putea desluşi chipul. Ai fi spus că sunt nişte arătări, ciocli dintr-o lume a duhurilor, la înmormântarea unei stafii. Nu erau însă decât oameni care răzbăteau prin pustietate, prin ţinutul amăgirii şi tăcerii, bieţii vântură-lume, porniţi într-o aventură uriaşă, luptându-se cu străşnicia unei lumi tot atât de îndepărtate, străină şi încremenită precât e hăul văzduhului.

Mergeau fără vorbă, cruţându-şi suflarea pentru truda trupurilor. Pretutindeni domnea tăcerea, care îi apăsa ca o povară. O simţeau cum le apasă creierii, întocmai cum scafandrul simte în adâncuri o presiune de mai multe atmosfere3. Îi strivea sub greutatea imensităţii fără margini şi a unei sorţi de nestrămutat. Îi strivea până în cele mai tainice ascunzişuri ale sufletului, storcând din ei, aşa cum storci sucul din boaba de strugure, toate patimile şi exaltările înşelătoare şi neîngăduita preţuire de sine a omului, până ce şi-au dat seama că sunt pieritori şi mărunţi,

bieţi atomi, biete fire de praf ce se mişcă cu prea puţină viclenie şi fără un dram de minte în vâltoarea jocului marilor elemente şi forţe oarbe dezlănţuite.

Trecu o oră şi încă una. Lumina palidă a zilei scurte, lumină fără soare, începuse să se destrame, când un urlet slab şi îndepărtat străpunse atmosfera încremenită. Urletul crescu în icniri repezi, până ce ajunse la cea mai înaltă notă, unde stărui tremurător şi încordat, apoi se stinse încet. De n-ai fi simţit în el o sălbăticie jalnică şi o poftă mistuitoare, ai fi putut crede că e vreun suflet rătăcit care se tânguie. Omul din faţă întoarse capul până ce privirea lui o întâlni pe a celui din urmă. Şi atunci, pe deasupra lăzii lungi şi înguste, amândoi dădură din cap cu înţeles.

Un nou urlet străpunse tăcerea. De astă dată, cei doi oameni îşi dădură seama dincotro vine: venea din urmă, de undeva de pe întinderea de zăpadă peste care trecuseră. Un al treilea urlet, ce părea răspunsul, se auzi tot dinapoia lor, dar din stânga celui de-al doilea urlet.

— Ne-au luat urma, Bill – spuse omul din faţă.

Glasul îi răsuna răguşit şi parcă dintr-o altă lume, iar ca să vorbească, se trudise de-a binelea.

— Carnea e rară – îi răspunse tovarăşul său. N-am mai văzut urme de iepure nu ştiu de câte zile.

După aceea nu mai scoaseră o vorbă, deşi rămaseră cu urechile ciulite la urletele de pradă ce nu mai conteneau înapoia lor.

La căderea nopţii vârâră câinii într-un desiş de molift de pe malul apei şi înjghebară tabăra. Sicriul aşezat lângă foc le slujea deopotrivă de scaun şi de masă. Câinii-lupi, înghesuiţi, ceva mai departe de foc, mârâiau şi se ciorovăiau între ei, dar nu prea se arătau dornici să se afunde în beznă.

— Henry, mi se pare că se aţin pe lângă tabără mai aproape ca de obicei, observă Bill.

Henry, care sta aplecat asupra focului, potrivind ibricul de cafea cu o bucată de gheaţă, dădu din cap. Şi nici nu se

grăbi să vorbească până ce nu-şi luă locul pe sicriu şi nu începu să mănânce.

— Ştiu ei unde le e pielea la adăpost. Tot e mai bine să înfulece decât să fie înfulecaţi. Câinii ăştia nu-s proşti deloc.

Bill dădu din cap.

— Eh, nu ştiu, zău.

Tovarăşul îl privi mirat:

— Nu te-am mai auzit până acum să te îndoieşti de deşteptăciunea lor.

— Henry – spuse celălalt, mestecându-şi tacticos fasolea, ai auzit ce larmă au făcut când le-am dat de mâncare?

— S-au bătut pe ea mai mult ca de obicei – recunoscu Henry.

— Câţi câini avem, Henry?

— Şase.

— Bine, Henry…

— Bill se opri o clipă pentru a da mai multă greutate vorbelor sale. După cum ţi-am spus, Henry, avem şase câini. Am scos din sac şase peşti şi am dat fiecărui câine câte unul dar un câine a rămas fără peşte.

— Ai numărat greşit.

— Avem şase câini – o luă celălalt de la capăt, calm. Am scos şase peşti. Ureche Tăiată a rămas fără peşte. După aia m-am dus la sac şi i-am dat şi lui un peşte.

— Avem numai şase câini – spuse Henry.

— Henry – continuă Bill – nu vreau să spun că toţi erau câini, dar şapte au primit peşte.

Henry se opri din mâncat şi, aruncând o privire pe deasupra focului, numără câinii.

— Acum îs doar şase – spuse el.

— L-am văzut pe celălalt rupând-o la fugă prin nămeţi, zise Bill cu nepăsare. Am văzut şapte.

Henry îl privi compătimitor şi spuse:

— Ce n-aş da să se termine odată drumul ăsta!

— Ce vrei să spui? întrebă Bill.

— Vreau să spun că încărcătura pe care o ducem cu noi îţi cam zdruncină nervii şi că ai început să ai vedenii.

— M-am gândit la asta – răspunse Bill cu seriozitate. Şi cum îţi spuneam, când l-am văzut că o tuleşte peste nămeţi, m-am uitat pe zăpadă şi i-am văzut urmele. După aia am numărat câinii şi tot şase mi-au ieşit la socoteală. Urmele mai sunt şi acum pe zăpadă. Vrei să le vezi? Hai să ţi le arăt.

Henry nu răspunse, ci mestecă mai departe, în tăcere, până ce îşi termină mâncarea. O încheie cu o ceaşcă de cafea, apoi îşi şterse gura cu dosul palmei şi zise:

— Adică, crezi că… – un urlet tânguitor, de o jale sălbatică, venind de undeva din beznă, îi curmă vorba. Se opri să-l asculte, apoi îşi încheie fraza, arătând în direcţia de unde venea urletul – era vreunul din ei?

Bill dădu din cap.

— Al dracului să fie dacă nu-i aşa. Doar ai văzut şi tu ce larmă au făcut câinii!

Urlet după urlet, şi altele care le răspundeau, transformară tăcerea într-un adevărat balamuc. De pretutindeni se auzeau urlete, iar câinii îşi arătau spaima ghemuindu-se unul într-altul şi atât de aproape de foc, încât dogoarea le pârlea părul. Înainte de a-şi aprinde pipa, Bill mai azvârli câteva lemne pe foc.

— Mi se pare că te-ai cam pierdut cu firea – spuse Henry.

— Henry…

— Bill trase gânditor din pipă şi după un răstimp urmă: Henry, mă gândeam… zău că ăsta e cu mult mai fericit decât o să fim noi amândoi vreodată!

Făcu semn către cel de-al treilea, arătând cu degetul mare în jos, spre lada pe care erau aşezaţi.

— Când om muri noi, Henry, mare noroc dacă om avea destui bolovani peste hoiturile noastre, ca să ne apere de câini.

— Dar noi nu avem familie, nici bani şi nici toate ălelalte ca ăsta – adăugă Henry. Nu-i de nasul nostru să ne ducă atâta cale ca să ne îngroape.

— Ce mă frământă pe mine, Henry, este ce caută la capătul pământului, prin locuri uitate de Dumnezeu, unul ca ăsta, care la el acasă era cineva şi care n-ar fi avut nevoie niciodată să-şi bată capul ce să mănânce sau cu ce să se acopere; asta nu pricep eu.

— Putea să trăiască până la adânci bătrâneţe dacă rămânea la el acasă – încuviinţă Henry.

Bill dădu să mai spună ceva, dar îşi luă seama. Se mulţumi să arate cu degetul spre zidul de întuneric ce-i apăsa de pretutindeni. În bezna de nepătruns nu puteai desluşi vreo formă, ci doar o pereche de ochi care străluceau ca jăraticul. Henry mai arătă cu capul o a doua şi o a treia pereche. În jurul taberei se afla un cerc de ochi sclipitori. În răstimpuri, o pereche de ochi se mişca sau dispărea, ca să reapară după o clipă.

Neliniştea câinilor crescuse şi, cuprinşi de spaimă, dădură buzna spre foc, târându-se şi ghemuindu-se la picioarele oamenilor. În învălmăşeală, unul din câini nimeri peste foc şi începu să schelălăiască de durere şi de spaimă când mirosul de păr pârlit se răspândi în aer. Larma făcu o clipă ca cercul de ochi să dea înapoi neliniştit şi chiar să se retragă puţin, pentru ca îndată ce câinii se liniştiră, să se apropie din nou.

— Henry, ce ghinion al dracului să ţi se termine muniţia!

Bill îşi sfârşi pipa şi-l ajută pe tovarăşul său să aştearnă culcuşul de blană şi păturile peste crengile de molift pe care le aşezaseră pe zăpadă înainte de cină.

Henry mormăi ceva şi începu să-şi dezlege mocasinii.

— Câte cartuşe ziceai că ne-au rămas? întrebă el.

— Trei – se auzi răspunsul – şi aş fi vrut să fie trei sute. Le-aş fi arătat eu atunci, lua-i-ar naiba!

Ridică pumnul ameninţător spre ochii ce sclipeau, apoi îşi puse cu grijă mocasinii în faţa focului.

— De s-ar muia odată gerul – urmă el. Sunt 50F4 sub zero de două săptămâni. Ce bine ar fi fost să nu mă fi pornit la drumul ăsta, Henry. Nu-mi place întorsătura pe care o ia. Nu mă prea simt eu în apele mele. Şi cum îţi spuneam, aş

vrea să se sfârşească odată drumul ăsta, să putem sta amândoi în faţa focului la Fortul Mc. Gurry, aşa cum stăm acum, şi să jucăm cărţi. Uite ce-aş vrea eu.

Henry mai mormăi ceva şi se vâri în culcuş. Nu aţipi bine, că-l trezi glasul tovarăşului său.

— Ascultă, Henry, când a venit ăla de-a luat un peşte, de ce oare n-or fi sărit câinii pe el? Asta mă frământă pe mine.

— Te frământi prea mult, Bill – răspunse Henry, somnoros. Nu erai aşa altădată. Mai tacă-ţi gura şi culcă-te şi să vezi că mâine dimineaţă o să te simţi iară în apele tale. Cred că nu stai bine cu stomacul şi d-aia eşti aşa.

Cei doi tovarăşi dormeau unul lângă altul, în acelaşi culcuş, răsuflând din greu; focul sta să se stingă şi ochii strălucitori strângeau cercul în jurul taberei. De spaimă, câinii se strânseseră grămadă şi din când în când mârâiau ameninţător la vreo pereche de ochi care se apropiau. La un moment dat se făcu atâta larmă, încât Bill se trezi. Ieşi din culcuş cu băgare de seamă, ca să nu-şi trezească tovarăşul, şi mai puse lemne pe foc. De îndată ce flăcările se înălţară cercul de ochi se trase înapoi. Mai aruncă o privire spre câinii ghemuiţi unul într-altul. Se frecă la ochi şi se uită la ei cu mai multă atenţie. Apoi se strecură din nou sub pături.

— Henry – zise el. Ei, Henry!

Henry mormăi trezindu-se din somn şi întrebă:

— Ce s-a mai întâmplat?

— Nimic – se auzi răspunsul – numai că i-am numărat din nou şi iar sunt şapte.

Henry primi această noutate printr-un mormăit care se transformă în sforăială şi adormi din nou.

Dimineaţa, Henry se trezi primul şi îl trase afară din culcuş şi pe tovarăşul său. Deşi era şase dimineaţa, mai aveau încă trei ceasuri până să se lumineze de ziuă. Şi în bezna nopţii, Henry începu să pregătească gustarea de dimineaţă, în timp ce Bill împăturea aşternutul şi pregătea sania de plecare.

— Ascultă Henry – întrebă el pe neaşteptate – câţi câini ziceai că avem?

— Şase.

— Greşit – proclamă Bill, triumfător.

— Sunt iar şapte? întrebă Henry.

— Nu, cinci; unu a tulit-o.

— La naiba! strigă Henry, mânios, lăsând gătitul şi venind să numere câinii.

— Ai dreptate, Bill – spuse el. Grăsanul a şters-o.

— Şi a rupt-o la fugă, de parcă scapără în urma lui. Nu l-am putut vedea din pricina fumului.

— N-are sorţi de scăpare – încheie Henry. L-au înghiţit de viu. Pun rămăşag că schelălăia când le aluneca pe gâtlej, bătu-i-ar Dumnezeu să-i bată!

— Câinele ăsta a fost întotdeauna nebun – zise Bill.

— Dar oricât de nebun o fi un câine, chiar până într-atât nu cred să fie ca s-o tulească şi să-şi facă singur felul! Aruncă o privire cercetătoare spre ceilalţi câini, prinzând într-o clipă trăsăturile caracteristice ale fiecărui animal. Mă prind că niciunul din ăştia n-ar face aşa ceva.

— Nici cu bâta nu-i poţi urni de lângă foc – încuviinţă Bill. Am spus eu întotdeauna că Grăsanului îi lipseşte o doagă.

Iată epitaful unui câine mort pe o pârtie de la miazănoapte – şi câţi alţi câini, câţi oameni nu vor fi avut parte nici măcar de unul ca acesta.

Capitolul 2
LUPOAICA.

O dată micul dejun terminat, cei doi oameni îşi legară pe sanie sărăcăciosul lor bagaj şi o porniră prin întuneric. În aceeaşi clipă, în gerul şi bezna nopţii începură să se audă urlete de o jale sălbatică, ce se chemau şi-şi răspundeau. Conversaţia se curmă. Pe la nouă se crăpă de ziuă. La vremea prânzului, cerul se coloră spre miazăzi până ce orizontul deveni trandafiriu, marcând linia pe care rotunjimea pământului o pune între însorita lume a sudului şi cea a nordului. Dar culoarea trandafirie păli iute. Geana

de lumină cenuşie mai ţinu până la trei, când se destramă şi ea, iar linţoliul nopţii arctice se aşternu peste ţinutul singuratic şi cufundat în tăcere.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, urletele sălbatice care veneau din dreapta, din stânga şi din urmă se auzeau tot mai aproape, atât de aproape, încât nu o dată semănară groază printre câinii ce trăgeau din greu la sanie, stârnind panică.

După un astfel de moment de panică, Bill, care împreună cu Henry izbutise să înhame din nou câinii, zise:

— Mai bine şi-ar vedea de vânat prin alte părţi şi s-ar căra o dată, să ne lase în pace!

— Teribil ne calcă ăştia pe nervi! spuse Henry, aprobator.

După aceea nu mai scoaseră o vorbă până ce nu-şi instalară tabăra.

Henry sta aplecat asupra oalei cu fasole care da în clocot şi din când în când arunca înăuntru bucăţi de gheaţă. Deodată se auzi o lovitură, însoţită de un strigăt al lui Bill şi de un schelălăit ascuţit de durere ce venea dintre câini.

Henry tresări şi se îndreptă tocmai la timp pentru a mai vedea o formă întunecată care dispărea peste zăpezi, la adăpostul întunericului. Îl zări apoi pe Bill în mijlocul câinilor, cu un aer deopotrivă triumfător şi abătut, ţinând într-o mână o bâtă zdravănă, iar în cealaltă – o coadă de peşte şi o bucată de somn uscat la soare.

— A înşfăcat jumătate – spuse Bill – dar şi eu i-am ars una. Îl auzi cum schelălăie?

— Cum arăta? întrebă Henry.

— Nu l-am putut vedea. Dar avea patru picioare, bot şi păr şi arăta ca orice câine.

— O fi vreun lup domesticit.

— Al dracului de domesticit, lup sau ce-o fi el, dacă vine aici chiar la timpul mesei şi ia o bucată de peşte!

În noaptea aceea, după ce-şi terminară cina şi se aşezară pe lada lunguiaţă trăgând din pipă, cercul de ochi scânteietori se strânse în jurul lor mai mult ca de obicei.

— Ce bine ar fi să se ia după vreo turmă de elani sau alt vânat şi să se care de aici, să ne lase în pace – zise Bill.

Henry îngână ceva pe un ton nu prea prietenos, apoi timp de aproape un sfert de oră rămaseră tăcuţi, Henry privind la foc, iar Bill – la cercul de ochi care sticleau în întuneric, dincolo de văpaia focului.

— Tare aş vrea să fim acum la Mc. Gurry – începu el din nou.

— Mai termină o dată cu ce-ai vrea tu şi cu văicărelile astea! izbucni Henry, mânios. Nu ţi-e bine la stomac. Asta-i cu tine. Ia o lingură de bicarbonat că ai să te îndulceşti şi ai să fii un tovarăş mai plăcut!

Dimineaţa, Henry fu trezit de blestemele furioase ce ieşeau din gura lui Bill. Se sprijini într-un cot şi îşi văzu tovarăşul printre câini, în apropierea focului bine întreţinut, cu braţele ridicate ameninţător şi cu faţa schimonosită de furie.

— Hei! strigă Henry. Ce s-a întâmplat?

— A şters-o şi Broscoiul – răspunse el.

— Nu, zău?

— Pe cinstea mea!

Henry sări din culcuş şi se repezi spre câini. Îi numără cu luare-aminte şi apoi se alătură tovarăşului său, blestemând forţele wildului care le mai răpiseră încă un câine.

— Broscoiul era cel mai puternic câine din ceată – zise Bill după un timp.

— Şi nici nu era un câine nebun – adăugă Henry.

Iată cel de-al doilea epitaf în decurs de două zile.

Posomorâţi, îşi luară gustarea, după care înhămară la sanie cei patru câini rămaşi. Ziua nu se deosebea de cele de până atunci. Cei doi oameni înaintau tăcuţi şi anevoie peste întinderea îngheţată. Tăcerea nu era tulburată decât de urletele urmăritorilor, care, nevăzuţi, se ţineau după ei. Pe la mijlocul după-amiezii, o dată cu căderea nopţii, urletele începură să se audă tot mai aproape, pe măsură ce urmăritorii, după obiceiul lor, înaintau; câinii deveniră

neliniştiţi şi speriaţi, şi în agitaţia lor încurcară şleaurile sporind amărăciunea celor doi oameni.

— Hei, asta o să vă vie de hac, javre smintite! zise Bill cu sete în seara aceea, rămânând în picioare după ce îşi termină treaba.

Henry lăsă gătitul şi veni să vadă ce se întâmplă. Tovarăşul lui nu numai că legase câinii, dar îi priponise cu beţe, aşa cum fac indienii. În jurul gâtului fiecărui câine, el strânsese o cureluşă de piele. Aproape de grumaz, dar îndeajuns de departe ca animalul să nu-l poată ajunge cu dinţii, atârnase, legat de cureluşă, câte un băţ gros şi lung de patru sau cinci picioare5. Celălalt capăt al băţului era fixat, cu ajutorul unei cureluşe de piele, de un par înfipt în pământ. Câinele nu putea să roadă pielea la capătul băţului ce era spre el. Băţul îl împiedica să ajungă la curea, în celălalt capăt.

Henry dădu aprobator din cap.

— E singurul mijloc de a-l ţine pe Ureche Tăiată, zise el.

— E în stare să taie cureaua cu dinţii, aşa cum ar tăia-o cu un cuţit, ba chiar de două ori mai repede. În felul ăsta, mâine dimineaţă o să-i găsim pe toţi.

— Pun rămăşag că aşa o să fie, afirmă Bill. Dacă mai lipseşte vreunul, atunci am să plec fără să beau cafeaua.

— Ei ştiu prea bine că nu avem cartuşe ca să-i ucidem, observă Henry înainte de culcare, arătând spre cercul clipitor care îi împresura. Dacă le-am putea ciurui pielea cu câteva gloanţe, ce cuviincioşi ar mai fi după aia! În fiecare noapte vin tot mai aproape. Dă-te la o parte din faţa focului şi uită-te cu atenţie… acolo: l-ai văzut pe ăla?

Un timp, cei doi oameni îşi alungară urâtul urmărind mişcarea formelor nedesluşite în preajma luminii focului. Privind mai de aproape şi stăruitor spre locul unde sclipea în întuneric o pereche de ochi, încetul cu încetul începea să se desluşească forma animalului. Puteau chiar să zărească cum aceste forme se mişcă în răstimpuri.

Le atrase atenţia un zgomot ce venea dinspre locul unde erau câinii. Ureche Tăiată scotea gemete repezi, de nerăbdare, smucindu-se de-a lungul băţului, spre întuneric, oprindu-se din timp în timp pentru ca apoi, şi mai înfuriat, să se năpustească din nou cu colţii în el.

— Ia te uită la ăsta, Bill! murmură Henry.

În plină lumină a focului, un animal ce aducea a câine se furişa pieziş. Păşea cu neîncredere, dar şi cu îndrăzneală, observându-i prudent pe cei doi oameni şi cu atenţia fixată asupra câinilor. Ureche Tăiată se întindea de-a lungul băţului spre cel care se furişase şi gemea cât îl ţineau puterile.

— Smintitul ăsta de Ureche Tăiată nu prea arată speriat, zise Bill, cu glasul scăzut.

— E o lupoaică – îi şopti Henry – şi asta explică dispariţia Grăsanului şi a Broscoiului. Ea e momeala haitei. Atrage câinele şi apoi ceilalţi se reped şi-l mănâncă.

Focul trosnea. Un butuc se prăbuşi cu zgomot puternic. La auzul lui, ciudatul animal sări înapoi în beznă.

— Henry, eu unul cred… – spuse Bill.

— Ce crezi?

— Cred că pe ăsta l-am cotonogit eu cu bâta.

— Nu mă îndoiesc de loc – răspunse Henry.

— Şi tocmai asta voiam să spun – urmă Bill – că obişnuinţa animalului ăstuia cu focul de tabără dă de bănuit şi e nefirească.

— Ştie desigur mai multe decât se cuvine să ştie un lup care se respectă – încuviinţă Henry. Un lup care ştie destule ca să vină printre câini la vremea mesei a învăţat el ceva în viaţă.

— Moş Villan avea odată un câine care s-a înhăitat cu lupii – gândi Bill cu glas tare. Ar fi trebuit să-mi amintesc de asta. Eu l-am împuşcat într-o zi chiar în haită, pe o păşune de elani, dincolo de Little Stick. Şi moş Villan a plâns ca un copil. Nu-l văzuse de trei ani, spunea el. În tot timpul ăsta stătuse cu lupii.

— Cred că ai brodit-o, Bill. Lupul ăsta e un câine şi a mâncat de multe ori peşte din mâna omului.

— Şi dacă am noroc, lupul ăsta, care nu-i decât un câine, o să fie în curând mâncare pentru câini – declară Bill. Nu ne mai dă mâna să mai pierdem din animale.

— Dar nu mai ai decât trei cartuşe – îi atrase atenţia Henry.

— Nu trag decât la sigur – răspunse el.

Dimineaţa, Henry aţâţă focul şi pregăti micul dejun, însoţit la treabă de sforăitul tovarăşului său.

— Dormeai prea bine – îi spuse Henry, zgâlţâindu-l să se scoale pentru micul dejun. Nu m-a lăsat inima să te trezesc.

Somnoros încă, Bill începu să mănânce. Observă că ceaşca îi era goală şi întinse mâna spre ibric. Dar ibricul era prea departe, lângă Henry.

— Ia spune, Henry – îl dojeni el, cu blândeţe – n-ai uitat nimic?

Henry privi cu atenţie în jur şi dădu nedumerit din cap. Bill ridică ceaşca goală.

— Nu mai capeţi cafea – zise Henry.

— Dar ce e? S-a terminat? întrebă Bill, îngrijorat.

— Nu.

— Doar nu-ţi închipui că o să-mi facă rău la stomac?

— Nu.

Un val de sânge îi năvăli în faţă lui Bill.

— Cafeaua e tocmai caldă şi vreau să ştiu ce ai de zis, spuse el.

— Solidul a întins-o, răspunse Henry.

Fără grabă, cu un aer resemnat la nenorociri, Bill întoarse capul şi, de unde se afla, numără câinii.

— Cum s-a întâmplat? întrebă el, nepăsător.

Henry ridică din umeri.

— Nu ştiu. Numai dacă Ureche Tăiată nu i-o fi ros cumva cureaua. Altfel, fără doar şi poate că n-ar fi putut face aşa ceva de unul singur.

— Secătura dracului! Bill vorbea grav şi rar şi nu-şi trăda de fel furia ce clocotea în el.

— Pentru că n-a putut să-şi scoată cureaua lui, l-a slobozit pe Solidul.

— Eh, oricum, Solidul a terminat cu toate necazurile; cred că la ora asta e digerat şi ţopăie peste câmpii, în burţile a douăzeci de lupi.

Acesta a fost epitaful lui Henry pentru ultimul câine pierdut.

— Şi acum, ia puţină cafea, Bill.

Dar Bill dădu din cap.

— Hai, stărui Henry, ridicând ibricul.

Bill îşi feri ceaşca.

— Să nu mă mişc de aici dacă iau. Am spus că nu-mi mai beau cafeaua dacă dispare vreun câine, şi mă ţin de făgăduială.

— E o cafea a dracului de bună! căută Henry să-l ispitească.

Dar Bill era încăpăţânat şi se mulţumi doar cu uscăturile pe care le înghiţi o dată cu blestemele mormăite la adresa lui Ureche Tăiată pentru festa pe care le-o jucase.

— Deseară am să-i leg în aşa fel, încât să nu se mai poată ajunge unul pe celălalt – zise Bill pe când o pornea iarăşi la drum.

Nu făcură mai mult de o sută de yarzi, când Henry, care era în frunte, se aplecă să ridice de jos ceva de care se lovise cu rachetele. Era întuneric şi nu putu desluşi ce e, dar, pipăindu-l, recunoscu obiectul. Îl aruncă înapoi; obiectul lovi sania şi apoi se ciocni de rachetele lui Bill.

— Poate că o să mai ai nevoie de el – spuse Henry.

Bill scoase un strigăt. Era tot ce mai rămăsese din Solidul – băţul cu care fusese legat.

— L-au mâncat cu piele cu tot – constată Bill. Băţul e neted ca un fluier. Au mâncat cureaua de la amândouă capetele. Sunt al dracului de înfometaţi, Henry, o să ne înfulece şi pe mine şi pe tine, înainte de a sfârşi drumul ăsta.

Henry râse sfidător:

— Nu mi s-a mai întâmplat până acum să se ţină lupii aşa după mine, dar am mai trecut eu prin altele şi mai rele şi tot am scăpat teafăr şi nevătămat! Bill, fiule! E nevoie de mult mai mult decât un pumn de blestemaţi d-ăştia ca să-ţi sune ceasul.

— Nu ştiu, nu ştiu – mormăi Bill, parcă presimţind o nenorocire.

— Bine, ai să vezi tu când o să intrăm în Mc. Gurry.

— Nu prea mă simt în apele mele – stărui Bill.

— Eşti palid, asta e – zise Henry, sentenţios. Ai nevoie de chinină şi, cum ajungem la Mc. Gurry, o să te doftoricesc eu.

Bill mormăi nemulţumit de diagnostic şi se cufundă în tăcere. Ziua era la fel ca toate celelalte. Se lumină la nouă. La douăsprezece, soarele, nevăzut, încălzi orizontul spre miazăzi, apoi începu după-amiaza cenuşie şi rece, care după trei ore fu înghiţită de noapte.

La ora când soarele încerca zadarnic să apară, Bill trase puşca din legătura saniei şi zise:

— Ţine-o drept înainte, Henry, vreau să-mi dau seama dacă pot vedea ceva.

— Mai bine rămâi lângă sanie – se împotrivi tovarăşul lui. N-ai decât trei cartuşe şi cine ştie ce se mai poate întâmpla.

— Acum cine cobeşte? întrebă Bill, triumfător.

Henry nu răspunse, ci continuă să înainteze anevoie singur, aruncând necontenit priviri îngrijorate în urmă, spre singurătatea cenuşie în care dispăruse tovarăşul său. După o oră, cum sania trebuia să facă mereu ocoluri spre a se feri de cioturile de copaci, Bill îl ajunse din urmă.

— Au luat-o care încotro, până hăt-departe – zise el. Nici pe noi nu ne slăbesc şi au grijă şi de vânat. Vezi tu, sunt siguri de noi, dar ştiu ei că trebuie să aştepte ca să ne înhaţe. În timpul ăsta se mulţumesc cu ce le iese în cale.

— Adică vrei să zici că ei cred că-s siguri de noi – se împotrivi cu tărie Henry.

Dar Bill nu-l luă în seamă:

— Am văzut câţiva dintre ei. Sunt jigăriţi rău. Cred că de săptămâni n-au mai înfulecat altceva decât pe Grăsanul, pe Broscoiul şi pe Solidul, şi sunt atât de mulţi, că asta nu le-a putut ajunge nici pe o măsea. Sunt tare slabi. Le ies coastele ca la scândurile de spălat, şi li s-a lipit burta de spate. Au ajuns la disperare, ascultă-mă ce-ţi spun. Or să înnebunească, şi atunci să te ţii!

După câteva clipe, Henry, care mergea în urma saniei, scoase un şuierat înăbuşit, ca un semnal de alarmă. Bill se întoarse şi privi, apoi opri calm câinii. În fund, după ultima cotitură, în văzul lor, gonea cu paşi mărunţi, furişându-se chiar pe pârtia pe care mergeau ei, o formă acoperită cu blană. Gonea cu nările în pământ şi avea un mers ciudat, de parcă aluneca fără nici un fel de sforţare. Când se opreau ei, se oprea şi ea, ridicând capul şi privindu-i fix, cu nările tremurânde, adulmecându-i.

— E lupoaica – zise Bill.

Câinii se trântiseră în zăpadă, iar Bill trecu pe lângă ei ca să ajungă lângă tovarăşul său. Se uitară împreună la ciudatul animal care îi urmărea de zile întregi şi care le înjumătăţise ceata de câini.

După o cercetare minuţioasă, animalul înaintă câţiva paşi. Repetă mişcarea de câteva ori, până ce ajunse la vreo sută de yarzi de cei doi oameni. Se opri, cu capul ridicat, în apropierea unui desiş de molifţi, cercetând cu ochii şi cu nările echipamentul celor doi oameni care îl observau. Se uita la ei ciudat de stăruitor şi cu o privire cum numai câinii au; dar în pofta ce i se putea citi în ochi nu era nimic din afecţiunea unui câine. Era o poftă nesăţioasă stârnită de foame, tot atât de crudă ca şi colţul lui, tot atât de neîndurătoare ca şi gerul.

Era prea mare ca să fie un lup, şi după trup, deşi jigărit, se vedea că nu e unul dintre cei mai gigantici din speţa lui.

— Până la umeri trebuie că măsoară aproape două picioare şi jumătate – remarcă Henry. Şi mă prind că în lungime nu e mai mic de cinci picioare.

— Ciudată culoare pentru un lup – observă Henry. Eu, unul, n-am mai văzut lup roşu. E aproape de culoarea scorţişoarei.

Animalul, desigur, nu avea culoarea scorţişoarei. Blana lui era o adevărată blană de lup. Culoarea dominantă era cenuşiul, cu o slabă nuanţă roşiatică – o nuanţă care înşela: apărea şi dispărea; era mai mult o iluzie optică schimbarea de la cenuşiu, un cenuşiu puternic, la reflexele vagi roşiatice, o culoare greu de descris în cuvinte obişnuite.

— Ai spune că e un câine zdravăn, bun pentru sanie – zise Bill. Nu m-aş mira să-l văd dând din coadă.

— Hei, dulăule! strigă el. Vin-aici, oricum ţi-ar zice ţie!

— Nici gând să se sperie de tine – râse Henry.

Bill îl ameninţă cu mâna şi strigă cât îl ţinu gura, dar animalul nici gând să se sperie. Singura schimbare pe care o putură observa la el fu un neastâmpăr şi mai mare.

Continua să-i privească cu stăruinţa lacomă a foamei. Cei doi oameni reprezentau carne, iar lui îi era foame, şi dacă ar fi cutezat, s-ar fi dus şi i-ar fi mâncat.

— Uite ce e, Henry – începu Bill, coborându-şi fără să vrea glasul, care se transformă într-o şoaptă din pricina gândurilor ce-l frământau. Avem trei cartuşe. Dar e o lovitură sigură. Trag la mare precizie. Ne-a înhăţat trei câini şi trebuie să terminăm cu ea. Ce zici?

Henry dădu aprobator din cap. Bill trase încetişor puşca de sub legăturile saniei. O ducea tocmai spre umăr, dar nu mai ajunse până acolo, deoarece, în aceeaşi clipă, lupoaica sări din drum în desişul de molifţi şi se făcu nevăzută.

Cei doi se priviră. Henry şuieră prelung şi cu înţeles.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta – se mustră Bill, cu glas tare, punând puşca la locul ei.

— Sigur că un lup care ştie destule ca să vină printre câini când le dai mâncare ştie şi ce e o puşcă. Îţi spun eu, Henry, ăsta e de vină de tot necazul nostru. Dacă nu era lupoaica asta, am fi avut acum şase câini în loc de trei. Şi-ţi mai spun, Henry, că am să pun eu mâna pe ea! E prea vicleană ca s-o

împuşti la loc deschis. Numai că am s-o pândesc, şi să nu-mi mai spui mie Bill dacă n-o dobor.

— Să nu te duci prea departe pentru asta – îl preveni tovarăşul său. Dacă sare haita pe tine, cele trei gloanţe nu fac nici cât o ceapă degerată. Animalele astea îs al naibii de flămânde şi, o dată asmuţite, s-a zis cu tine, Bill!

În seara aceea îşi aşezară tabăra mai devreme. Trei câini nu puteau trage sania tot atât de repede şi tot atâtea ceasuri ca şase câini, şi dădeau semne vădite de osteneală, iar oamenii se culcară devreme, după ce Bill avu grijă să lege câinii în aşa fel, încât să nu se ajungă cu botul.

Dar lupii deveneau tot mai îndrăzneţi, iar oamenii fură treziţi din somn de mai multe ori. Se apropiaseră atât de tare de ei, încât câinii fură cuprinşi de o spaimă nebună; din când în când era nevoie să se mai aţâţe focul pentru a-i ţine pe tâlhari la distanţă.

— Am auzit marinari vorbind despre rechini care se ţin după vapoare – zise Bill, vârându-se sub pătură după ce avusese grijă să mai arunce lemne pe foc. Eh, lupii îs rechini de uscat. Îşi ştiu ei mai bine treaba decât noi şi nu se aţin pe urmele noastre doar de florile mărului. Au să pună ei gheara pe noi. Sigur că au să pună, Henry.

— Pe jumătate au şi pus gheara pe tine, dacă vorbeşti aşa, îl repezi Henry. E pe jumătate snopit în bătaie cel ce spune dinainte că e. Şi aşa cum vorbeşti tu, înseamnă că te-au şi mâncat pe jumătate.

— Au pus ei gheara pe alţii mai ceva ca noi – răspunse Bill.

— Mai tacă-ţi gura şi nu mai cobi atât, că mă scoţi din sărite!

Henry se întoarse pe o parte, supărat, dar se miră că Bill nu e şi el la fel de înfuriat. De obicei, Bill nu era aşa, se supăra repede când îi spuneai vorbe aspre. Henry căzu pe gânduri şi-l obsedă ideea aceasta până ce adormi, când pleoapele i se închiseră. Se gândea mereu în sinea lui: „Desigur că Bill e tare abătut. Mâine o să trebuiască să am grijă de el, să-l mai înveselesc”.

Capitolul 3
URLETUL FOAMEI.

Ziua începu cu bine. Nu pierduseră peste noapte nici un câine şi cei doi oameni o porniră mai departe la drum, cu sufletul uşor, prin tăcere, beznă şi frig. Bill părea că îşi uitase presimţirile rele din seara trecută, şi când pe la amiază câinii răsturnară sania la un hârtop, el se porni pe glume.

Se produse o învălmăşeală supărătoare. Sania, prinsă între un trunchi de copac şi o stâncă uriaşă, rămăsese cu fundul în sus. Pentru a ieşi din încurcătură, se văzură nevoiţi să deshame câinii. Amândoi erau aplecaţi peste sanie, încercând s-o întoarcă, când Henry îl zări pe Ureche Tăiată rupând-o la fugă.

— La mine, Ureche Tăiată! strigă el, ridicându-se şi uitându-se după câine.

Dar Ureche Tăiată o zbughi, lăsându-şi urmele pe zăpadă, iar ceva mai departe, pe pârtie, înapoia lor, îl aştepta lupoaica. Când ajunse însă aproape de ea, Ureche Tăiată deveni brusc mai prevăzător. Îşi încetini mersul, înaintând cu paşi mărunţi, apoi se opri. O privi cu luare-aminte şi cu neîncredere, şi totuşi plin de dorinţe. Părea că lupoaica îi zâmbeşte, arătându-i colţii mai degrabă cu bunăvoinţă decât cu vrăjmăşie. Făcu, jucăuşă, câţiva paşi spre el, apoi se opri. Ureche Tăiată se apropie de ea, încă neîncrezător şi prudent, ţinându-şi coada în sus, urechile ciulite şi capul ridicat.

Se dădu şi mai aproape, încercând să ajungă bot în bot, dar ea se dădu înapoi sprintenă şi sfioasă. Cum făcea el un pas înainte, ea se retrăgea. Pas cu pas, îl ademeni departe de tovărăşia oamenilor, care-i dădea siguranţă. Deodată, ca străbătut de o vagă presimţire, Ureche Tăiată aruncă o privire înapoi spre sania răsturnată, spre ceilalţi câini din atelaj şi spre cei doi oameni care îl strigau.

Orice idee i-ar fi încolţit însă în minte, lupoaica i-o spulbera pe dată înaintând spre el, întinzându-şi botul

pentru o clipă, retrăgându-se apoi sfioasă de cum începea el să înainteze.

Între timp, Bill îşi aminti de puşcă. Dar era prinsă sub sania răsturnată şi, în vreme ce Henry îl ajuta să întoarcă încărcătura, Ureche Tăiată şi lupoaica ajunseseră prea aproape unul de altul şi prea departe de ei ca să poată risca un glonţ.

Când Ureche Tăiată îşi dădu seama de greşeală, era prea târziu. Înainte de a pricepe care este cauza, cei doi îl văzură întorcându-se şi luând-o la fugă înapoi spre ei. După aceea zăriră o duzină de lupi jigăriţi şi cenuşii care goneau prin zăpadă, venind de-a curmezişul pârtiei, ca să-i taie retragerea. Pe dată pieriră şi sfiala şi voia bună a lupoaicei. Scoţând un urlet, ea se năpusti asupra lui Ureche Tăiată, care o împinse cu umărul, dar cum retragerea îi era tăiată şi mai dorea încă să ajungă la sanie, îşi schimbă drumul, încercând să facă un ocol. Apăreau tot mai mulţi lupi, care se alăturau urmăririi. Lupoaica se ţinea după el la distanţă doar de un salt şi-l urmărea de una singură.

— Unde te duci? îl întrebă Henry pe tovarăşul său, apucându-l de braţ.

Bill îl dădu la o parte.

— Nu mai pot să îndur asta – zise el. Dacă o să le vin de hac, n-o să ne mai înhaţe nici un câine.

Cu arma în mână, el se înfundă în desişul care străjuia pârtia. Era limpede ce avea de gând să facă. Luând sania ca centru al cercului pe care îl descria Ureche Tăiată, Bill plănuia să taie acest cerc într-un punct, înaintea urmăritorilor. Cu puşca în mâna, în plină zi, Bill ar fi fost în stare să vâre lupilor spaima în oase şi să-şi salveze câinele.

— Hei, Bill! îi strigă Henry din urmă. Bagă de seamă! Dacă nu merge, las-o baltă!

Henry se aşează pe sanie, urmărindu-l cu privirea. Nu-i mai rămăsese altceva de făcut. Pe Bill îl pierduse din vedere, îl zărea însă în răstimpuri pe Ureche Tăiată, apărând şi dispărând prin desişuri şi printre molifţi. Henry găsea că

situaţia e deznădăjduită. Câinele îşi dădea bine seama de primejdie, dar continua să fugă, descriind un cerc tot mai larg, în timp ce haita de lupi alerga înlăuntrul acestui cerc, descriind altul mai mic. Era zadarnic să-ţi închipui că Ureche Tăiată ar fi putut depăşi urmăritorii atât de mult, încât să taie cercul pe care îl descriau lupii, înaintea acestora, şi să ajungă la sanie.

Cele două cercuri se apropiau cu repeziciune.

Henry ştia că undeva, prin zăpezile acelea, într-un loc pe care desişurile şi arborii îl ascundeau, haita, Ureche Tăiată şi Bill erau pe punctul de a se întâlni. Totul se petrecu prea repede, cu mult mai repede decât se aşteptase. Auzi o împuşcătură, şi alte două, trase una după alta, şi înţelese că Bill şi-a terminat muniţia. Auzi apoi larmă multă, urlete şi chelălăieli. Recunoscu urletul de durere şi de spaimă al lui Ureche Tăiată şi auzi un urlet de lup, un urlet de animal rănit. Şi aceasta a fost totul. Urletele se curmară. Schelălăitul se stinse în depărtare. Liniştea se aşternu din nou peste ţinutul însingurat.

Henry rămase mult timp aşezat pe sanie. Nu mai simţea nevoia să se ducă să vadă ce s-a întâmplat; ştia şi aşa, ca şi cum totul s-ar fi petrecut sub ochii lui. La un moment dat se ridică brusc şi apucă repede securea de sub legături. Dar căzu din nou pe gânduri şi rămase aşa vreme îndelungată, în timp ce câinii – mai rămăseseră doar doi – se ghemuiau tremurând la picioarele lui.

În cele din urmă se ridică în silă de pe sanie, lipsit de orice vlagă, şi începu să înhame câinii. Îşi trecu o funie peste umăr şi se înhămă alături de ei. Nu izbuti să ajungă prea departe. La prima umbră a întunericului se grăbi să aşeze tabăra, având grijă să adune cât mai multe lemne de foc. Dădu de mâncare câinilor. Îşi pregăti şi lui cina, apoi îşi aşternu culcuşul în apropierea focului.

Nu avu însă parte să se bucure de somn. Nu apucase să închidă ochii, că lupii se apropiară atât de mult, încât nu se mai putea simţi în siguranţă. Ca să-i vadă, nu trebuia să mai

facă nici o sforţare. Erau strânşi în jurul lui şi al focului, formând un cerc îngust, iar la lumina flăcărilor îi vedea fără greutate stând, care întinşi pe jos, care în picioare, care târându-se înainte pe burtă sau dând târcoale; unii chiar dormeau. Ici şi colo putea să desluşească câte unul încovrigat în zăpadă, ca un câine, bucurându-se de somnul care lui nu-i era hărăzit.

Întreţinu foc straşnic, pentru că ştia că numai el stătea între carnea trupului său şi colţii lor flămânzi. Cei doi câini se lipiseră de el, de o parte şi de alta a lui, căutând apărare, urlând, chelălăind, şi mârâind cu disperare ori de câte ori vreun lup se apropia mai mult ca de obicei. În astfel de clipe, când câinii începeau să mârâie, întregul cerc era cuprins de agitaţie şi lupii veneau până la picioarele lor, încercând să înainteze şi formând un cor de urlete şi gemete lacome. Apoi cercul se culca din nou şi, ici-colo, câte un lup reîncepea să picotească.

Dar cercul avea tendinţa de a se strânge mereu în jurul lui. Pas cu pas, centimetru cu centimetru, un lup târându-se ici, altul – dincolo, cercul se strângea, până ce fiarele ajungeau la un salt de el. Atunci Henry lua din foc cioturi aprinse şi azvârlea cu ele în haită. Urmarea era întotdeauna o retragere grăbită, însoţită de urlete furioase şi de mârâituri speriate ori de câte ori câte un ciot bine ţintit nimerea şi pârlea blana vreunei fiare prea cutezătoare.

Zorile îl găsiră cu privirea rătăcită, frânt de oboseală, cu ochii holbaţi de nesomn. Îşi găti micul dejun încă pe întuneric şi la nouă, când o dată cu lumina zilei haita de lupi se retrase, începu să-şi pună în aplicare planul pe care şi-l făurise în nesfârşitele ore ale nopţii. Tăie câţiva brazi tineri, îi aşează în cruce şi construi o schelă, legând-o sus de trunchiurile arborilor. Folosi legăturile saniei drept frânghie de tras şi, cu ajutorul câinilor, sui sicriul pe schelă.

— Pe Bill l-au mâncat şi poate că or să mă mănânce şi pe mine, dar de tine e sigur că nu se vor atinge, tinere – spuse

el, adresându-se trupului neînsufleţit din mormântul cocoţat în copac.

Apoi o porni la drum, alături de sania care, uşoară, sălta în urma celor doi câini ce se arătau foarte ascultători; ştiau şi ei la fel de bine că, dacă ajung la Fortul Mc. Gurry, sunt în siguranţă. Acum lupii îi urmăreau şi mai făţiş; mergeau calm în urma lor, înşirându-se de o parte şi de alta, cu limbile lor roşii atârnând; pe sub piele li se vedeau coastele ce unduiau la fiecare mişcare. Erau foarte slabi, păreau nişte saci de piele întinşi pe o ramă de oase, cu nişte coarde drept muşchi – atât de slabi, încât era de mirare că se mai ţin pe picioare şi nu se prăbuşesc de-a dreptul în zăpadă.

Nu cutează să mai meargă până la căderea nopţii. La amiază, soarele nu numai că încinse orizontul spre sud, dar partea de sus a cercului său, palidă şi aurie, apăru deasupra orizontului. Henry luă aceasta drept un semn bun. Ziua creştea. Se întorcea soarele. Dar cum se stinse mângâierea luminii, el îşi aşeză tabăra. Mai rămâneau câteva ceasuri de lumină cenuşie până la asfinţitul întunecat, pe care Henry le folosi ca să-şi facă o provizie zdravănă de lemne de foc.

O dată cu noaptea veni şi groaza. Nu numai că lupii, lihniţi, deveniră şi mai îndrăzneţi, dar începu să se facă simţită şi lipsa de odihnă. Aţipi fără voie, ghemuindu-se lângă foc, cu păturile pe umeri şi cu securea între picioare. De o parte şi de alta, cei doi câini se înghesuiau în el. Deodată se trezi şi văzu în faţa lui, la câţiva paşi, un lup mare, cenuşiu, unul din cei mai mari din haită. Şi în timp ce-l privea, fiara se întinse tacticoasă, ca un câine leneş, căscându-i drept în faţă, cu o privire posesivă, ca şi cum într-adevăr n-ar fi fost decât o mâncare pe care o lăsase pe mai târziu, dar pe care curând avea s-o înfulece.

Întreaga haită arăta aceeaşi siguranţă. Numără chiar vreo douăzeci de lupi, care îl priveau flămânzi sau dormeau liniştiţi în zăpadă. Îi aminteau de nişte copii strânşi în jurul

unei mese, aşteptând doar să li se dea voie să mănânce, şi el era mâncarea! Se întreba cum şi când va începe ospăţul.

Pe când îngrămădea lemne pe foc, îşi descoperi o admiraţie pentru propriul său trup, o admiraţie pe care n-o mai simţise nicicând; îşi urmări muşchii în mişcare şi privi cu interes mecanismul ingenios al degetelor. Îşi îndoi degetele încet, de mai multe ori, la lumina focului, mai întâi unul câte unul, apoi toate deodată, întinzându-le sau mişcându-le repede, ca pentru a apuca ceva. Studie conformaţia unghiilor şi se ciupi tare de vârful degetelor, apoi încet, măsurând durata senzaţiei nervoase. Îl fascină acest lucru şi deodată începu să-şi preţuiască propria carne, atât de minunat alcătuită. Aruncă o privire plină de teamă spre cercul de lupi care îl înconjura, aşteptându-l, şi îi fulgeră prin minte că minunatul lui trup, carnea aceasta vie, nu era decât vânat, prada unor animale hrăpăreţe, care trebuia să fie sfâşiată cu colţii lor flămânzi, să le slujească să-şi ţină zilele, aşa cum de atâtea ori, elanul sau iepurele servesc acestui scop.

Se trezi dintr-o aţipeală pe jumătate coşmar şi zări în faţa lui pe lupoaica cea roşcată. Şedea în zăpadă, la nu mai mult de şase picioare de el, privindu-l lacomă. Cei doi câini schelălăiau şi mârâiau la picioarele lui, dar ea nu le dădea nici o atenţie. Îl fixa pe om, şi o bună bucată de vreme îi întoarse şi el privirile. În ochii ei nu era nimic ameninţător, ci doar o mare încordare; omul ştia însă că această încordare răspundea unei foame tot atât de mari. Pentru ea, omul acesta era hrana şi, văzându-l, i se trezise senzaţia gustativă. Gura i se deschise, începură să-i curgă bale şi se linse pe bot cu plăcere la gândul ospăţului ce va urma.

Îl trecu un fior de spaimă. Luă repede un ciot aprins să-l zvârle în lupoaică. Dar abia îl atinse şi, înainte ca degetele să i se fi încleştat pe proiectil, lupoaica făcu un salt înapoi, punându-se la adăpost; omul îşi dădu seama că era obişnuită să se arunce cu lucruri în ea. Sărise înapoi, mârâind şi arătându-şi colţii albi până la rădăcină; apoi,

încordarea îi dispăru făcând loc unei ferocităţi carnivore care-l cutremură de spaimă. Privi la mâna în care avea ciotul aprins, remarcând delicata ingeniozitate a degetelor care îl ţineau, cum se deprindeau ele cu toate asperităţile de pe suprafaţa acestuia, încolăcindu-se deasupra, dedesubtul şi în jurul lemnului aspru, pe când degetul mic, fiind prea aproape de partea care ardea, simţind durerea, se retrăsese automat de lângă căldura vătămătoare către un loc mai rece; şi în aceeaşi clipă i se păru că vede aceste degete, simţitoare şi delicate, sfârtecate de colţii albi ai lupoaicei. Niciodată nu-şi iubise trupul atât de mult ca acum când existenţa lui era atât de nesigură.

Cât a fost noaptea de lungă, n-a făcut altceva decât să alunge haita flămândă, aruncând în ea cu cioturi aprinse. Ori de câte ori îl fura somnul, câinii îl trezeau cu chelălăielile şi mârâiturile lor. În sfârşit se făcu ziuă, dar pentru prima dată lumina ei nu izbuti să-i mai împrăştie pe lupi. În zadar îi aştepta omul să plece. Rămaseră pe loc, înconjurându-l şi pe el, şi focul şi arătând o aroganţă posesivă care îi zdruncină curajul dobândit o dată cu ivirea zorilor.

Făcu o încercare desperată să pornească la drum. În clipa în care părăsi pavăza focului, cel mai îndrăzneţ dintre lupi se năpusti spre el, dar saltul fusese prea scurt. Scăpă sărind înapoi, în timp ce fălcile lupului clămpăniră la numai un lat de palmă de şoldul lui. Restul haitei se ridicase, năpustindu-se asupra lui. Trebui să arunce cu ciotul aprins în dreapta şi în stânga pentru a-i putea alunga la o distanţă respectabilă.

Nici în plină zi nu mai îndrăzni să părăsească focul pentru a tăia alte lemne. La douăzeci de paşi de el se înălţa un molift uscat. Îşi petrecu jumătate din zi pentru a-şi întinde focul până la copac, ţinând necontenit o jumătate de duzină de cioturi aprinse, gata să le arunce în duşmani. O dată ajuns la copac, cercetă pădurea din jur pentru a-l doborî în direcţia spre care se găsea mai mult lemn de foc.

Noaptea se scurse ca şi cea dinainte, cu deosebire că nevoia de somn îl copleşea. Mârâitul câinilor nu mai avea nici un efect. De altfel, mârâiau tot timpul, iar simţurile sale amorţite şi adormite nu mai înregistrau vreo schimbare de tonalitate sau de intensitate. Tresări din somn. Lupoaica era la mai puţin de un metru de el. Cu un gest mecanic luă un ciot aprins, pe care i-l vârî în gura deschisă, fără să-l lase din mână. Lupoaica sări cât colo gemând de durere şi, în timp ce el se desfăta cu mirosul de carne şi păr ars, o văzu la vreo duzină de picioare, scuturând din cap şi urlând mânioasă.

De astă dată, înainte de a aţipi din nou, îşi legă de mâna dreaptă un ciot de pin aprins. Abia închise ochii câteva clipe, când flacăra care-i ardea carnea îl trezi. Ceasuri de-a rândul făcu la fel. Ori de câte ori era trezit în felul acesta, gonea lupii cu cioturi aprinse, aţâţa focul şi îşi potrivea din nou ciotul de pin în mână. Totul merse strună, numai o dată se întâmplă să-şi lege slab ciotul de pin. De cum i se închiseră ochii, ciotul i se desprinse din mână.

Începu să viseze. Se făcea că e la Fortul Mc. Gurry. Era cald şi bine şi juca o partidă de cărţi cu agentul comercial. Se mai făcea că fortul era asediat de lupi, care urlau chiar în faţa porţilor şi, din vreme în vreme, el şi agentul se opreau din joc ca să asculte şi să râdă de strădania zadarnică a lupilor de a pătrunde înăuntru. După aceea – ce vis ciudat, se auzi un trosnet. Uşa fu izbită în lături şi văzu lupii năvălind în salonul cel mare al fortului. Se repezeau chiar spre el şi spre agent. O dată cu deschiderea bruscă a uşii, larma stârnită de urletele lor crescuse înspăimântător. Urletele acestea îl obsedau acum. Încetul cu încetul, visul se prefăcu în altceva – nu-şi mai dădu seama în ce anume; dar în toate aceste întâmplări îl urmăreau stăruitor urletele.

Atunci se trezi şi-şi dădu seama că urletele erau adevărate, în jurul lui era un vacarm de mârâituri şi chelălăieli. Lupii îi dădeau târcoale, erau cu toţii în jurul lui şi peste el. Colţii unuia din ei se înfipseseră în braţ.

Instinctiv, sări în foc. Pe când sărea, simţi tăişul colţilor care îi sfâşiau carnea de la picior. Apoi începu o luptă cu cioturi aprinse. Mănuşile lui groase îi apărară mâinile un timp şi el scoase cărbunii cu palmele, ca o lopată, împroşcându-i în toate direcţiile până ce focul începu să semene cu un vulcan.

Dar aceasta nu putea să ţină prea mult. Faţa i se băşică de dogoare, sprâncenele şi genele îi fură pârlite, iar picioarele nu mai puteau îndura arsura. Sări la marginea focului, ţinând în fiecare mână câte un ciot aprins. Lupii fuseseră alungaţi. De jur împrejur, pe locurile unde căzuseră tăciunii aprinşi, zăpada sfârâia şi, în fiecare clipă, câte un lup care da înapoi vestea printr-un salt şi un urlet sălbatic că labele lui nimeriseră peste un tăciune.

După ce aruncă cioturi aprinse în duşmanii mai din apropiere, omul îşi lăsă în zăpadă mănuşile pârlite şi tropăi pe loc ca să-şi răcorească picioarele. Cei doi câini lipseau şi el îşi dădu bine seama că nu fuseseră decât primul fel de mâncare la ospăţul prelungit care începuse acum câteva zile cu Grăsanul şi care, după toate aparenţele, avea să se termine cu el, într-una din zilele următoare.

„N-aţi pus gheara pe mine!” strigă el, ridicând sălbatic pumnul spre jivinele lihnite; la auzul glasului, întregul cerc începu să se agite, se auziră mârâituri din toate părţile, iar lupoaica se târî prin zăpadă până aproape de el, fixându-l cu lăcomie.

Începu să-şi pună în aplicare un nou plan ce-i încolţise în minte. Lărgi focul într-un cerc mare şi se ghemui la mijloc, pe aşternut, ca să-l ferească de zăpada care se topea. Când dispăru în spatele adăpostului de flăcări, întreaga haită se apropie curioasă până la marginea rugului, ca să vadă ce se întâmplase cu el. Până acum nu se putuseră apropia de foc, şi iată că de astă dată se aşezară într-un cerc strâns, aşa cum obişnuiesc să se aşeze câinii, clipind, căscând sau dezmorţindu-şi la căldura neobişnuită trupurile jigărite. Se aşează apoi şi lupoaica şi, ridicându-şi botul spre o stea,

începu să urle. Unul câte unul, lupii i se alăturară, până ce întreaga haită, aşezată pe zăpadă cu boturile ridicate spre cer, îşi începu urletul foamei.

Veniră zorile şi lumina zilei. Focul se mai molcomise. Provizia de lemne era pe sfârşite şi trebuia adusă alta. Omul încercă să iasă din cercul de flăcări, dar lupii se năpustiră asupra lui. Cioturile aprinse îi făcură să sară în lături, dar nu înapoi. Încercă în zadar să-i împrăştie. Tocmai când renunţase, făcând un salt înapoi în cercul de foc, un lup sări la el, fără să-l ajungă însă, şi se trezi cu toate cele patru labe pe jeratic. Se porni pe un urlet de spaimă şi se târî înapoi în zăpadă să-şi răcorească labele.

Omul se aşeză pe pătură, ghemuindu-se, cu trupul aplecat înainte. Umerii care îi atârnau greu şi capul sprijinit pe genunchi arătau că renunţase la luptă. În răstimpuri îşi mai ridica ochii, ca să vadă cum se stinge focul. Cercul de flăcări şi cărbuni se întrerupea din loc în loc, lăsând goluri. Spărturile acestea creşteau, iar spaţiile dintre ele se micşorau.

„Acum cred că puteţi pune gheara pe mine în orice clipă, îngână el. Fie ce-o fi, eu mă culc”.

Deodată se trezi, şi într-o spărtură a cercului, exact în faţa lui, o văzu pe lupoaică fixându-l cu privirea.

Se trezi din nou, puţin mai târziu, deşi lui i se păru că trecuseră ceasuri întregi. Se petrecuse o schimbare ciudată, atât de ciudată, încât se trezi de-a binelea. Se întâmplase ceva. La început nu-şi putu da seama ce anume, apoi pricepu totul. Lupii plecaseră. Numai zăpada călcată în picioare mai arăta cât de strâns îl înghesuiseră. Somnul îl năpădise din nou, copleşindu-l, iar capul i se lăsase pe genunchi, când deodată tresări şi se trezi.

Se auzeau strigăte de oameni, hârşâit de sănii, trosnet de hamuri şi schelălăitul nerăbdător al câinilor ce trăgeau încordaţi. Patru sănii se îndreptau dinspre albia râului spre tabăra dintre arbori. Şase oameni stăteau în jurul celui ghemuit în mijlocul cercului de foc care abia mai pâlpâia,

scuturându-l şi încercând să-l trezească. El îi privi ca beat şi mormăi ceva într-o limbă ciudată, somnoroasă:

— Lupoaica roşie… a venit cu câinii la vremea mesei… a mâncat din hrana câinilor… Apoi i-a mâncat pe câini… şi după asta l-a mâncat pe Bill.

— Unde-i lord Alfred? îi răcni unul din ei la ureche, scuturându-l cu putere.

Omul dădu încet din cap:

— Nu, nu l-a mâncat lupoaica… e cocoţat într-un copac, la ultima tabără.

— Mort, strigă celălalt.

— Şi într-o ladă – răspunse Henry. Îşi smuci cu putere umărul din strânsoarea celui care îl întrebase. Ei, dă-mi pace… Îs frânt de oboseală… noapte bună.

Ochii clipiră şi se închiseră. Bărbia îi căzu în piept. Şi chiar în clipa în care îl lăsau pe pământ, se porni să sforăie.

Dar se mai auzea şi un alt zgomot. Era urletul slab şi îndepărtat al haitei de lupi înfometate, care luase urma altei cărni decât aceea a omului care tocmai le scăpase.

PARTEA a II-a.

Capitolul 1

BĂTĂLIA COLŢILOR.

Lupoaica auzi cea dintâi larma glasurilor omeneşti şi lătratul câinilor de ham şi tot ea sări prima de lângă omul înghesuit în cercul lui de flăcări ce stăteau să se stingă. Haita nu se arăta dispusă să renunţe la vânatul pe care-l încolţise şi şovăi câteva clipe pentru a se asigura că într-adevăr se auzea larmă, apoi o porni pe urmele lupoaicei.

În fruntea haitei gonea un lup mare, cenuşiu, unul din cei câţiva conducători. El îndruma haita pe urmele lupoaicei şi tot el mârâia ameninţător la cei mai tineri membri ai haitei, sau le arăta colţii când cei mai ambiţioşi încercau să-l întreacă. De asemenea, tot el iuţea pasul când o vedea pe lupoaică mergând agale prin zăpadă.

Lupoaica veni lângă el, ca şi cum acolo i-ar fi fost locul, şi luă şi ea pasul haitei. Lupul nu mârâia la ea şi nici nu-şi

arăta colţii când se întâmpla să-l întreacă cu câte un salt. Dimpotrivă, părea binevoitor cu ea – chiar prea binevoitor ca să-i poată fi pe plac acesteia, deoarece el se arăta dispus să gonească alături de ea, şi când se apropia prea tare, lupoaica mârâia şi-şi arăta colţii. La nevoie nu se dădea în lături să-şi înfigă colţii adânc în umerii lui. În asemenea împrejurări, el nu se supăra deloc. Se mulţumea să sară în lături şi alerga drept înainte, făcând câteva salturi stângace, şi în felul lui de a se purta părea un mire de la ţară care se fâstâcise.

Acesta era singurul lui necaz în conducerea haitei, dar lupoaica avea alte griji. De cealaltă parte gonea un lup bătrân şi tare jigărit, încărunţit şi plin de semne rămase din nenumăratele lui lupte. Cum n-avea decât un singur ochi – pe cel stâng – se ţinea tot timpul de-a dreapta ei. Îi făcea şi el curte, întorcându-se spre ea până ce botul lui, plin de cicatrice, îi atingea trupul, umărul sau grumazul. Lupoaica însă îi respingea şi lui atenţiile, folosindu-şi colţii, iar când se nimerea ca amândoi să-şi arate atenţiile dintr-o dată, era atât de brutal înghiontită, încât la repezeală trebuia să muşte în dreapta şi în stânga, ca să-i respingă pe cei doi îndrăgostiţi, menţinându-se în acelaşi timp în fruntea haitei şi adulmecând mai departe drumul. În asemenea împrejurări, tovarăşii ei îşi arătau colţii, mârâind unul la altul ameninţător. S-ar fi putut bate, dar şi curtea pe care i-o făceau, şi rivalitatea stârnită de prezenţa ei rămâneau acum mai prejos de foamea tot mai aprigă care pusese stăpânire pe haită.

Ori de câte ori era respins, lupul cel bătrân se dădea pe dată în lături, ferindu-se de obiectul dorinţei sale, care era înzestrat cu colţi ascuţiţi, şi se izbea de un lup tânăr, de trei ani, care gonea în dreapta lui, adică pe partea pe care el nu vedea. Lupul cel tânăr crescuse cât unul matur şi, dacă ţinem seama de starea de slăbiciune şi de înfometare a haitei, forţa şi curajul lui erau puţin obişnuite. Deşi tânăr, gonea totuşi cu capul în dreptul umărului lupului mai

bătrân şi chior. Când cuteza să alerge în rând cu el (lucru ce se întâmpla rar), un mârâit şi o muşcătură îl dădea înapoi, în dreptul umărului. Uneori, totuşi, se furişa încet şi prudent între conducătorul cel bătrân şi lupoaică. Lucrul acesta era privit cu duşmănie de doi sau chiar de trei lupi. Când lupoaica începea să mârâie nemulţumită, conducătorul cel bătrân sărea asupra lupului de trei ani, rostogolindu-se cu el. Uneori ajungea şi lupoaica să se rostogolească cu el, ba chiar şi şeful cel tânăr din stânga ei.

Atunci, înfruntat de trei şiruri de colţi sălbatici, lupul cel tânăr se oprea degrabă, se dădea înapoi şi se aşeza pe picioarele dindărăt, ţinându-şi pe cele dinainte ţepene, botul ameninţător şi coama zbârlită. Învălmăşeala din frunte a haitei care gonea stârnea întotdeauna agitaţie şi în coada haitei. Lupii care veneau din urmă dădeau peste lupul cel tânăr şi-şi arătau nemulţumirea muşcându-l de picioarele dinapoi şi de coaste. Toată vina o purta doar el, pentru că întotdeauna lipsa de hrană şi nervii sunt tovarăşi nelipsiţi; dar cu încrederea nemărginită a tinereţii, el repeta mereu manevra, cu încăpăţânare, deşi niciodată nu izbutea să iasă decât înfrânt.

Dacă ar fi existat hrană, dragostea şi lupta ar fi destrămat haita. Dar situaţia haitei era acum disperată. Lihnită după o foame atât de îndelungată, ea gonea mai încet ca de obicei. În urmă şchiopătau cei mai slabi, cei foarte tineri şi cei foarte bătrâni. În frunte mergeau cei mai puternici. Dar toţi laolaltă arătau mai degrabă a schelete decât a lupi în lege. Totuşi, în afară de cei ce şchiopătau, mersul celorlalţi nu trăda vreun efort sau oboseală. Muşchii lor fibroşi păreau un izvor nesecat de energie. După fiecare contracţie ca de oţel a unui muşchi, urma alta, şi alta, şi încă una, la nesfârşit.

Goniră multe mile în acea zi. Mai goniră şi toată noaptea. Ziua următoare îi găsi tot gonind. Goneau printr-o lume îngheţată şi moartă. Nu era nici o urmă de viaţă. Prin nesfârşita încremenire, doar ei se mişcau, doar ei trăiau şi

căutau alte vieţuitoare pe care să le sfâşie şi să continue să trăiască.

Trecură povârnişuri scunde şi traversară o duzină de râuleţe dintr-un ţinut de şes, până ce strădania să le fie răsplătită. Dădură peste elani. Zăriră mai întâi un mascul mare. Acesta însemna carne şi viaţă, şi nici nu era străjuit de vreun foc misterios şi nici de proiectile zburătoare de flăcări. Copitele late şi coarnele răsfirate le mai cunoscuseră ei, şi de aceea părăsiră obişnuita lor răbdare şi prevedere. Lupta fu scurtă şi sălbatică. Elanul cel mare fu încolţit din toate părţile. Lupii cădeau spintecaţi sau se prăvăleau cu ţeasta crăpată de loviturile dibace pe care animalul le dădea cu copitele lui mari. Îi zdrobea şi-i sfărâma cu coarnele lui uriaşe. Îi strivea cu picioarele în zăpadă, sub el, în tăvăleala luptei. Dar era condamnat dinainte şi se prăbuşi cu lupoaica deasupra lui, sfârtecându-i sălbatică gâtlejul, şi cu alţi colţi înfipţi în tot trupul, sfâşiindu-l de viu, înainte ca ultima sforţare să fi încetat, înainte să fi fost ucis.

Era hrană din belşug. Elanul avea peste opt sute de pfunzi6 – câte douăzeci de pfunzi de carne, pentru fiecare din cei peste patruzeci de lupi din haită. Dar tot aşa cum puteau posti uimitor de mult, lupii puteau înghiţi cantităţi uriaşe; curând, doar câteva oase împrăştiate ici şi colo erau tot ce mai rămăsese din superbul animal viu, care, cu câteva ceasuri înainte înfruntase haita.

Acum se puteau odihni şi dormi în voie. Cu stomacurile pline, lupii mai tineri începură să se hârjonească şi hărţuiala lor ţinu câteva zile, până ce haita se destramă. Foamea trecuse. Lupii se aflau acum în patria vânatului, dar, deşi vânau încă în haită, erau mai prevăzători, şi din mica turmă de elani pe care o întâlniră în drum sfâşiară doar elani bătrâni şi betegi sau femele greoaie.

Veni o zi în această ţară a belşugului, în care haita de lupi se împărţi în două, luând-o fiecare în altă direcţie. Lupoaica, cu şeful cel tânăr – în stânga, şi cu chiorul mai bătrân – în

dreapta, îşi urmară ceata în josul fluviului Mackenzie, pe care-l trecură intrând în regiunea lacurilor de la răsărit. Zi de zi, aceste resturi ale haitei se micşorau. Doi câte doi, mascul şi femelă, lupii dezertau. Uneori, câte un mascul singuratic era alungat de colţii ascuţiţi ai rivalilor săi. În cele din urmă rămaseră doar patru: lupoaica, şeful cel tânăr, chiorul şi lupul cel ambiţios, în vârstă de trei ani.

În timpul din urmă, lupoaica devenise tot mai sălbatică. Toţi cei trei pretendenţi purtau urmele colţilor ei. Totuşi nu-i răspundeau niciodată la fel, nu se apărau împotriva ei. La cele mai sălbatice muşcături ale ei îşi întorceau grumazul şi, dând din coadă sau făcând paşi mărunţi, încercau să-i potolească mânia. Dar dacă erau blânzi cu ea, unul faţă de celălalt se purtau cu cruzime. Cel de trei ani devenise prea ambiţios în sălbăticia lui. Îl înhaţă pe cel mai bătrân de partea unde se afla ochiul cu care acesta nu vedea şi-i sfâşie urechea, fâşii, fâşii. Deşi cel bătrân şi cărunt era chior, în lupta împotriva tinereţii şi vigoarei celuilalt folosi înţelepciunea anilor îndelungaţi de experienţă.

Ochiul lipsă şi botul lui plin de cicatrice stăteau mărturie a aprigei experienţe pe care o agonisise. Supravieţuise prea multor lupte ca să zăbovească acum o clipă, neştiind ce are de făcut.

Lupta începu cinstit, dar nu se termină tot astfel. Nu se ştie care ar fi fost sfârşitul, dacă cel de-al treilea lup n-ar fi luat partea celui bătrân; împreună cu şeful cel bătrân şi şeful cel tânăr, îl atacară pe ambiţiosul în vârstă de trei ani, hotărâţi să-l ucidă. Era prins din amândouă părţile între colţii nemiloşi ai tovarăşilor săi de odinioară. Uitate erau zilele când vânaseră împreună, uitat era vânatul pe care-l răpuseseră împreună, foamea pe care o înduraseră. Toate acestea erau de domeniul trecutului. Acum se punea problema dragostei – dintotdeauna mai cumplită şi mai crudă decât goana după hrană.

Şi în acest timp, lupoaica – pricină a tot ce se petrecea, şedea mulţumită şi urmărea lupta. Ba chiar îi făcea plăcere.

Era vremea ei – şi asta nu i se întâmpla prea des – era vremea când coamele se zbârleau şi colţul lovea alt colţ sau sfâşia carnea care ceda, şi toate acestea pentru a o cuceri pe ea.

Şi în această luptă pentru dragoste, cel de trei ani, care era la prima lui aventură, îşi dădu viaţa. Cei doi rivali străjuiau acum trupul celui ucis. Se uitau la lupoaică, care şedea în zăpadă rânjind. Dar lupul cel bătrân era înţelept, foarte înţelept, în dragoste ca şi în luptă. Şeful cel tânăr îşi întoarse capul ca să-şi lingă o rană de pe grumaz. Îndoitura grumazului său era întoarsă spre rival. Cu singurul lui ochi, lupul cel bătrân observă prilejul. Se repezi cu iuţeală şi-şi înfipse colţii. Îi făcu o rană lungă, sfâşiind carnea şi intrând adânc cu colţii. În drumul lor, colţii plesniseră vâna mare de la gât. Apoi sari într-o parte.

Şeful cel tânăr scoase un urlet groaznic, dar urletul i se opri la jumătate, într-o tuse sâcâitoare. Sângerând şi tuşind aproape răpus, el se năpusti asupra celui bătrân şi începu lupta, în timp ce viaţa i se scurgea din trup, picioarele îi slăbeau, ochii i se împăienjeneau, iar salturile îi deveneau din ce în ce mai scurte.

În tot acest timp, lupoaica şedea şi rânjea. Lupta îi trezea o bucurie nelămurită, pentru că aşa e dragostea în wild, o tragedie a sexului, a naturii, dar care e tragedie doar pentru cei ce pier. Pentru cei ce supravieţuiesc nu e tragedie, ci împlinire şi dorinţă.

Când şeful cel tânăr rămase ţeapăn în zăpadă, chiorul păşi mândru peste trupul lui, îndreptându-se spre lupoaică. În ţinuta lui era un amestec de triumf şi prevedere. Era foarte sigur că era respins şi rămase mirat când ea nu-i arătă mânioasă colţii. Pentru prima oară îl primea cu bunăvoinţă. Îşi frecă botul de-al lui mirosindu-l şi chiar consimţi să sară în juru-i, să zburde şi să se joace cu el cum s-ar fi jucat cu nişte pui. Şi el, cu toţi anii lui cărunţi şi cu experienţa lui plină de înţelepciune, se purta tot ca un pui şi chiar ceva mai smintit.

Uitaţi erau rivalii înfrânţi şi povestea de dragoste scrisă cu roşu pe zăpadă. Uitaţi, afară de o singură clipă, când chiorul se opri să-şi lingă rănile ce se uscau. Atunci, buzele i se schimonosiră într-un mârâit, iar părul de pe ceafă şi de pe grumaz i se ridică fără voie, pe când se încorda să sară, cu ghearele înfipte spasmodic în zăpadă pentru a se ţine mai bine. Dar totul fu uitat în clipa următoare, când sări pe urma lupoaicei care gonea sfioasă prin păduri.

Apoi goniră unul lângă altul, ca doi buni prieteni care au ajuns la o înţelegere. Zilele treceau şi viaţa lor era acum nedespărţită: vânau, ucideau şi mâncau prada împreună. După un timp, lupoaica începu să dea semne de nelinişte. Părea că e în căutarea unui lucru pe care nu-l putea găsi. Gropile de sub arborii doborâţi păreau s-o atragă şi adulmeca îndelung printre crăpăturile mai mari din stâncă, pline cu omăt, şi prin văgăunile de pe povârnişurile care atârnau deasupra capului. Pe chiorul cel bătrân toate acestea nu-l interesau, dar o însoţea cu bunăvoinţă în căutările ei, şi când cercetările prin anumite locuri se prelungeau mai mult ca de obicei, el se culca şi aştepta până ce ea era gata s-o pornească din nou la drum.

Nu se opriră niciunde, ci străbătură ţinutul de-a curmezişul, până ajunseră din nou la fluviul Mackenzie; o luară apoi încet în lungul lui, părăsindu-l adesea în goană după vânat, pentru a merge pe lângă apele mici care se vărsau în el, dar de fiecare dată se întorceau pe malul fluviului. Uneori dădeau peste alţi lupi, de obicei perechi; dar nici unii, nici ceilalţi nu păreau încântaţi de cunoştinţă, nu se arătau bucuroşi de întâlnire sau dornici să înjghebeze din nou o haită. De câteva ori întâlniră lupi singuratici. Erau întotdeauna masculi care voiau cu orice preţ să se alăture chiorului şi tovarăşei lui. Treaba asta îl supăra pe bătrân, şi când ea mergea umăr la umăr cu el, zbârlindu-se şi rânjindu-şi colţii, singuraticii pretendenţi o luau la sănătoasa, urmându-şi calea.

Într-o noapte cu lună, pe când străbăteau codrul adormit, chiorul se opri brusc. Ridică botul în sus, coada îi înţepeni, iar nările i se dilatară adulmecând aerul. Rămase cu un picior în aer, ca un câine. Nu desluşea încă ce este şi continua să adulmece văzduhul, încercând să perceapă vestea pe care i-o aducea. Lupoaica se mulţumi să adulmece o dată, nepăsătoare, apoi o porni mai departe, ca să-l liniştească. Deşi o urmă, bătrânul lup era şovăielnic şi nu se putea stăpâni să nu se oprească în răstimpuri pentru a cerceta mai atent primejdia.

Lupoaica se târî cu grijă la marginea unui luminiş mare din inima pădurii. Rămase un timp singură. Târându-se şi furişându-se, cu toate simţurile încordate, neîncrezător până în vârful fiecărui firicel de păr, chiorul i se alătură totuşi. Stătură unul lângă altul pândind, ascultând şi adulmecând.

Le ajunse la urechi larmă mare şi încăierare de câini, strigătele înfundate ale oamenilor, glasurile mai ascuţite ale femeilor care se ciorovăiau şi deodată auziră un ţipăt strident de copil. Nu se putea zări nimic altceva decât nişte mari adăposturi făcute din piele, văpăile focului – întrerupte uneori de trupurile ce treceau prin faţa lor – precum şi fumul ce se înălţa agale în văzduhul încremenit. Dar miile de mirosuri ale taberei de indieni le mângâiau nările, povestindu-le lucruri pe care chiorul nu le pricepea defel, dar pe care lupoaica le cunoştea în cele mai mici amănunte.

Lupoaica simţi o tulburare ciudată; adulmeca mereu, mereu, cu o plăcere tot mai mare. Chiorul deveni bănuitor, îşi trădă teama şi încercă să plece. Ea se întoarse şi-i atinse ceafa cu botul ca să-l liniştească, apoi îşi aruncă iarăşi privirea spre tabără. Pe chipul ei se citea o nouă încordare, dar nu era încordarea foamei. Fremăta de un dor care o împingea înainte, mai aproape de foc, ca să se ciorovăiască cu câinii şi să se tragă de o parte, să se ferească de picioarele oamenilor.

Plin de neastâmpăr, chiorul se dădu aproape; neliniştea puse din nou stăpânire pe lupoaică, care simţi iarăşi nevoia apăsătoare de a găsi ceea ce căuta. Se întoarse şi o luă înapoi prin pădure, spre marea uşurare a chiorului, care porni înainte până ce o ajunse şi se pierdură în spatele copacilor.

Şi cum alunecau ei în linişte, ca două umbre, în lumina lunii, dădură peste o potecă bătută. Cele două boturi se lăsară spre urmele de labe de pe zăpadă. Erau foarte proaspete. Chiorul o luă înainte cu băgare de seamă, urmat de lupoaică. Perniţele late ale labelor lor se lăţiseră şi mai mult şi, în contact cu zăpada, păreau de catifea. Chiorul zări o slabă mişcare albă în mijlocul albului zăpezii. Alunecase el iute până atunci, dar aceasta nu era nimic pe lângă iuţeala cu care alerga acum. Înaintea lui sărea peticul alb pe care abia îl putea zări şi pe care el îl descoperise.

Goneau de-a lungul unei poteci, străjuită de ambele părţi de molifţi tineri. Printre arbori se putea vedea capătul potecii, deschizându-se într-un luminiş scăldat de razele lunii. Chiorul cel bătrân se apropie cu repeziciune de forma albă care gonea. Cu fiecare săritură câştiga teren. Încă un salt şi colţii i se vor înfige în ea. Dar saltul n-a mai fost făcut. Forma cea albă – un iepure – se ridica în aer, drept în sus, zbătându-se, sărind şi ţopăind, executând un dans fantastic deasupra lui, în aer, fără să atingă pământul.

Chiorul sări înapoi cu un mârâit de spaimă, apoi se piti în zăpadă, chircindu-se, mârâind ameninţător la obiectul spaimei lui, care îl dezorienta. Dar lupoaica se repezi cu sânge rece înaintea lui. Cumpăni o clipă, apoi sări la iepurele care se juca. Făcu şi ea o săritură înaltă ca să ajungă la pradă, şi colţii îi clămpăniră în gol cu un hăpăit metalic. Mai făcu un salt şi încă unul.

Tovarăşul ei îşi îndreptă spinarea, urmărind-o cu privirea, îşi arătă nemulţumirea de eşecurile ei repetate şi, la rându-i, făcu un salt puternic în sus. Colţii i se încleştară în iepure, trăgându-l la pământ. Dar în acelaşi timp, lângă el se auzi o

trosnitură suspectă. Văzu cu uimire un puiet de molift plecat deasupra lui, gata să-l lovească. Fălcile i se descleştară din strânsoare şi sări înapoi ca să scape de ciudata ameninţare. Rămase cu buzele rânjite, horcăind din gâtlej, cu părul măciucă de furie şi spaimă. În aceeaşi clipă, puietul subţire se ridică la loc şi iepurele se înălţă din nou, continuându-şi jocul în văzduh.

Lupoaica era mânioasă. Îşi înfipse colţii în grumazul tovarăşului ei, plină de reproş; iar el, speriat şi neînţelegând care era pricina acestui nou atac, izbi cu cruzime şi cu o mai mare spaimă, sfâşiind într-o parte botul lupoaicei. Nici ea nu se aşteptase din partea lui să se simtă ofensat de mustrarea pe care i-o făcuse şi sări la el mârâind cu indignare. De astă dată, lupul îşi dădu seama de greşeală şi încercă s-o potolească. Dar ea se porni pur şi simplu să-l pedepsească, până ce chiorul părăsi orice încercare de împăciuire şi, întorcându-şi capul, primi pedeapsa colţilor ei, care i se înfigeau în grumaz.

În acest timp, iepurele dansa deasupra lor, în aer. Lupoaica se aşează pe zăpadă, iar chiorul cel bătrân, mai speriat de tovarăşa lui decât de misteriosul copăcel, sări din nou la iepure. Şi în timp ce cădea înapoi cu prada în dinţi, ochii îi erau aţintiţi la puiet. Ca şi mai înainte acesta se plecă spre el, la pământ. Cu părul zbârlit, dar strângând bine iepurele în dinţi, lupul se ghemui jos, aşteptând lovitura care trebuia să vină. Dar lovitura nu veni. Copăcelul rămase aplecat deasupra lui. Când se mişca el, se mişca şi copăcelul, şi lupul îi trimise un mârâit printre fălcile încleştate. Când stătea locului, copăcelul rămânea neclintit; îşi dădu seama că e mai bine să nu se mişte. Între timp simţi în gură gustul plăcut de iepure.

Tovarăşa lui îl scăpă din încurcătură. Îi luă iepurele şi, în timp ce puietul se apleca ameninţător asupra ei, lupoaica ronţăi calmă capul iepurelui. Copăcelul se ridică brusc şi nu-i mai tulbură de fel, rămânând în poziţia lui perpendiculară, firească, aşa cum îl zămislise natura. Apoi,

lupoaica şi chiorul devorară în doi prada pe care misteriosul copăcel o prinsese pentru ei.

Mai erau şi alte poteci unde atârnau în văzduh iepuri, şi perechea de lupi îi descoperi pe toţi: lupoaica, mergând în frunte, şi chiorul – pe urmele ei, atent, învăţând cum se jefuiesc cursele – o învăţătură care avea să-i prindă bine mai târziu.

Capitolul 2
VIZUINA.

Lupoaica şi chiorul mai dădură târcoale vreo două zilei taberei indienilor. El era nemulţumit şi îngrijorat, dar pe tovarăşa lui tabăra o ademenea şi nu-i mai venea să plece. Când însă într-o dimineaţă văzduhul fu străbătut de un pocnet de puşcă la doi paşi de ei şi un glonte se turti de un trunchi de copac, la numai câţiva centimetri de capul chiorului, nu mai stătură mult pe gânduri şi o luară la sănătoasa în salturi lungi, punând kilometri între ei şi primejdie.

Nu merseră prea departe – cale de vreo câteva zile doar. Nevoia lupoaicei de a găsi ceea ce căuta ajunsese imperioasă. Era din ce în ce mai grea şi nu putea să alerge decât anevoie. Odată, pe când urmărea un iepure pe care înainte l-ar fi înhăţat cu uşurinţă, renunţă şi se lăsă jos să se odihnească. Chiorul veni lângă ea, dar când îi atinse duios ceafa cu botul, lupoaica hăpăi deodată cu atâta cruzime, încât, încercând să scape de colţii ei, se rostogoli pe spate, într-o poziţie caraghioasă. Lupoaica devenise mai nervoasă ca niciodată, dar el era mai răbdător şi mai atent ca oricând.

În sfârşit, ea găsi ceea ce căuta. Locul acela se afla la câteva mile în susul unui râuleţ, care vara îşi vărsa apele în fluviul Mackenzie, dar care acum era îngheţat până în adâncuri, până în fundul albiei lui stâncoase – un râu ţeapăn, un sloi de gheaţă de la izvor până la vărsare. Lupoaica îşi târa paşii, sfârşită, de-a lungul râului, mergând mult în urma tovarăşului ei, când ajunse la un mal lutos,

înalt şi boltit deasupra capetelor lor. Se abătu din drum şi porni într-acolo. Torenţii de primăvară şi zăpezile care se topeau mâncaseră din mal şi, într-un loc, într-o crăpătură îngustă, scobiseră o mică văgăună.

Se opri la gura văgăunii şi cercetă peretele cu atenţie. Apoi, mergând când pe lângă un perete, când pe lângă celălalt, coborî spre locul unde masa abruptă ieşea din linia dulce a peisajului. Se întoarse la văgăună şi intră prin deschizătura îngustă. Se văzu nevoită să înainteze pe brânci, pe o distanţă de trei picioare, apoi pereţii se depărtară şi se înălţară, formând o încăpere mică, rotundă, cu un diametru de aproape şase picioare. Tavanul era foarte jos şi aproape că dădea cu capul de el. Înăuntru era uscat şi plăcut. Lupoaica cercetă locul cu mare grijă, în timp ce chiorul, care se întorsese, stătea la intrare şi o urmărea răbdător. Îşi lăsase capul în jos, cu nasul în pământ şi privirea aţintită asupra unui punct aproape de picioarele ei ghemuite, căruia îi dădu ocol de câteva ori; apoi, cu un oftat obosit care aducea mai degrabă cu un geamăt, ea se ghemui înăuntru, îşi întinse picioarele şi se lăsă pe pământ, cu capul spre intrare. Chiorul, cu urechile ciulite de curiozitate, îi văzu profilându-se în lumina albă smocul de coadă care se mişca cu duioşie. Urechile ascuţite ale lupoaicei se lăsară o clipă pe spate lipindu-se de cap cu o mişcare molatică; limba îi atârna tihnită din gură, arătând astfel că era mulţumită şi satisfăcută.

Chiorului i se făcuse foame. Stătea culcat la intrarea în văgăună, dormind, dar somnul îi era agitat. Se trezea, ciulea urechile spre lumea strălucitoare din jur, unde soarele de april scânteia peste zăpezi. Când aţipea, îi ajungea la urechi murmurul îndepărtat al unor şuvoaie de apă nevăzute şi atunci se trezea şi asculta atent. Soarele se întorsese pe aceste meleaguri şi întregul ţinut de la miazănoapte, care se trezea acum, îl întâmpina. Viaţa începuse să se întoarcă pe aceste meleaguri. În aer plutea duhul primăverii – al vieţii care creştea sub mantia de nea,

al sevei care urca în arbori, al mugurilor care spărgeau cătuşele de gheaţă.

Lupul aruncă tovarăşei sale priviri neliniştite, dar aceasta nu arăta c-ar avea de gând să se ridice. Privi afară; o jumătate de duzină de păsări de zăpadă fluturară din aripi în faţa lui. Dădu să se ridice, apoi aruncă din nou o privire tovarăşei lui; se lăsă jos şi aţipi. Auzi un ciripit ascuţit şi se frecă somnoros cu labele la nas, o dată, de două ori. Apoi se trezi. Un ţânţar singuratic îi bâzâia pe la nas. Era un ţânţar cât toate zilele, care peste iarnă zăcuse degerat într-o buturugă uscată şi pe care soarele tocmai îl dezmorţise. Bătrânul lup nu se mai putu împotrivi chemării vieţii din jur. Şi pe deasupra mai era şi flămând.

Se târî spre tovarăşa lui şi încercă s-o înduplece să se ridice. Dar numai ce mârâi o dată la el că lupul ieşi singur în lumina strălucitoare a soarelui, unde simţi că zăpada de sub labe e afânată şi mersul mai anevoios. O luă în sus, dea lungul albiei îngheţate a râului, pe acolo pe unde zăpada umbrită de copaci era încă tare şi curată. Rătăci vreme de opt ceasuri şi se întoarse după lăsatul serii, mai lihnit decât la plecare. Vânat găsise el, dar nu-l putuse prinde. O luase peste crusta de zăpadă care se topea, înfundându-se în omăt, în timp ce iepurii lunecau la suprafaţă mai uşor ca oricând.

Se opri la gura vizuinii cu o tresărire bruscă de neîncredere. Zgomote slabe, ciudate, răzbăteau dinăuntru. Nu erau zgomote făcute de tovarăşa lui, şi totuşi îi erau vag cunoscute. Se târî cu luare-aminte înăuntru. Lupoaica îl întâmpină cu un mârâit ameninţător, care totuşi nu-l tulbură, dar rămase cuminte, la distanţă; stătea însă cu urechea ciulită la alte zgomote – scâncete şi clămpănituri slabe ce răzbeau dinăuntru.

Tovarăşa lui îl vesti supărată să-şi ia tălpăşiţa şi el se încovrigă, adormind în faţa intrării. Când se crăpă de ziuă şi o lumină slabă pătrunse în vizuină, se întrebă iarăşi de unde ar putea să vină zgomotele acelea vag cunoscute. O notă

nouă se simţea în mârâitul ameninţător ale tovarăşei lui. O notă de gelozie, şi lupul se arătă foarte grijuliu să păstreze o distanţă respectuoasă. Totuşi descoperi, adăpostiţi între picioarele ei, înşiraţi de-a lungul trupului, cinci mici ghemotoace vii, ciudate, tare pricăjite şi slabe, cu nişte ochi ce nu văzuseră încă lumina, şi care scheunau subţire. Rămase surprins. Nu era pentru prima oară în lunga şi glorioasa lui viaţă că i se întâmpla aşa ceva. Mai cunoscuse aceasta de câteva ori, şi totuşi, de fiecare dată era o surpriză pentru el.

Tovarăşa lui îl privi cu nelinişte. În fiece clipă scotea un mârâit gros şi câteodată, când i se părea că el se apropie prea mult, mârâitul cel gros i se urca în gâtlej, devenind ascuţit. Lupoaica nu-şi amintea din propria ei experienţă să i se mai fi întâmplat vreodată aşa ceva, dar instinctul – experienţa oricărei mame de lup – o prevenea că există taţi care şi-au mâncat puii nou-născuţi şi fără de apărare. Acest instinct se manifesta ca o teamă ce o stăpânea cu putere şi care o făcu să-l oprească pe chior să cerceteze mai îndeaproape puii al căror tată era.

Dar nu exista nici o primejdie. Chiorul simţea un îndemn care, la rându-i, era un instinct moştenit de la toţi taţii de lup. Nici nu-şi punea problema şi nici nu-şi bătea prea mult capul cu puii. Exista acolo, în însăşi fiinţa lui; era cel mai firesc lucru din lume ca el să-i dea ascultare, întorcând spatele proaspetei sale familii şi luând-o încolo, pe pârtia vânatului din care trăia.

La cinci, şase mile de vizuină, râul se desfăcea în unghi drept, iar braţele sale o apucau printre munţi. Chiorul o luă de-a lungul braţului stâng şi descoperi o urmă proaspătă. O mirosi şi, dându-şi seama cât e de nouă, se ghemui iute, scrutând în direcţia în care ea dispărea. Apoi se întoarse cu bună ştiinţă şi o luă de-a lungul braţului drept. Urma era mai mare decât a labei lui şi-şi dădea seama că un vânat care lăsa astfel de urmă nu prea era de nasul lui.

La o jumătate de milă în sus, în lungul braţului drept, auzul său fin prinse un zgomot de dinţi care ronţăiau. Pândi vânatul şi descoperi că e un porc ghimpos, care stătea în picioare lângă un copac, încercându-şi dinţii în scoarţă. Chiorul se apropie cu grijă, dar fără să spere. Cunoştea el soiul, deşi nu-l mai întâlnise niciodată atât de sus, spre nord, şi niciodată în lunga-i existenţă nu se ospătase cu carne de porc ghimpos. Învăţase însă de mult că în viaţă există ceva care se cheamă întâmplare sau noroc, şi continuă să se apropie; nu se putea şti ce avea să se întâmple, întrucât cu cele vii, lucrurile se petrec cu totul altfel decât te aştepţi.

Porcul ghimpos se înfăşură ca o minge, iţind în toate direcţiile ace lungi şi ascuţite care înfruntau atacul. În tinereţe, chiorul adulmecase odată prea de aproape o minge de ace ca aceasta, care la prima vedere părea nemişcată, şi se pomenise izbit din senin cu coada drept în faţă. Un ac îi rămăsese înfipt în bot şi l-a purtat cu el săptămâni de-a rândul, o adevărată flacără care îl ardea, până când în cele din urmă a ieşit. Aşa că se ghemui jos, cât putu mai comod, cu nasul la depărtare de un picior de coada porcului. Stătea astfel în aşteptare, într-o tăcere deplină, căci nimeni nu putea şti ce se va întâmpla. S-ar putea totuşi să se întâmple ceva. S-ar putea ca porcul ghimpos să se descolăcească şi ar fi un prilej pentru o îndemânatică şi ucigătoare lovitură de labă, ţintită în pântecul moale pe care nimic nu-l ferea.

Dar la capătul unei jumătăţi de oră se ridică, mârâi mânios la mingea nemişcată şi porni mai departe. În trecut, aşteptase de prea multe ori în zadar să se descolăcească vreun porc ghimpos ca să-şi mai piardă astăzi vremea. Merse mai departe în susul braţului de apă din dreapta. Ziua trecea şi vânătoarea lui rămânea fără răsplată.

Simţea cu putere imboldul instinctului de tată care i se trezise. Trebuia să găsească vânat. După-amiază dădu peste un ptarmigan. Ieşind dintr-un tufiş, se întâlni faţă în

faţă cu pasărea aceea înceată la minte. Stătea pe o buturugă, la mai puţin de un picior de nasul lui. Fiecare îl văzu pe celălalt.

Pasărea tresări, încercând să-şi ia zborul, dar el o lovi cu laba, izbind-o de pământ, apoi tăbărî pe ea şi o prinse cu colţii, în timp ce ea încerca să o pornească repede prin zăpadă şi să se înalţe din nou.

Când colţii i se înfipseră în carnea fragedă şi oasele moi, chiorul se porni s-o mănânce de-a binelea, aşa cum făcea întotdeauna. Îşi aminti însă deodată de ceva şi, întorcându-se pe drumul pe care venise, o porni spre casă cu ptarmiganul în gură.

La o milă în susul confluenţei apelor, înaintând cu paşi catifelaţi, după cum îi era obiceiul – ca o umbră ce aluneca cercetând prudent fiecare colţ nou al potecii – lupul cel bătrân dădu peste urme proaspete pe potecile pe care le descoperise de dimineaţă. Merse încotro îl ducea poteca, gata să-l întâlnească la fiecare cotitură a râului pe cel care îşi lăsase urmele.

Îşi strecură capul pe după un colţ de stâncă, acolo unde râul făcea un cot neaşteptat de mare, şi vederea lui ascuţită descoperi ceva care-l făcu să se ghemuiască repede jos. Era cel care bătătorise poteca, un râs femelă uriaş, ghemuit, aşa cum stătuse şi el mai înainte, în cursul zilei, în faţa mingii cu ţepi, înfăşurată strâns. Dacă până atunci chiorul fusese o umbră care aluneca, de data asta se prefăcu în stafia unei asemenea umbre, care se târa, dând ocol şi ivindu-se tocmai în contra vântului ce bătea dinspre cele două trupuri nemişcate şi tăcute.

Se întinse în zăpadă, punând ptarmiganul alături şi, privind printre acele unui molift cu coroana joasă, urmări jocul vieţii ce se desfăşura sub ochii lui – râsul care aştepta şi porcul ghimpos care aştepta şi el, amândoi agăţându-se de viaţă. Aceasta era ciudăţenia jocului; felul de viaţă al unuia era să-l mănânce pe celălalt, iar felul de viaţă al celuilalt era să nu fie mâncat. Şi chiorul cel bătrân, lupul,

ghemuit, îşi juca între timp rolul lui pe-ascuns, aşteptând acelaşi capriciu ciudat al întâmplării care-l putea ajuta pe pârtia vânatului, şi acesta era felul lui de viaţă.

Trecu o jumătate de ceas, un ceas, şi nimic nu se întâmplă. Mingea de ghimpi ar fi putut fi luată drept o piatră, până într-atât era de nemişcată; râsul ar fi putut să pară şi el o stană de piatră; iar chiorul cel bătrân ar fi putut să pară mort. Şi totuşi cele trei jivine erau stăpânite de o încordare aproape dureroasă încât cu greu li s-ar fi putut întâmpla vreodată să fie mai treze decât erau acum, în aparenta lor încremenire.

Chiorul se mişcă uşor şi privi cu o mai mare încordare. Se întâmplă ceva. Porcului ghimpos i se păru în cele din urmă că duşmanul a plecat. Încet, cu atenţie, el îşi desfăcu mingea – armură de nepătruns. Nu-l înfiora nici o presimţire. Încet, încet, mingea cea zbârlită se întinse lungindu-se. Chiorul, care sta la pândă, simţi deodată că i se umezeşte botul şi, fără să vrea, începură să-i curgă bale, stârnite de vânatul viu care se întindea ca un ospăţ dinaintea lui.

Porcul ghimpos nu apucase să se desfăşoare cu totul, când îşi descoperi duşmanul. În aceeaşi clipă râsul lovi. Lovitura fu fulgerătoare. Laba cu gheare ţepene, încovoiate ca ghearele de pasăre, ţâşni sub pântecul moale şi se trase cu o mişcare repede, spintecând carnea. Dacă porcul ghimpos s-ar fi desfăşurat în întregime sau dacă nu şi-ar fi descoperit duşmanul cu o fracţiune de secundă înainte de lovitură, laba ar fi scăpat neatinsă; dar pe când se retrăgea, o lovitură piezişă de coadă înfipse în ea ace ascuţite.

Totul se petrecu într-o clipită – lovitura, răspunsul, urletul de agonie al porcului, urletul de durere năprasnică şi de uimire al pisicii celei mari. Chiorul tresări, uluit, se ridică pe jumătate, cu urechile ciulite, cu coada ţeapănă şi tremurândă. Pe râs îl cuprinse furia. Făcu un salt fioros către jivina care îl lovise, dar porcul ghimpos, urlând şi grohăind, cu trupul sfârtecat, încercând anevoie să se

înfăşoare în mingea care îl apăra, izbi cu coada din nou şi din nou pisica cea mare urlă de durere şi de uimire. Apoi se trase mai departe şi strănută, cu botul plin de ţepi, ca o enormă pernă de ace. Îşi freca botul cu labele, încercând să scoată ţepii care îl ardeau, şi-l vârî în zăpadă şi-l frecă de rămurele şi ramuri şi, în furia durerii şi spaimei, sărea fără încetare încoace şi încolo, înainte şi înapoi, în sus şi în jos.

Râsul strănuta fără întrerupere şi ciotul lui de coadă biciuia cât putea aerul, cu lovituri iuţi şi violente. Apoi, trecându-i furia, se linişti pentru o clipă nesfârşit de lungă. Chiorul pândea, şi nici chiar el nu se putu opri să nu tresară şi să nu i se zburlească părul când râsul, fără vreun alt semn premergător, făcu un salt în aer, scoţând totodată un urlet prelung şi înfricoşător. Apoi sări, luând-o în susul potecii şi urlând la fiecare salt.

Abia după ce larma stârnită de râs se pierdu în depărtare, chiorul cutează să scoată capul. Păşea cu atâta grijă, ca şi când întreaga întindere de zăpadă ar fi fost presărată cu ţepi de porc ghimpos, ameninţătoare, gata să-i împungă perniţele moi ale labelor. Porcul îl întâmpină cu un urlet furios, clănţănind din dinţii lui lungi. Izbutise să se înfăşoare la loc, ca o minge, dar nu mai era aceeaşi minge strânsă de mai înainte; prea îi fuseseră sfârtecaţi muşchii. Era sfâşiat aproape în două şi sângera încă din plin.

Chiorul scormoni guri întregi de zăpadă muiată în sânge, pe care o mestecă cu multă plăcere şi o înghiţi. Pentru el, aceasta însemna doar o gustare care abia îi deschidea pofta grozavă: dar era os prea bătrân ca să uite de pază. Aşteptă. Se pitula, la pândă, în timp ce porcul ghimpos scrâşnea din dinţi şi grohăia, icnind şi scoţând din când în când mici gemete ascuţite. Mai trecu puţin şi chiorul văzu că ţepii se lasă, că trupul porcului e cuprins de un tremur puternic. Tremurul încetă brusc. Pentru ultima oară, dinţii cei lungi clănţăniră sfidători. Apoi, acele se lăsară cu totul şi trupul se destinse rămânând încremenit.

Cu o labă nervoasă şi nesigură, chiorul întinse porcul în toată lungimea lui şi-l întoarse pe spate. Nu se întâmplă nimic. Era mort de-a binelea. Îl examină cu atenţie o clipă, apoi îl apucă grijuliu cu colţii şi o porni în josul râului, mai cărându-l mai trăgându-l, ţinându-şi capul într-o parte ca să nu calce pe masa ghimpoasă. Îşi aminti de ceva, lăsă prada să-i cadă şi o zbughi înapoi, spre locul unde îşi lăsase ptarmiganul. Nu şovăi nici o clipă. Ştia bine ce avea de făcut, aşa că mâncă degrabă ptarmiganul. Apoi se întoarse şi îşi luă în primire povara.

După ce târî rodul vânătoarei lui din ziua aceea în văgăună, lupoaica îl cercetă, îşi întoarse botul spre el şi-l linse uşurel pe ceafă. Dar în clipa următoare îl goni de lângă pui cu un mârâit mai puţin aspru ca de obicei şi care mai curând cerea iertare decât ameninţa. Frica instinctivă de tatăl copiilor ei scădea: se purta aşa cum se cuvine pentru un lup-tată, nearătând nici o dorinţă nelegiuită de a devora tinerele fiinţe pe care ea le adusese pe lume.

Capitolul 3
PUIUL CENUŞIU.

Era deosebit de fraţii şi surorile lui. Părul acestora trăda de pe acum nuanţa aceea roşcată, moştenită de la mama lor, lupoaica; numai el semăna cu tatăl. Din tot culcuşul, el era singurul puiuţ cenuşiu – viţă curată de lup – şi, de fapt, la trup, viţă curată din însuşi chiorul, cu singura deosebire că el avea doi ochi, şi nu unul ca tatăl lui.

Puiul cenuşiu nu făcuse ochi de prea multă vreme, totuşi vedea cu multă siguranţă. Încă înainte ca ochii să i se fi deschis, el simţise, gustase şi mirosise. Îşi cunoştea foarte bine cei doi fraţi şi cele două surori. Începuse să se hârjonească cu ei, timid şi neîndemânatic, ba chiar să se ciorovăiască, şi ori de câte ori se întărâta, scotea din micul lui gâtlej un sunet ciudat şi răguşit (premergător mârâitului). Şi cu mult înainte de a fi deschis ochii, învăţase cu ajutorul pipăitului, gustului şi mirosului să-şi recunoască mama – izvor de căldură, hrană lichidă şi duioşie. Mama

avea o limbă delicată, mângâietoare, care îl alinta când trecea peste trupuşorul lui moale, făcându-l să se strângă bine lângă ea şi să aţipească apoi.

Cea mai mare parte din prima lună de viaţă trecuse astfel, în somn; dar acum vedea foarte bine şi stătea treaz timp mai îndelungat, începând să cunoască îndeaproape lumea.

Lumea în care trăia el era întunecoasă, dar nu-şi putea da seama de aceasta pentru că nu cunoştea alta. Lumina era palidă, dar ochii lui nu simţiseră niciodată nevoia de o altă lumină. Lumea lui era foarte mică. Marginile ei erau pereţii vizuinii, dar cum nu ştia nimic despre lumea largă dinafară, nu se simţea stânjenit de hotarele strâmte ale existenţei sale.

Descoperi însă curând că un perete al lumii în care trăia se deosebea de ceilalţi. Era gura văgăunii şi izvorul de lumină. Făcuse această descoperire cu mult înainte încă de a fi avut gânduri proprii, de a fi avut o voinţă conştientă. Exercitase asupra lui o atracţie, căreia nu i se putuse împotrivi, şi aceasta încă înainte ca ochii să i se fi deschis şi să o fi putut vedea. Lumina acestui perete îi izbise pleoapele lipite, iar ochii şi nervii lui optici palpitaseră la micile raze sclipitoare în care străluceau culori calde şi ciudat de plăcute. Viaţa din trupul său, din fiecare fibră a trupului său, şi care era însăşi substanţa acestuia, deosebită de viaţa lui sufletească, tânjise spre lumină, chemându-l spre ea la fel cum iscusitele procese chimice ale plantei o cheamă spre soare.

La început, înainte de a fi căpătat o conştiinţă, se târâse spre gura văgăunii. Fraţii şi surorile lui făceau la fel. Pe atunci, niciunul nu se ţâra spre colţurile întunecate ale peretelui din spate. Lumina îi atrăgea de parcă ar fi fost plante; procesele chimice vitale care se petreceau în trupurile lor cereau lumina – care le era necesară existenţei; şi trupurile lor mici, ca de păpuşi, se târau orbeşte, călăuzite de procesele chimice, aidoma cârceilor viţei de vie. Mai târziu, când fiecare îşi dezvoltă

individualitatea, simţind imbolduri şi dorinţe, atracţia luminii crescu. Puii se târau şi se întindeau necontenit spre ea, dar mama lor îi gonea de fiecare dată înapoi.

Astfel, puiul cel cenuşiu mai cunoscu şi alte atribute ale mamei sale decât limba moale, mângâietoare. Tot târându-se spre lumină, descoperi că mama are şi un nas care îl mustra, dându-i un ghiont colţuros, mai târziu descoperi laba care-l dobora la pământ şi-l rostogolea o dată şi încă o dată, cu lovituri iuţi şi sigure. Astfel învăţă ce e durerea şi pe deasupra se deprinse să se ferească de durere, întâi ocolind, apoi, dacă nu era posibil, ferindu-se şi retrăgându-se. Acestea erau acţiuni conştiente, rezultatele primelor lui generalizări în legătură cu lumea. Înainte se dădea automat înapoi din faţa durerii, aşa cum tot automat se ţâra spre lumină. După aceea începu să se dea înapoi din faţa durerii, pentru că ştia că este durere.

Era un puiuţ în care se simţea cruzimea, ca şi la fraţii şi la surorile lui, lucru de aşteptat, pentru că era animal carnivor. Făcea parte dintr-un soi care ucidea şi mânca vânat. Tatăl şi mama lui trăiau numai din vânat. Laptele pe care-l supsese cu prima pâlpâire de viaţă fusese lapte transformat direct din carne, şi acum, la o lună, când ochii i se deschiseseră abia de o săptămână, începuse să mănânce şi el carne – bucăţi pe jumătate digerate, pe care lupoaica le scuipa celor cinci pui pe care mamelele ei nu puteau să-i sature.

Tot el era şi cel mai sălbatic din culcuş. Putea să scoată mârâituri răguşite, mai tare decât toţi ceilalţi. Micile lui furii erau mult mai grozave decât ale fraţilor lui. Învăţă cel dintâi cum să dea de-a dura un alt pui din vizuină, printr-o lovitură de labă iscusită. Şi tot el a fost cel dintâi care a apucat un alt pui de ureche, trăgându-l, şi mârâind printre fălcile puternic încleştate. Şi desigur, el îi dădea cel mai mult de furcă mamei sale, atunci când era vorba să nu-i lase să se apropie de gura vizuinii.

Lumina îl fascina din zi în zi mai mult pe puiul cel cenuşiu. Pornea necontenit spre aventuri – cale de un cot – spre intrarea vizuinii, şi de fiecare dată era alungat înapoi. Numai că el nu ştia ce este o intrare. Nu ştia nimic despre intrări – locuri prin care se trecea dintr-un loc într-altul. Nu ştia de existenţa unui alt loc şi încă mai puţin de vreun drum într-acolo. Prin urmare, pentru el intrarea în vizuină era un perete de lumină. Ceea ce soarele era pentru cei dinafară, era acest zid pentru lumea lui. Se simţea atras spre el, aidoma gâzelor. Se trudea necontenit să ajungă acolo. Viaţa care creştea atât de iute în el îl împingea fără preget spre zidul de lumină. Viaţa din el ştia că acesta era singurul drum spre lumea dinafară, drumul pe care era sortit să păşească. El însă nu ştia nimic despre aceasta. Nu ştia nici măcar că există un „afară”.

Un singur lucru ciudat se petrecea cu peretele acesta de lumină. Tatăl lui (pentru că ajunsese să-şi recunoască tatăl ca pe un alt locuitor al lumii, o fiinţă ca şi mama lui, care dormea lângă lumină şi aducea carne) tatăl lui obişnuia să meargă chiar prin acest zid albicios şi îndepărtat şi să dispară. Puiul cel cenuşiu nu putea pricepe aceasta. Deşi mama lui nu-i dăduse voie niciodată să se apropie de peretele acela, el se apropiase de ceilalţi pereţi, unde întâlnise o piedică tare în vârful nasului său gingaş. Aceasta făcu să-l doară. Şi după ce se aventură astfel de vreo câteva ori, lăsă pereţii în pace. Nu se preocupă de această dispariţie în perete, ci o privi ca pe o ciudăţenie a tatălui lui, după cum laptele şi carnea pe jumătate digerată erau ciudăţeniile mamei.

De fapt puiului cenuşiu nu-i era dat să gândească – cel puţin în felul obişnuit oamenilor. Creierul lui lucra pe căi întunecate. Totuşi concluziile lui erau tot atât de pătrunzătoare şi de limpezi ca şi cele ale oamenilor. Avea un fel de a primi, fără să întrebe de ce şi pentru ce. În realitate era un act de clasificare. Nu era tulburat niciodată de ce se petrece un lucru. Cum se petrece el îi era de ajuns. Astfel,

după ce se ciocni de câteva ori cu nasul de peretele din fund, se resemnă la gândul că el nu va putea să dispară prin pereţi. În acelaşi fel primi şi ideea că tatăl lui putea să facă acest lucru. Totuşi nu era câtuşi de puţin tulburat de dorinţa de a descoperi cauza deosebirii dintre tatăl lui şi el. Logica şi fizica nu făceau parte din bagajul lui mintal.

Ca mai toate vieţuitoarele din wild, cunoscu şi el de timpuriu foamea. Veni o vreme când nu numai că se termină carnea, dar nici lapte nu mai ţâşnea din pieptul mamei. La început, puii chelălăiră şi plânseră, răzbind-o mai mult cu somnul. Nu trecu prea mult şi-i cuprinse agonia foamei. Uitate erau acum şi loviturile de labă, şi ciorovăielile, şi micile furii sau încercările de a mârâi; uitate erau şi aventurile spre îndepărtatul zid alb. Puii dormeau, în timp ce viaţa din ei pâlpâia şi se stingea.

Chiorul era disperat. Rătăcea departe, în lung şi în lat, şi nu dormea decât puţin în vizuină, unde acum domnea jalea şi disperarea. Lupoaica părăsi şi ea culcuşul, plecând după pradă. În primele zile de la naşterea puilor, chiorul se dusese de câteva ori până la tabăra indiană şi jefuise cursele de iepuri; dar o dată cu topirea zăpezii şi cu dezgheţul râurilor, tabăra plecase, şi această sursă de hrană se isprăvise.

Când puiul cel cenuşiu reveni la viaţă şi începu din nou să arate interes pentru îndepărtatul perete alb, descoperi că populaţia lumii lui scăzuse. Nu-i mai rămăsese decât o soră. Toţi ceilalţi pieriseră şi, pe măsură ce se înzdrăvenea se vedea nevoit să se joace singur, deoarece sora lui nu mai putea să-şi ridice capul şi nici nu mai mişca. Trupşorul lui începu să se rotunjească de la carnea pe care o mânca; pentru ea însă, hrana venise prea târziu. Dormea fără întrerupere – un schelet pricăjit acoperit cu piele, în care flacăra pâlpâia din ce în ce mai slab şi în cele din urmă se stinse.

Apoi veni o vreme când puiul nu-şi mai văzu tatăl apărând şi dispărând în perete, nici dormind în faţa intrării. Aceasta

se petrecu pe la sfârşitul celei de a doua perioade de foamete, care fu mai puţin grea. Lupoaica ştia de ce chiorul nu s-a mai întors, dar nu avea cum să-i spună puiului celui cenuşiu întâmplările pe care le văzuse. Vânând ea însăşi în susul braţului stâng al râului, prin locurile pe unde trăia râsul, urmase o potecă a chiorului, veche de o zi. Îl găsise, sau mai degrabă găsise ce mai rămăsese din el, la capătul potecii. Numeroase erau urmele luptei care avusese loc şi a retragerii râsului în vizuina lui, după victorie. Înainte de a pleca, lupoaica îi descoperise vizuina, dar urmele arătau că râsul era înăuntru şi nu cutează să se aventureze.

Mai târziu, când pleca la vânat, lupoaica luase obiceiul să ocolească braţul stâng. Ştia ea că în vizuina râsului era un culcuş de pui şi că râsul e o fiinţă fioroasă, precum şi un luptător grozav. O jumătate de duzină de lupi era tocmai numărul trebuincios ca să pui pe fugă un râs, să-l faci să se caţere în copac, scuipând şi zbârlindu-se; dar ca un lup singuratic să întâlnească un râs, aceasta e cu totul altceva – mai ales când e vorba de un râs care are un culcuş de pui flămânzi.

Dar wildul e wild şi maternitatea e maternitate, întotdeauna apărându-şi puii cu sălbăticie, fie în wild, fie în afara lui; şi va veni o vreme când lupoaica se va aventura pentru puiul ei spre braţul stâng al apei, înfruntând vizuina dintre stânci şi mânia râsului.

Capitolul 4
ZIDUL LUMII.

Când lupoaica începu să părăsească văgăuna, pornind după vânat, puiul era deprins să respecte legea care-l oprea să se apropie de intrare. Nu numai că această lege îi fusese impusă în nenumărate rânduri de botul şi de laba mamei lui, dar creştea în el şi instinctul fricii. Niciodată în scurta-i existenţă din vizuină nu întâlnise ceva de care să se teamă. Totuşi frica exista în el. O moştenise de la strămoşii îndepărtaţi prin mii şi mii de vieţi. Era o moştenire directă de la chiorul şi de la lupoaică; dar şi ei, la rândul lor, o

moşteniseră de la generaţiile de lupi dinaintea lor. Frica! – această moştenire a wildului de la care nu se poate sustrage nici un animal şi nici nu e cu putinţă să te descotoroseşti de ea.

Astfel puiul cenuşiu cunoscu frica, deşi nu ştia din ce e făcută. O privea poate ca pe una din opreliştile vieţii, pentru că aflase că existau asemenea oprelişti. Cunoscuse foamea şi, când n-o putuse ostoi, simţise opreliştea. Piedica tare a zidului vizuinii, ghionturile zdravene pe care maică-sa i le dăduse cu botul, lovitura ei de labă care-l făcuse să se rostogolească, foamea neastâmpărată pe care o cunoscuse de atâtea ori îi dăduseră să înţeleagă că pe lume nu există numai libertate, că în viaţă există anumite legi şi oprelişti.

Aceste limite şi oprelişti erau lege. A o sluji însemna să scapi de durere şi să-ţi făureşti fericirea.

Dar el nu se gândea în felul acesta omenesc. Se mulţumea să clasifice lucrurile în două categorii – unele care loveau şi altele care nu loveau. În urma acestei clasificări, el se ferea de lucrurile care loveau, limite şi oprelişti, drept care se bucura de satisfacţiile şi răsplata vieţii.

Astfel, supunându-se legii statornicite de mama lui şi dând ascultare acelui lucru necunoscut şi fără nume – frica – nu se apropia de gura văgăunii. Aceasta rămăsese pentru el un perete alb de lumină. Când mama lui lipsea, dormea mai tot timpul, iar când se trezea, stătea foarte cuminte, înăbuşindu-şi chelălăielile care îi gâdilau gâtlejul, gata, gata să se prefacă în zgomot.

Odată, pe când şedea întins şi treaz, auzi un zgomot ciudat în peretele alb. Nu ştia că afară se afla un bursuc care tremura de propria-i îndrăzneală şi adulmeca cu luare-aminte vizuina. Puiul ştia doar că sforăitul acesta de adulmecat era ceva straniu, ceva neclasificat de el şi, prin urmare, necunoscut şi grozav – pentru că necunoscutul făcea parte din elementele principale care alcătuiau frica. De unde ştia el că faţă de cel ce adulmeca afară trebuie să se zbârlească?

Puiului i se zbârli părul pe spinare, dar rămase tăcut. Din propria-i experienţă nu cunoştea aşa ceva, totuşi era expresia vădită a fricii ce sălăşluia în el şi pentru care în propria lui viaţă nu exista vreo explicaţie. Dar frica era însoţită de un alt instinct – acela de a se ascunde. Puiul era prada unei spaime nebune, totuşi rămase culcat şi nemişcat, mut, îngheţat, încremenit, de parcă ar fi fost mort. Întorcându-se acasă şi dând de urmele bursucului, maică-sa mârâi şi se năpusti în vizuină, începând să-l lingă şi să-şi frece botul de botuţul lui, cu o dragoste neobişnuit de pătimaşă. Iar puiul simţi că într-un fel sau altul scăpase dintr-o mare primejdie.

Erau însă alte forţe care acţionau în puiul de lup, şi între acestea cea mai puternică era creşterea. Instinctul şi legea îi cereau să fie ascultător. Dar creşterea îi cerea să nu fie. Mama şi frica îl sileau să nu se apropie de peretele cel alb.

Creşterea este viaţă, şi viaţa este sortită întotdeauna să tindă către lumină. Şi nimic nu putea stăvili fluxul de viaţă care creştea în el, care creştea cu fiece îmbucătură de carne pe care o înghiţea, cu fiece suflare. În cele din urmă, frica şi supunerea fură înlăturate într-o zi de izbucnirea vieţii şi puiul o porni cu mers crăcănat, îndreptându-se spre gura vizuinii.

Ca nici un alt perete cu care avusese de-a face, acesta părea să se dea înapoi din faţa lui pe măsură ce el înainta. Năsucul lui moale, pe care şi-l repezea înainte căutând, nu se lovi de nici o suprafaţă tare. Substanţa din care era făcut peretele părea că poate fi pătrunsă şi că poate ceda tot atât de uşor ca lumina. Şi cum în ochii lui aceasta avea aparenţa unei forme, puiul intră în ceea ce pentru el fusese un perete şi se scăldă în substanţa din care era alcătuit.

Era ceva uluitor. Se tăvălea prin materia solidă şi lumina strălucea din ce în ce mai tare. Frica îl trăgea înapoi, iar creşterea îl împingea înainte. Se pomeni deodată la gura vizuinii. Peretele în care credea că se află se dădu tot atât de brusc înapoi dinaintea lui, pe o distanţă nemăsurată.

Lumina deveni dureros de strălucitoare. Îl ameţea. Această abruptă şi grozavă întindere îl ameţea şi ea. Ochii i se adaptară automat la strălucirea aceasta, potrivindu-se să poată face faţă distanţei mărite la care se aflau lucrurile. La început, peretele se retrase dincolo de vederea lui, acum îl zărea din nou, dar la o mare depărtare şi înfăţişarea i se schimbase. Acum era un perete bălţat, alcătuit din arbori care străjuiau râul, din muntele din faţă care domnea peste arbori şi din cerul care domnea peste munte.

Îl cuprinse o spaimă nespusă şi aceasta mai ales din pricina necunoscutului care-l înfricoşa. Se chirci lângă buza vizuinii şi privi lumea. Era tare speriat. Îi era necunoscută şi deci duşmană. De aceea părul i se făcu măciucă pe spinare şi buzele i se încreţiră uşor, scoţând un mârâit sălbatic de intimidare. Mic şi speriat cum era, el aruncă lumii largi provocarea şi ameninţarea sa.

Nu se întâmplă nimic. Puiul continuă să privească, uitând să mai mârâie, stăpânit de curiozitate. Uită şi de frică. Frica era acum gonită de creştere, iar creşterea îmbrăcase haina curiozităţii. Începu să observe lucrurile mai apropiate – o parte descoperită a cursului de apă care scânteia în soare, pinii uscaţi de la poalele povârnişului şi povârnişul însuşi, care urca drept până la el, oprindu-se la două picioare sub buza văgăunii unde el stătea ghemuit.

Puiul cel cenuşiu trăise însă până atunci pe un teren neted. Nu încercase niciodată durerea căderii. Nu ştia ce e căderea. Astfel călcă cu îndrăzneală pe aer. Picioarele dinapoi îi rămaseră pe buza văgăunii, iar el căzu înainte, cu capul în jos. Se izbi straşnic cu nasul de pământ şi începu să schelălăiască. Apoi se trezi rostogolindu-se pe povârniş la vale, tot mai la vale. O panică îngrozitoare îl cuprinse. Necunoscutul îl înşfăcase în cele din urmă. Îl apucase cu sălbăticie şi era pe cale să-i facă cine ştie ce rău cumplit. Creşterea era acum dominată de spaimă şi scânci ca orice căţeluş speriat.

Necunoscutul îl împingea spre nu ştiu ce durere înfricoşătoare şi el chelălăia şi scâncea într-una. Pentru puiul de lup, aceasta era o perspectivă cu totul nouă, diferită de aceea de a sta ghemuit şi îngheţat de frică, în timp ce necunoscutul îl pândea chiar alături. Acum, necunoscutul îl înhăţase zdravăn. Tăcerea nu mai era de vreun folos. De altfel nu frica, ci groaza îl scutura.

Dar panta deveni mai lină, iar la poale era acoperită cu iarbă. Aci, puiul mai pierdu din viteză. Când, în cele din urmă se opri, scoase un ultim urlet chinuit, urmat de un prelung chelălăit plângăreţ şi, ca şi cum i s-ar fi întâmplat ceva cu totul obişnuit, ca şi cum până atunci s-ar mai fi spălat de mii de ori în viaţa lui, începu să-şi lingă lutul uscat cu care se mânjise.

Apoi se ridică şi privi în jur, de parcă ar fi fost primul pământean poposit pe Marte. Puiul pătrunsese prin zidul lumii, necunoscutul îl slobozise din strânsoarea lui şi iată-l nevătămat. Dar primul om poposit pe Marte ar fi arătat mai puţin stingherit decât el. Fără să fi ştiut ceva dinainte, fără să i se fi spus că există aşa ceva, se văzu deodată explorator într-o lume cu totul nouă.

Acum că îngrozitorul necunoscut îi dăduse drumul, uită că acesta era plin de spaime. Îşi dădea seama doar de curiozitatea pe care i-o trezeau lucrurile din jur. Cercetă iarba de sub el, muşchiul care creştea ceva mai încolo şi trunchiul mort al pinului uscat ce zăcea la marginea unui luminiş între arbori. O veveriţă, care foşnea sprintenă în jurul rădăcinii trunchiului, dădu peste el, speriindu-l foarte. Puiul se ghemui la pământ şi începu să mârâie. Dar nici veveriţa nu era mai puţin înspăimântată. O zbughi în sus pe arbore şi de acolo, unde se simţea în siguranţă, începu să trăncănească cât o ţinea gura.

Treaba asta îl făcu pe pui să prindă curaj şi, cu toate că ciocănitoarea pe care o întâlni după aceea îl făcu să tresară, îşi continuă drumul încrezător. Încrederea lui era atât de mare, încât atunci când o pasăre, pasărea-elanului7, ţopăi

obraznică spre el, puiul întinse o labă jucăuşă. Urmarea a fost un ciocănit ascuţit în vârful nasului, care îl făcu să se ghemuiască şi să scâncească. Zgomotul pe care-l făcu era prea mult pentru pasărea-elanului şi aceasta se puse în siguranţă luându-şi zborul.

Dar puiul învăţă ceva. Mica lui minte înceţoşată făcuse fără să vrea o clasificare. Erau lucruri vii şi altele care nu erau vii. Şi el trebuia să fie cu ochii în patru la cele vii. Lucrurile care nu erau vii rămâneau mereu în acelaşi loc, pe când cele vii se mişcau şi nu se putea şti de ce ar putea fi ele în stare. Din partea lor nu se putea aştepta decât la ceva neprevăzut şi trebuia să fie pregătit pentru aceasta.

Înainta nespus de stângaci. Dădu peste vreascuri şi peste tot soiul de lucruri. O rămurea, pe care o credea departe, în clipa următoare îl pocnea peste nas sau îi zgâria coastele. Locul era plin de hârtoape. Uneori dădea în ele şi se lovea la nas. Şi tot de atâtea ori se împiedica de câte ceva şi se lovea la labe. Mai erau apoi pietricelele şi pietrele care i se rostogoleau sub labe; şi de la ele află că lucrurile care nu trăiesc nu sunt toate în acelaşi echilibru stabil ca vizuina lui şi că lucrurile mici, care nu sunt vii, pot să cadă sau să se răsucească mai degrabă decât cele mari. Dar cu fiecare păţanie mai învăţa ceva. Cu cât mergea mai mult, cu atât mergea mai bine! Se adapta. Învăţa să-şi calculeze mişcările muşchilor, să-şi cunoască posibilităţile fizice, să măsoare distanţele dintre obiecte şi dintre acestea şi el.

Avea norocul începătorului. Născut să fie vânător de carne (deşi nu o ştia), dădu peste carne chiar la ieşirea din văgăună – la prima lui incursiune în lume. Numai printr-o întâmplare nimerise peste cuibul de ptarmigani, ascuns cu iscusinţă. Se trezise înăuntru. Încercase să meargă de-a lungul unui pin prăbuşit. Coaja putredă cedase sub picioarele lui şi, cu un urlet deznădăjduit, puiul se rostogoli pe panta rotunjită, prăvălindu-se printre frunzele şi tulpinile unui mic tufiş, până ce ajunse chiar în inima lui, la pământ. Se ridică în mijlocul a şapte pui de ptarmigan.

Făceau mare zgomot şi la început se sperie de ei. Observă apoi că erau foarte mici şi deveni mai îndrăzneţ. Puii se mişcau. Puse laba pe unul din ei; acesta îşi iuţi mişcările, ceea ce pentru el era un izvor de desfătare. Îl mirosi. Îl ridică cu botul. Puiul de ptarmigan se zbătu, gâdilându-i limba. În aceeaşi clipă simţi o senzaţie de foame, fălcile i se strânseră. Se auzi un trosnet de oase plăpânde şi sângele cald i se prelinse în gură. Era bun la gust. Era carne, la fel cu aceea pe care i-o dădea mama lui, numai că o simţea vie între dinţi şi era, deci, cu atât mai bună. Şi astfel mancă ptarmiganul. Şi nu se opri până ce nu înghiţi tot cuibul. Se linse apoi pe bot, aşa cum făcea şi mama lui, şi începu să iasă târâş.

Afară îl întâmpină o vijelie înaripată. Îl năuci şi-l orbi vârtejul ei şi aripile care îl loveau cu furie. Îşi ascunse capul între labe şi chelălăi. Loviturile se înmulţeau. Mama puilor era cuprinsă de furie. Se înfurie apoi şi el. Se ridică, mârâind şi lovind cu labele. Îşi înfipse colţişorii într-o aripă, trăgând şi smucind cu putere. Ptarmiganul se bătea cu el, revărsând asupra-i o ploaie de lovituri cu aripa rămasă liberă. Era prima lui bătălie. Puiul de lup era în extaz. Uită totul despre necunoscut; nu-i mai era teamă de nimic. Lupta sfâşiind o fiinţă vie care-l lovea, şi această fiinţă era vânat. Pofta de a ucide începea să pună stăpânire pe el. Abia nimicise câteva făpturi mici. Acum va nimici o făptură mare. Era prea ocupat şi prea fericit ca să-şi dea seama că e fericit. Fremăta şi nu mai putea de bucurie, dar simţea aceasta într-un fel cum nu i se mai întâmplase până atunci.

Strângea bine de aripă şi mârâia printre colţii încleştaţi. Ptarmiganul îl trase afară din tufiş. Când se întoarse şi încercă să-l tragă înapoi la adăpostul tufişului, el smuci pasărea departe, la loc deschis. În tot acest timp, pasărea ţipa şi lovea cu aripa liberă, iar penele îi zburau ca nişte fulgi de zăpadă. Teribilă era acum încordarea puiului de lup. Tot sângele de luptător al rasei lui se trezise şi clocotea în el. Aceasta era viaţa, deşi el n-o ştia. Îşi îndeplinea

menirea lui pe lume, săvârşea lucruri pentru care era hărăzit – să ucidă prada şi să se bată pentru a o ucide. Îşi justifica existenţa, lucru pe care nici viaţa nu-l putea face mai desăvârşit, deoarece viaţa îşi atinge culmea atunci când înfăptuieşte cât mai deplin lucrul pentru care a fost înzestrată.

După un timp, ptarmiganul încetă lupta. Puiul de lup îl mai ţinea de aripă. Zăceau amândoi la pământ, privindu-se. Puiul încercă să mârâie ameninţător, sălbatic. Pasărea îi ciocăni nasul care-l durea din pricina întâmplărilor de până atunci. Puiul tresări, dar ţinu cu nădejde. Pasărea continua să-l ciocănească mereu, mereu.

După ce tresări, puiul începu să chelălăiască. Încercă să se tragă înapoi din faţa ei, uitând că, ţinând de aripă, o trăgea după el. O ploaie de ciocănituri îi izbi nasul, şi aşa destul de prăpădit. Avântul de luptă îi scăzu şi, dând drumul prăzii, întoarse spatele şi o tuli prin luminiş, într-o retragere lipsită de glorie.

Se aşează să se odihnească de cealaltă parte a luminişului, la marginea tufişurilor; limba îi atârna, respiraţia grea îi umfla pieptul, iar nasul, care îl mai durea încă, îl făcea să scâncească fără încetare. Şi cum zăcea el acolo, avu deodată sentimentul că ceva grozav îl ameninţă. Necunoscutul, cu toate spaimele lui, se năpusti asupra puiului, iar el se trase instinctiv înapoi, la adăpostul tufişului. În aceeaşi clipă îl atinse un curent de aer, şi un trup mare, înaripat, trecu ca o furtună, ameninţător şi tăcut. Un şoim coborând din azur era cât p-aci să-l înhaţe.

În timp ce puiul de lup zăcea în tufiş, venindu-şi în fire după spaima pe care o trăsese, şi privea cu teamă afară, ptarmiganul îşi lua zborul din cuibul pustiit, de cealaltă parte a luminişului. Din cauza pierderii pe care o suferise, pasărea nu dădu nici o atenţie săgeţii înaripate venită din cer. Dar puiul o văzu şi luă aceasta drept un avertisment, o lecţie; văzu cum şoimul se năpusteşte cu iuţeală în jos, cum trupul lui pluteşte o clipă chiar deasupra pământului, cum

ghearele se înfig în trupul ptarminganului, auzi ţipătul de agonie şi spaimă al acestuia şi văzu cum şoimul ţâşneşte în sus, în înaltul cerului, ducând ptarmiganul cu el.

Trecu vreme îndelungată până ce puiul îşi părăsi adăpostul. Învăţase multe. Lucrurile vii însemnau carne. Ele erau bune de mâncat. De asemenea înţelese că lucrurile vii, când sunt destul de mari, pot face rău. Era mai bine să mănânce făpturi mici, ca puii de ptarmigan, şi să lase în pace făpturile mari, ca de pildă ptarmiganul cel mare. Totuşi, simţi că-l încearcă puţin ambiţia, o dorinţă ascunsă de a se mai lupta o dată cu acel ptarmigan, numai că şoimul îl luase cu el. Poate că mai erau şi alte mame de ptarmigan. Se va duce să vadă.

Coborî un povârniş spre râu. Nu mai văzuse niciodată apă. Terenul părea bun. Era neted. Puiul de lup păşi cu îndrăzneală şi se cufundă urlând de frică, prins de necunoscut. Îi era frig şi gâfâia respirând repede. Apa îi năvăli în plămâni, în locul aerului care îi întovărăşise întotdeauna actul respiraţiei. Sufocarea pe care o simţi era ca durerea morţii. Pentru el, aceasta însemna moarte. În mod conştient el nu ştia nimic despre moarte, dar, ca orice vietate a wildului, avea instinctul morţii. Pentru el, acesta era cel mai mare rău. Era însăşi esenţa necunoscutului, suma spaimelor necunoscutului, nenorocirea cea mai mare şi de neînchipuit care se putea întâmpla, despre care nu ştia nimic şi din cauza căreia se temea de toate.

Ieşi la suprafaţă şi aerul plăcut îi năvăli în gura deschisă. Nu se mai cufundă a doua oară. Ca şi cum ar fi fost un vechi obicei de-al lui, dădu din toate cele patru labe şi începu să înoate. Malul apropiat era la o distanţă de aproape un metru. Puiul ieşise însă cu spatele la el şi primul lucru asupra căruia i se opriră privirile fu malul de dincolo, spre care începu de îndată să înoate. Râul era mic, dar în dreptul bălţii se lărgea, ajungând până la douăzeci de picioare.

Pe la mijlocul albiei, puiul fu luat de apă, care-l purtă la vale. Simţi cum îl prinde cascada în miniatură ce se afla la

pragul bălţii. Nu prea existau sorţi să poţi înota aci. Apa liniştită devenise dintr-o dată furioasă. Puiul era când la fund, când la suprafaţă. Ceva îl scutura cu putere şi fără întrerupere, fiind când răsturnat şi răsucit, când izbit de câte o stâncă. Şi ori de câte ori era izbit, se pornea să chelălăiască. Înaintarea era marcată printr-o serie de chelălăieli, după care s-ar fi putut deduce numărul stâncilor ce-i ieşiseră în cale.

Sub cascadă era o a doua baltă. Şi aci, prins de curent, fu purtat domol şi depus tot atât de domol pe un pat de prundiş. Se târî afară din apă ca apucat şi se aşeză. Învăţase încă ceva despre lume. Apa nu era însufleţită. Totuşi se mişca. De asemenea arăta tot atât de solidă ca şi pământul, dar solidă nu era de loc. Trase concluzia că lucrurile nu erau întotdeauna ceea ce păreau a fi. Teama de necunoscut a puiului era o neîncredere moştenită, care acum fusese întărită de experienţă. De aci înainte, în ce priveşte natura lucrurilor, el va arăta o neîncredere constantă faţă de ceea ce este aparenţă. Va trebui să cunoască realitatea unui lucru înainte de a avea încredere în el.

Puiului de lup îi era hărăzit să mai aibă o aventură în ziua aceea. Îşi aduse aminte că pe lumea aceasta exista ceva care era mama lui. Şi atunci simţi că o doreşte mai mult decât orice pe lume. Nu numai trupul îi era obosit din pricina întâmplărilor prin care trecuse, dar şi micul lui creier. Toate zilele pe care le trăise până atunci nu aduseseră vreodată atâta trudă pentru creierul lui cât îi adusese această singură zi. Şi, pe deasupra, îi mai era şi somn. Aşa că o porni în căutarea vizuinii şi a mamei lui, simţind în acelaşi timp un val de singurătate şi de neputinţă copleşitoare.

Se târî printre tufişuri, când deodată auzi un strigăt ascuţit care îl sperie. Un fulger galben îi trecu prin faţa ochilor. Văzu o nevăstuică, sărind cu iuţeală dinaintea lui. Era o făptură mică şi nu-i era teamă de ea. Apoi, ceva mai

departe, zări la picioarele lui o făptură foarte mică, de-abia de câţiva centimetri – un pui de nevăstuică ce plecase, ca şi el, neascultător, spre aventură. Puiul de nevăstuică încercă să se dea în lături din faţa lui. El îl întoarse cu laba. Acesta scoase un sunet ciudat, neplăcut. În clipa următoare, fulgerul cel galben îi apăru din nou înaintea ochilor, auzi iarăşi ţipătul de intimidare şi primi în acelaşi timp o lovitură în grumaz; simţi cum dinţii ascuţiţi ai nevăstuicii, mama puiului, îi sfârtecau carnea.

Pe când chelălăia şi scâncea, târându-se înapoi, o văzu pe mama puiului sărind la acesta, şi făcându-se nevăzută împreună cu el, în desişul învecinat. Îl mai durea încă ceafa din pricina muşcăturii dinţilor ei, dar amorul propriu îi era şi mai greu rănit şi se aşează plângând înfundat. Această nevăstuică-mamă era atât de mică şi de sălbatică! Trebuia să mai înveţe încă ceva, şi anume, că în ciuda mărimii şi greutăţii sale mici, nevăstuica era cea mai feroce, mai răzbunătoare şi mai grozavă dintre toţi ucigaşii wildului. Şi curând va avea parte de ceva din această învăţătură.

Puiul de lup mai scâncea încă în clipa în care nevăstuica-mamă se ivi din nou. Acum, când puiul ei era în siguranţă, ea nu-l mai atacă. Se apropie cu mai multă luare-aminte şi puiul de lup avu prilejul să-i observe trupul slab, ca de şarpe, şi capul ridicat lacom, ce părea de asemenea a fi de şarpe. Ţipătul ei ascuţit făcu să i se zbârlească părul pe spate şi mârâi la ea ameninţător. Nevăstuica se apropia din ce în ce mai mult. Un salt mai iute decât vederea lui lipsită de experienţă, şi trupul cel slab şi galben dispăru pentru o clipă din faţa ochilor săi. În clipa următoare îi atârna de gât, cu dinţii înfipţi în părul şi în carnea lui.

La început mârâi şi încercă să lupte, dar era prea tânăr – era doar prima lui zi în lume; mârâitul i se transformă într-un scâncet, iar lupta – într-o sforţare de a se salva. Nevăstuica nu-l slăbea din strânsoare. Se agăţase de el, încercând să pătrundă cu dinţii spre vâna mare prin care

clocotea viaţa. Nevăstuica era un băutor de sânge şi prefera să bea direct din gâtlejul unde era viaţă.

Puiul cel cenuşiu ar fi murit şi n-ar fi avut ce povesti dacă nu s-ar fi ivit lupoaica, sărind printre tufişuri. Nevăstuica dădu drumul puiului şi ţâşni spre gâtul lupoaicei, pe care nu-l nimeri însă, apucând-o în schimb de falcă. Lupoaica îşi smuci capul ca un şfichi de bici, desfăcându-se din strânsoare şi zvârlind nevăstuica în aer. Şi pe când mai era în aer, fălcile lupoaicei încleştară trupul slab şi galben, şi nevăstuica cunoscu moartea între colţii care o sfărâmau.

Puiul era din nou obiectul unui acces de dragoste din partea mamei. Bucuria ei că-l descoperise părea mai mare chiar decât a lui că fusese descoperit. Îl frecă cu nasul, îl mângâie şi îi linse rănile pe care i le făcuseră dinţii nevăstuicii. Apoi, mama şi puiul mâncară amândoi pe băutorul de sânge, după care se întoarseră la vizuină şi se culcară.

Capitolul 5
LEGEA CĂRNII.

Puiul creştea repede. Se odihni două zile, apoi se aventură iar afară din vizuină. În această nouă expediţie dădu peste puiul nevăstuicii pe care o mâncase împreună cu mama lui, lupoaica, şi avu grijă ca şi puiul să aibă aceeaşi soartă. De data asta însă nu se mai rătăci. Când simţi oboseala, îşi găsi drumul înapoi spre vizuină şi se culcă. De atunci, în fiecare zi era pe afară, străbătând întinderi din ce în ce mai mari.

Începu să cunoască măsura exactă a puterii şi slăbiciunii lui şi să ştie când trebuie să fie îndrăzneţ şi când cu băgare de seamă. Găsea că e mai nimerit să fie mereu cu băgare de seamă, în afară de rarele momente când, sigur pe curajul său, se lăsa în voia micilor lui accese de furie şi a desfătării.

De câte ori dădea peste un ptarmigan rătăcit, era asemenea unui mic diavol care se dezlănţuie. Nu scăpa un prilej să nu răspundă cu sălbăticie la trăncănelile veveriţei pe care o întâlnise prima oară pe pinul cel veşted, iar întâlnirea cu pasărea-elanului îl făcea aproape întotdeauna

să se dedea la cea mai sălbatică furie, căci nu putea să uite cum îi ciocănise nasul prima pasăre de soiul ăsta pe care o întâlnise.

Uneori i se întâmpla însă ca nici măcar o asemenea pasăre să nu-i mai trezească interesul, şi aceasta de obicei când se simţea el însuşi ameninţat de vreun alt vânător de carne care îi dădea târcoale. Nu-i ieşea din minte şoimul, iar umbra lui mişcătoare îl făcea de fiecare dată să se ghemuiască în cel mai apropiat desiş. Nu se mai târa şi nici nu mai mergea crăcănat, ci căpătase mersul mamei lui, un mers furişat şi tiptil, parcă neurmărind nici un scop, lunecând totuşi cu o agilitate pe cât de amăgitoare, pe atât de imperceptibilă.

Cât despre vânat, norocul îi surâsese chiar de la început. Şapte pui de ptarmigan şi un pui de nevăstuică – acesta era bilanţul uciderilor lui. Pofta de a ucide devenea pe zi ce trecea tot mai puternică şi simţea cum îi creşte dorinţa lacomă de a mânca veveriţa care flecărea cât o ţinea gura, dând de veste tuturor sălbăticiunilor că puiul de lup e pe aproape. Dar cum păsările puteau să-şi ia zborul în văzduh şi veveriţele să se caţere pe copaci, puiul de lup nu putea decât să încerce să se târască neobservat pe urmele veveriţei, când aceasta se afla pe pământ.

Puiul de lup avea un mare respect pentru mama lui. Ea se pricepea să facă rost de carne şi niciodată nu uita să-i aducă şi lui câte ceva. Apoi, ei nu-i era frică de nimic, iar lui nici prin cap nu-i trecea că neînfricarea ei se întemeia pe experienţă şi cunoaştere. Pentru el, aceasta însemna forţă. Mama lui reprezenta forţa, şi când se făcu mai mare, o simţi pe propria-i piele, în mustrarea mai aspră a labei ei, în timp ce ghiontul de dojană pe care i-l dădea odinioară cu botul făcu loc tăişului colţilor ei. Din această pricină îşi respecta mama. Ea îl obliga la supunere şi, pe măsură ce el creştea, mama devenea tot mai nervoasă.

Foametea se abătu din nou şi puiul de lup simţi iar, mai limpede, muşcătura ei. Lupoaica se jigărise alergând mereu

după vânat. Abia de mai dormea în vizuină, cheltuindu-şi mai tot timpul pe urmele vânatului; în zadar însă. De astă dată foametea nu dură mult, dar, atât cât ţinu, fu aprigă. Puiul nu mai găsea lapte la pieptul mamei şi nici nu mai căpătă vreo îmbucătură de carne.

Înainte vânase în joacă, pentru plăcerea în sine; acum pleca la vânat cu o seriozitate crâncenă, dar nu găsea nimic, încercările zadarnice îi grăbiră însă dezvoltarea. Cercetă obiceiurile veveriţei cu mai multă atenţie şi se strădui să se strecoare cu mai multă şiretenie în urma ei, ca s-o surprindă. Urmări cu luare-aminte şoarecii de câmp şi încercă să-i dezgroape din găurile lor, apoi învăţă lucruri despre deprinderile păsării-elanului şi ale ciocănitoarei.

Şi iată că veni o zi când umbra şoimului nu-l mai făcu să se ghemuiască în desiş. Devenise mai puternic, mai înţelept şi mai sigur pe sine. Şi, pe deasupra, îl cuprinsese disperarea. Se aşeză deci la vedere, într-un loc deschis, şi-l provocă pe şoim să se lase din înaltul cerului. Ştia el că acolo, plutind în albastrul cerului, deasupra lui, era carne, carnea după care stomacul lui tânjea atât de mult. Dar şoimul refuza să coboare şi să dea lupta, iar puiul de lup se târî într-un desiş, gemând de foame şi de ciudă.

Foametea încetă. Lupoaica se întoarse acasă cu vânat. Era o carne ciudată, deosebită de cea pe care o aducea înainte. Un pui de râs, cam de o vârstă cu puiul de lup, dar nu atât de voinic. Şi toată această pradă era numai pentru el. Mama îşi astâmpărase foamea în altă parte, dar el nu ştia că îşi potolise foamea înfulecând ceilalţi pui ai râsului. Şi nici deznădejdea actului ei nu o cunoştea. Nu ştia decât că puiul cu blana catifelată era carne, şi mâncă desfătându-se cu fiecare îmbucătură.

Un stomac plin trage la lenevie, şi puiul zăcea în vizuină, alături de mama lui. Îl treziră din somn mârâiturile ei – niciodată nu o mai auzise mârâind atât de cumplit. Era poate cel mai cumplit mârâit de când o ştia. Existau şi motive pentru aceasta şi nimeni nu le cunoştea mai bine

decât ea. Vizuina unui râs nu poate fi jefuită fără să-ţi primeşti pedeapsa. În strălucirea luminii de după-amiază, puiul văzu ghemuită la intrare pe mama puiului de râs. Zărind-o, i se făcu părul măciucă pe spinare. Îl cuprinse frica şi nu era nevoie de instinct ca să-şi dea seama de aceasta. Şi dacă ceea ce vedea înaintea lui nu ajungea, atunci strigătul de furie pe care nepoftitul oaspe îl scoase, începând cu un mârâit şi izbucnind brusc într-un răcnet răguşit, avea să fie destul de convingător.

Puiul simţi imboldul vieţii din el, se ridică şi mârâi voiniceşte alături de mama lui. Ea însă îl împinse răutăcioasă înapoi. Din pricina intrării scunde, râsul nu putea sări înăuntru, şi când încercă să se năpustească târâş, lupoaica se azvârli asupra lui, ţintuindu-l locului. Din toată lupta, puiul abia zări ceva. Cele două jivine mârâiau una la cealaltă, urlau şi se împroşcau, se răsuceau, îmbrâncindu-se, râsul sfâşiind şi rupând cu ghearele, folosindu-se şi de dinţi, în timp ce lupoaica se folosea numai de colţi.

O dată, puiul se repezi şi el şi îşi înfipse colţii într-unul din picioarele dinapoi ale râsului. Se agăţă de el urlând sălbatic. Fără să-şi dea seama, greutatea lui stânjenea acţiunea piciorului, fiindu-i astfel mamei lui de mult ajutor. O întorsătură neaşteptată a luptei îl prinse sub cele două trupuri, şi puiul trebui să dea drumul strânsorii. În clipa următoare, cele două mame se despărţiră şi, înainte de a se repezi din nou una asupra celeilalte, râsul îl pocni pe pui cu uriaşa lui labă de dinainte, sfâşiindu-i umărul până la os şi izbindu-l de perete.

La întreaga larmă ce domnea se mai adăugă şi chelălăitul ascuţit, de durere şi spaimă, al puiului. Lupta ţinu însă atât de mult, încât avu timpul să chelălăiască până nu mai putu şi să încerce o nouă izbucnire de curaj: sfârşitul luptei îl găsi din nou agăţat strâns de un picior dinapoi al râsului, mârâind printre dinţi cu furie.

Râsul era mort. Lupoaica părea însă foarte slăbită şi se simţea rău. La început îşi mângâie puiul şi îi linse umărul rănit, dar sângele pe care-l pierduse o vlăguise şi timp de o zi şi o noapte rămase nemişcată, abia respirând, zăcând lângă duşmanul ei răpus. O săptămână încheiată nu părăsi văgăuna decât ca să bea apă, şi atunci mişcările îi erau anevoioase şi dureroase. La capătul acestei săptămâni râsul era devorat, iar rănile lupoaicei îndeajuns de vindecate ca să-şi poată reîncepe goana după carne.

Puiul îşi simţea umărul ţeapăn şi îl durea; şchiopătă o vreme de pe urma loviturii grozave pe care o primise. Dar acum, lumea îi părea schimbată. Se mişca cu mai multă siguranţă, cu un simţământ de vitejie, pe care nu-l cunoscuse în zilele de dinaintea luptei cu râsul. Trăise viaţa sub unul din cele mai frumoase aspecte ale ei: se bătuse, îşi înfipsese colţii în carnea unui duşman şi supravieţuise, şi datorită acestor întâmplări se ţinea acum mai ţanţoş, cu o urmă de sfidare, care era ceva cu totul nou pentru el. Nu se mai speria de lucruri mărunte şi o bună parte din sfială îi dispăruse, deşi necunoscutul nu încetă o clipă să-l urmărească cu misterele şi spaimele lui de nepătruns, veşnic ameninţător.

Începu să-şi însoţească mama în urmărirea cărnii şi cunoscu multe din cele ce se întâmplau la vânătoare, din care îşi avea şi el acum partea. Şi pe căile lui înceţoşate începu să desluşească legea cărnii. Erau două soiuri de viaţă – al lui şi celălalt. Soiul lui cuprindea pe mama lui şi pe el. Celălalt, cuprindea toate lucrurile vii care se mişcau. Dar celălalt era şi el împărţit: o parte cuprindea făpturile pe care soiul lui le ucidea şi le mânca. În aceasta intrau animalele care nu ucideau sau micile animale de pradă. Cealaltă parte ucidea sau mânca pe cei din soiul lui sau era ucisă şi mâncată de cei din soiul lui. Şi din această clasificare răsări legea. Scopul vieţii era carnea. Viaţa însăşi era tot carne. Viaţa trăia din viaţă. Existau unii care mâncau şi alţii care erau mâncaţi. Legea era: MĂNÂNCĂ ORI VEI FI

MÂNCAT. El nu formulă legea desluşit, nu statornici condiţii şi nici nu făcu reflecţii morale asupra ei. Nici măcar nu se gândea ce este aceea lege: el o trăia pur şi simplu, fără a se gândi câtuşi de puţin la ea.

Văzu legea acţionând în jurul lui, pretutindeni. El mâncase pui de ptarmigan. Şoimul mâncase ptarmiganul – mamă. Şoimul ar fi vrut să-l mănânce şi pe el. Mai târziu când se făcu şi el mai grozav, vru să mănânce şoimul. Mâncase puiul de râs. Mama puilor l-ar fi mâncat pe el, dacă n-ar fi fost ea însăşi ucisă şi mâncată. Şi aşa mergeau lucrurile. Toate vietăţile din jurul lui trăiau această lege, iar el însuşi era o parte, o bucată din această lege. Era un animal de pradă. Singura hrană era carnea, carnea vie, care alerga cu iuţeală înaintea lui, sau zbura în aer, se căţăra pe copaci, sau se ascundea în pământ, îl înfrunta şi se lupta cu el, sau se întorcea şi gonea după el.

Afară de legea cărnii însă, mai existau sumedenie de alte legi mai mărunte pe care el trebuia să le înveţe şi cărora era nevoit să le dea ascultare. Lumea era plină de surprize.

Clocotul vieţii din el, freamătul muşchilor săi însemnau fericire fără sfârşit. Dobândirea vânatului însemna să treci prin momente de înfrigurare şi exaltare. Momentele lui de furie ca şi luptele lui însemnau tot atâtea plăceri. Spaima însăşi şi taina necunoscutului îl făceau să simtă că trăieşte.

Dar mai existau şi momente de destindere şi mulţumire. Să ai stomacul plin, să picoteşti alene în bătaia soarelui – toate acestea însemnau o răsplată deplină pentru strădania şi zbuciumul lui, ele însele o răsplată ca manifestări ale vieţii, şi viaţa fiind întotdeauna fericită atunci când se realizează pe sine. De aceea, puiul nu se sfădi cu mediul înconjurător potrivnic. Era foarte vioi, foarte fericit şi foarte mândru de el.

PARTEA a III-a.

Capitolul 1

MEŞTERII FOCULUI.

Dăduse peste ei pe neaşteptate şi din vina lui. Fusese neprevăzător. Părăsise vizuina şi o luase în jos, spre râu, să bea apă. Poate că se întâmplase din pricină că nu fusese atent, că nu se scuturase cu totul de somn. (Colindase toată noaptea după vânat şi abia atunci se trezise.) Lipsa lui de prevedere se datorase poate şi faptului că era atât de obişnuit cu poteca spre baltă; o bătuse adesea şi niciodată nu i se întâmplase nimic.

Aşa că merse la vale, trecând pe lângă pinul cel uscat, traversă luminişul şi o apucă printre arbori. Apoi, în aceeaşi clipă, văzu şi adulmecă. În faţa lui, şezând în tăcere, se aflau cinci făpturi cum nu mai văzuse vreodată. Vedea pentru prima oară oameni. Dar, zărindu-l, cei cinci nu săriră în picioare, nu-şi arătară colţii şi nici nu mârâiră. Nu se mişcară, ci rămaseră locului, tăcuţi şi parcă prevestind ceva rău.

Puiul nu se mişcă nici el. Toate instinctele lui naturale l-ar fi împins să o ia la goană nebuneşte, dacă nu ar fi încolţit în el brusc, prima oară, un alt instinct.

Îl cuprinse o teamă nespusă, şi senzaţia copleşitoare a propriei lui slăbiciuni şi nimicnicii îl ţintui locului. Ceea ce vedea însemna pentru el putere, forţă, ceva cu mult deasupra lui.

Puiul de lup nu văzuse niciodată oameni şi totuşi în fiinţa lui sălăşluia instinctul existenţei omului. Într-un fel nedesluşit, el recunoscuse în om pe animalul care luptase pentru întâietate printre celelalte animale ale wildului. Puiul îl privea pe om nu numai cu ochii lui, ci cu ai tuturor strămoşilor lui – cu acei ochi care încercuiseră în bezna nopţii nenumărate focuri de tabără în miez de iarnă, care priviseră, de la o distanţă ce ferea de primejdie şi din inima desişurilor, pe ciudatul animal cu două picioare ce domnea peste vieţuitoare. Vraja unei moşteniri – alcătuită din teamă şi respect, ce erau născute din lupte de veacuri şi din experienţa de generaţii întregi – puse stăpânire pe puiul de lup. Această moştenire atârna greu pentru un lup care nu

era decât pui. Dacă ar fi fost mai mare, ar fi luat-o la fugă. Dar aşa cum era el, nu făcu decât să se ghemuiască, înlemnit de frică, aproape gata să arate supunerea pe care rasa lui a arătat-o din acea zi în care primul lup a venit să se aşeze la focul omului şi să se încălzească.

Unul din indieni se ridică, veni spre puiul de lup şi se aplecă asupra lui. Puiul se ghemui la pământ cât putu mai mult. Era necunoscutul care, în cele din urmă, luase formă şi îi apărea în carne şi oase, aplecat deasupra lui şi întinzând mâna să-l apuce. Părul i se zbârli fără să vrea; buzele se traseră înapoi, descoperindu-i colţii mici. Mâna ce atârna asupră-i ca un destin rămase în cumpănă şi omul zise râzând: „Wabam wabisca ip pit tah” („Ia te uită! Colţi albi!”).

Ceilalţi indieni râseră zgomotos, îndemnându-l pe om să ridice puiul. Şi pe când mâna se lăsa tot mai mult, în pui se dădu o luptă între instincte. Trăia două mari porniri – să cedeze şi să lupte. Până la urmă avea să fie un compromis. Le făcu pe amândouă. Cedă, până ce mâna era gata să-l atingă. Apoi angajă lupta: colţii îi fulgerară într-o muşcătură, înfigându-se în mână. În clipa următoare primi o lovitură în cap care îl trânti la pământ. Îi pieri orice chef de luptă. Tinereţea şi instinctul supunerii puseră stăpânire pe el. Se aşează câineşte, scâncind. Dar omul pe care-l muşcase de mână era supărat. Puiul primi o lovitură în cealaltă parte a capului, după care se ridică şi chelălăi mai tare ca oricând.

Cei patru indieni râseră zgomotos; până şi omul care fusese muşcat izbucni în râs. Făcură cerc în jurul lui râzând, pe când el se tânguia de groază şi durere. Şi în timp ce se petreceau toate acestea, puiul auzi ceva. Indienii auziră şi ei. Puiul însă ştia ce e şi, cu un ultim chelălăit prelung – mai mult de triumf decât de durere – încetă să mai scoată vreun zgomot, aşteptând venirea mamei, a crudei şi neîmblânzitei lui mame, care lupta şi ucidea totul şi părea mereu

neînfricată. Lupoaica alerga mârâind. Auzise strigătul puiului ei şi venea în goană să-l scape.

Sări în mijlocul lor: chinuita şi bătăioasa ei maternitate n-o făcea să fie prea plăcută la vedere. Puiul se simţi bine văzându-i furia protectoare. Scoase un mic scâncet de bucurie, sărindu-i în întâmpinare, în timp ce animalele-oameni se dădură în grabă cu câţiva paşi înapoi. Lupoaica aştepta lângă puiul ei, înfruntându-i pe oameni, cu părul zbârlit şi scoţând un mârâit adânc din gâtlej. Avea o expresie răutăcioasă şi schimonosită ameninţător – chiar şi nasul i se încreţise de la vârf şi până la ochi de grozav ce mârâia. Apoi, unul din oameni scoase un strigăt: „Kiche!” Era o exclamaţie de surprindere. Puiul simţi că mama lui se face mică la auzul acestui strigăt.

„Kiche!” strigă omul din nou, de astă dată cu asprime şi cu autoritate.

Apoi puiul o văzu pe mama lui, lupoaica neînfricată, ghemuindu-se jos, până ce burta îi atinse pământul, chelălăind, dând din coadă şi făcând semne de împăciuire. Puiul nu putea pricepe. Era speriat. Teama de oameni îl năpădi iarăşi. Instinctul nu-l înşelase. Mama lui o dovedise. Se supusese şi ea animalelor-oameni.

Omul care vorbise se îndreptă spre lupoaică. Îi puse mâna pe cap şi ea se ghemui mai mult, şi nici nu muşcă, nici nu mârâi măcar. Ceilalţi oameni se apropiară, făcând roată în jurul ei, punând mâna pe ea, lucru pe care lupoaica nu-l primi cu duşmănie. Oamenii erau foarte agitaţi şi scoteau multe zgomote din gură. Aceste zgomote nu arătau să fie vreun pericol – stabili puiul pe când se ghemuia lângă mama lui, mai zburlindu-se câteodată, dar dându-şi toată silinţa să fie cât mai supus.

— Nu este ciudat – grăi un indian. Tatăl ei a fost lup. E adevărat că mama ei a fost căţea; n-o lega oare fratele meu în pădure la fiecare trei nopţi în vremea împerecherii? Aşa că tatăl lui Kiche a fost lup.

— Castor Cenuşiu, e un an de când a fugit – începu al doilea indian.

— Nu e ciudat, Limbă de Somon – răspunse Castor Cenuşiu. Era pe vremea foametei şi carne pentru câini nu se găsea.

— A trăit printre lupi – zise al treilea indian.

— Aşa s-ar părea, Trei Acvile – răspunse Castor Cenuşiu, punând mâna pe pui – şi ăsta este dovada.

Puiul mârâi puţin la atingerea mâinii şi aceasta se retrase ca să-l lovească. Puiul însă îşi acoperi colţii şi se lăsă, supus, în timp ce mâna care veni din nou îl scarpină după urechi, apoi în sus şi în jos pe spate.

— Asta este dovada – urmă Castor Cenuşiu. De bună seamă, Kiche e mama lui. Dar tatăl lui a fost lup, aşa că în el e puţin câine şi mult lup. Colţii îi sunt albi şi Colţ Alb să-i fie numele. Am zis. Este câinele meu. N-a fost Kiche câinele fratelui meu? Şi n-a murit fratele meu?

Puiul, care primise astfel un nume pe lumea asta, zăcea şi aştepta. O vreme, animalele-oameni îşi continuară zgomotele lor din gură. Castor Cenuşiu scoase un cuţit dintr-o teacă ce îi atârna pe după gât, intră în desiş şi tăie un băţ. Colţ Alb îl urmărea cu privirea. Omul crestă băţul la cele două capete şi în crestături strânse nişte curele din piele netăbăcită. O curea o legă în jurul gâtului lui Kiche. Apoi o duse spre un puiet de pin, în jurul căruia legă cealaltă curea.

Colţ Alb o urmă şi se întinse lângă ea. Mâna lui Limbă de Somon veni spre el şi-l dădu pe spate. Kiche privea îngrijorată. Colţ Alb simţi din nou că i se face frică. Nu-şi putu stăpâni cu totul un mârâit, dar nu făcu nici o încercare să muşte. Mâna cu degetele încovoiate şi răsfirate îl mângâie jucăuşă pe burtă, rostogolindu-l pe o parte şi pe alta. Aşa cum zăcea el acolo pe spate, cu picioarele în sus, arăta caraghios şi stângaci. Şi pe deasupra, era o poziţie care îl făcea să fie atât de neputincios, încât întreaga fire a lui Colţ Alb se revoltă. Nu putea face însă nimic pentru a se

apăra. Dacă acest animal-om ar fi vrut să-i facă vreun rău, Colţ Alb ştia că n-ar fi putut scăpa. Cum ar fi putut să sară în lături când stătea cu picioarele în aer? Dar supunerea îl făcu să-şi stăpânească frica şi se mulţumi să mârâie încet. Nu-şi putuse opri acest mârâit, dar nici animalul-om nu-l lovi în cap supărat. Ba mai mult încă, oricât de ciudat ar părea, Colţ Alb încercă o neînţeleasă senzaţie de plăcere când mâna îl scarpină în sus şi în jos. Când îl rostogoli pe o parte, încetă cu totul să mai mârâie, apoi, când degetele îl ciupiră de capătul de jos al urechii, senzaţia plăcută crescu; iar când, după ce-l mângâie şi îl scărpină pentru ultima oară, omul îi dădu pace şi plecă, lui Colţ Alb îi pierise orice urmă de frică. Avea să mai cunoască de multe ori frica în relaţiile lui cu oamenii, dar era pentru el un semn că în cele din urmă se va întovărăşi cu omul, fără să-i fie teamă.

După un timp, Colţ Alb auzi zgomote ciudate apropiindu-se. Le clasifică cu repeziciune, deoarece le recunoscu numaidecât că sunt zgomote făcute de animalul-om. Trecură câteva clipe şi întregul trib înşirat pe potecă pornise la drum. Erau mai mulţi bărbaţi, multe femei şi copii, în total patruzeci de suflete, cărând cu toţii din greu lucruri de-ale taberei. Erau şi mulţi câini; iar aceştia, cu excepţia căţeluşilor tineri, purtau şi ei poveri. Pe spate, în saci legaţi strâns pe dedesubt, câinii duceau lucruri ce cântăreau între douăzeci şi treizeci de pfunzi.

Colţ Alb nu mai văzuse niciodată câini, dar la vederea lor îşi dădu seama că sunt la fel cu el, deosebiţi doar întrucâtva. Aceştia însă dădură dovadă că nu se deosebeau prea mult de lup când îl descoperiră pe pui şi pe mama lui. Dădură năvală stârnind mare larmă. Colţ Alb se zbârli, mârâi şi hăpăi înaintea valului de câini care se apropiau cu boturile deschise; şi căzut sub ei, simţi în trup tăietura ascuţită a colţilor, muşcând şi sfâşiind el însuşi picioarele şi burţile de deasupra-i. Se iscase mare larmă. Mai putu să audă şi mârâitul lui Kiche în timp ce lupta pentru el,

precum şi strigătele animalelor-oameni, loviturile de bâtă date în trupuri şi chelălăitul de durere al câinilor loviţi.

Nu trecură decât câteva secunde până ce se ridică. Văzu animalele-oameni gonind câinii cu bâta şi cu pietre, apărându-l şi scăpându-l de colţii cruzi ai celor ce erau la fel cu el şi totuşi oarecum deosebiţi. Şi deşi nu avea cum să poată concepe limpede un lucru atât de abstract cum este dreptatea, simţi totuşi, în felul lui, dreptatea animalelor-oameni şi îi cunoscu drept ceea ce erau – făuritori de lege şi executorii ei. Îşi mai dădu seama de puterea cu care aplicau ei legea. Spre deosebire de celelalte animale pe care le întâlnise vreodată, ei nu muşcau şi nici nu înhăţau cu gheara. Ei îşi întăreau puterea vie cu puterea lucrurilor neînsufleţite, şi aceste lucruri neînsufleţite le împlineau porunca. Astfel, beţe şi pietre, mânuite de aceste fiinţe ciudate, zburau prin aer ca nişte făpturi vii, pricinuind lovituri dureroase câinilor.

Pentru mintea lui, aceasta era o forţă neobişnuită, o putere de neînţeles, supranaturală, o putere ca aceea a zeilor. Prin însăşi natura lui, Colţ Alb nu putea şti nimic despre zei; în cel mai bun caz putea şti că există lucruri care erau dincolo de înţelegerea lui; dar mirarea şi teama faţă de aceste animale-oameni semăna oarecum cu mirarea şi teama omului la vederea vreunei făpturi cereşti, pe un vârf de munte, zvârlind trăsnete din amândouă mâinile asupra unei lumi uluite.

Ultimul dintre câini fusese gonit. Zarva se potolise iar Colţ Alb îşi linse rănile şi cugetă asupra acestei prime experienţe a cruzimii de haită şi asupra cunoştinţei pe care o făcuse cu haita.

Nu visase vreodată că seminţia lui era alcătuită din mai mulţi decât din Chiorul, mama lui şi el. Ei alcătuiau un soi aparte, şi aici descoperise deodată multe alte făpturi care erau vădit la fel cu el. Simţi atunci o ciudată subconştienţă că aceştia, care îi semănau, dăduseră năvală peste el încercând să-l extermine. Se mai înciuda şi că mama lui era

legată de un băţ, chiar dacă acest lucru îl făcuseră animalele-oameni, care erau superioare. Mirosea a cursă, a robie. Totuşi despre cursă şi robie nu ştia nimic. Moştenise libertatea de a rătăci, de a goni şi de a se întinde pe jos, oricât ar fi vrut; şi acum, această libertate îi era încălcată.

Mişcările mamei lui se mărgineau la spaţiul pe care i-l îngăduia lungimea unui băţ, şi de lungimea aceluiaşi băţ era şi el îngrădit, pentru că nu se simţea încă în stare să se dezlipească de lângă mama lui.

Treaba asta nu-i plăcea. Şi nu-i plăcu nici când animalele-oameni se ridicară pornind-o la drum, deoarece un animal-om, mic de stat, apucă celălalt capăt al băţului şi o trase pe Kiche, captivă, în urma lui, iar după Kiche venea el, Colţ Alb, foarte tulburat şi necăjit de această aventură în care nimerise.

O luară în josul văii râului, mult mai departe decât ajunsese vreodată Colţ Alb, până ce dădură de capătul ei, în locul acela unde râul se vărsa în fluviul Mackenzie. Aici – unde canoele erau puse la adăpost cocoţate pe nişte pari, şi unde erau rasteluri pentru uscarea peştelui – se instala tabăra; şi Colţ Alb privi într-acolo uluit. Convingerea superiorităţii acestor animale-oameni creştea în el clipă de clipă; o vedea în puterea lor asupra tuturor acestor câini cu colţi ascuţiţi. Respirau forţă. Dar pentru puiul de lup mai grozavă era puterea lor asupra celor neînsufleţite, capacitatea lor de a transmite mişcare lucrurilor nemişcate, de a schimba însăşi faţa lumii. Mai ales acest lucru îl tulbura în mod deosebit.

Construirea unor schelete din nişte pari îi atrase luarea-aminte; totuşi nu reprezenta în sine ceva atât de deosebit, deoarece era făcut de aceleaşi făpturi care aruncau beţe şi pietre la distanţe mari. Dar când aceste schelete, acoperite cu scoarţe şi piei, se prefăcură în tipii8, Colţ Alb rămase uluit. Masa lor uriaşă îl impresiona. Se înălţau în juru-i de pretutindeni, aidoma unor monstruoase forme vii ce creşteau repede. Ocupau mai toată circumferinţa pe care o

cuprindeau cu privirea. Îi era teamă de ele. Se profilau sinistru deasupra lui; şi când adierea le clătina, imprimându-le uriaşe mişcări, el se chircea de frică, cu ochii neîncrezători aţintiţi asupră-le, gata să sară în lături dacă acestea ar fi încercat să se năpustească asupra lui.

Curând însă îi pieri toată frica ce o avea faţă de tipii. Văzu cum femeile şi copiii intrau şi ieşeau nevătămaţi, îi văzu şi pe câini încercând adesea să intre, fiind alungaţi cu ocări şi pietre. Într-un răstimp plecă de lângă Kiche şi se târî cu luare-aminte spre peretele tipiei celei mai apropiate. Îl împingea curiozitatea creşterii – nevoia de a învăţa, de a trăi şi de a face toate acele lucruri care îi serveau drept experienţă. Ultimii centimetri până la peretele tipiei îi străbătu târându-se cu o încetineală obositoare şi cu mare grijă. Întâmplările din acea zi îl făcuseră să se aştepte ca necunoscutul să se mai manifeste în chipurile cele mai; uluitoare şi de necrezut. În cele din urmă, nasul atinse pânza tipiei. Aşteptă. Nu se întâmplă nimic. Apoi mirosi ciudata ţesătură, îmbibată cu miros de om. O apucă cu colţii şi trase încet. Nu se întâmplă iarăşi nimic, deşi părţile alăturate ale tipiei se mişcară. Trase mai tare. Pânza se mişcă şi ea mai tare. Era minunat. Trase şi mai tare, o dată şi încă o dată, până ce întreaga tipie începu să se clatine. Un ţipăt ascuţit al unei squaw9 dinăuntru îl făcu s-o tulească degrabă spre mama lui. Dar din acea clipă nu se mai sperie de grupul de tipii care se profilau în zare.

O clipă mai târziu plecă din nou de lângă mama lui. Băţul ei era legat de un ţăruş înfipt în pământ şi nu-l putea urma. Un căţeluş ceva mai mare şi mai vârstnic decât el se apropie încet, cu un aer îngâmfat şi războinic. Numele acestui căţeluş – după cum avea să audă mai târziu Colţ Alb – era Lip-Lip. Era un căţeluş ce căpătase o experienţă în luptele cu alţi căţei şi părea fanfaron.

Lip-Lip era de aceeaşi speţă cu Colţ Alb, dar, fiind un căţelandru, nu părea periculos, aşa încât Colţ Alb se pregăti să-l primească prietenos. Când însă străinul începu să

păşească ţeapăn, arătându-şi colţii, Colţ Alb înţepeni şi el şi, la rându-i, îi arătă colţii. Îşi dădură ocol pe jumătate, măsurându-se unul pe altul, mârâind şi zbârlindu-se. Treaba asta dură câteva minute şi lui Colţ Alb începu să-i facă plăcere de parcă ar fi fost o joacă. Dar Lip-Lip sări deodată deasupra lui cu o iuţeală puţin obişnuită, îl muşcă cu putere şi se dădu înapoi. Simţi muşcătura în umărul ce-i mai fusese o dată rănit de râs şi-l duru adânc, până la os. Surprinderea şi durerea îl făcură pe Colţ Alb să chelălăiască, dar în clipa următoare se năpusti furios asupra lui Lip-Lip, muşcându-l cu patimă.

Lip-Lip trăise însă în tabără şi luase parte la multe bătălii de-ale căţeilor. Colţişorii lui ascuţiţi îl încercară pe noul venit de trei ori, de patru ori, de şase ori, până ce Colţ Alb, gemând fără ruşine, se refugie lângă maică-sa, căutând apărare. Era prima din multele bătălii pe care avea să le dea cu Lip-Lip, pentru că de la bun început au fost duşmani, născuţi să fie aşa, cu firi sortite mereu să se ciocnească.

Kiche îl linse mângâietor, încercând să-l facă să rămână lângă ea, dar curiozitatea lui era nesfârşită, şi câteva clipe mai târziu o porni într-o nouă căutare. Dădu peste unul din animalele-oameni, Castor Cenuşiu, care sta pe vine şi făcea ceva cu nişte beţe şi muşchi uscat, împrăştiate în faţa lui pe pământ. Colţ Alb se apropie şi începu să-l urmărească. Castor Cenuşiu scoase din gură nişte sunete pe care el, nesocotindu-le potrivnice, se apropie şi mai mult.

Femei şi copii îi aduceau lui Castor Cenuşiu beţe şi crengi. Fără îndoială că era o treabă însemnată. Colţ Alb deveni atât de curios, încât se apropie până ce atinse genunchiul lui Castor Cenuşiu, uitând că acesta era un animal-om grozav. Deodată zări ceva ciudat, ca o ceaţă începând se crească din beţe şi din muşchi sub mâinile lui Castor Cenuşiu. Apoi, chiar printre beţe, se ivi ceva viu, ceva care se încolăcea şi se întorcea şi care avea o culoare la fel cu a soarelui de pe cer. Colţ Alb nu ştia nimic despre foc. Îl atrăgea însă tot aşa cum lumina din gaura vizuinii îl

atrăsese când nu era decât un pui. Făcu alţi câţiva paşi, târându-se spre flacără. Îl auzi pe Castor Cenuşiu chicotind la el şi pricepu că nici sunetul acesta nu-i era potrivnic. Apoi nasul lui atinse focul şi în aceeaşi clipă îşi scoase micuţa lui limbă, întinzând-o spre el.

O clipă rămase paralizat. Necunoscutul, care pândea în mijlocul betelor şi muşchiului, îl apucase cu cruzime de nas. Se târî înapoi, izbucnind într-o explozie înnebunită de scâncete. La auzul acestora Kiche, priponită de băţul ei, începu să se zbată, să mârâie şi să se înfurie teribil că nu-i putea veni în ajutor. Dar Castor Cenuşiu izbucni în hohote de râs, lovindu-şi coapsele şi povesti întregii tabere păţania, până ce toţi începură să râdă în hohote. Colţ Alb însă se aşeză câineşte şi începu să plângă, să plângă – o fiinţă mică şi părăsită, vrednică de milă în mijlocul animalelor-oameni.

Era cea mai mare suferinţă pe care o cunoscuse vreodată. Şi nasul şi limba îi fuseseră pârlite de vietatea aceea de culoarea soarelui, care crescuse sub mâinile lui Castor Cenuşiu. Plânse şi plânse fără întrerupere, şi fiecare scâncet de-al lui era salutat cu hohote de râs de animalele-oameni. Încercă să-şi aline durerea de la nas cu limba, dar şi limba îi era arsă, şi cele două suferinţe alăturate îl făceau să sufere şi mai mult, aşa că plânse mai departe, mai disperat şi mai descurajat ca oricând.

Apoi îl cuprinse ruşinea. Cunoscu râsul şi înţelesul lui. Nu ne este dat nouă să ştim cum ajung unele animale să cunoască râsul şi să-şi dea seama când se râde de ele; dar tocmai în felul acesta află şi Colţ Alb ce e râsul. Se ruşină că animalele-oameni râdeau de el. Se întoarse şi o luă la fugă, nu din cauza suferinţei pricinuite de foc, ci a râsului care-i răzbise chiar mai adânc în suflet, rănindu-l. Şi se refugie la Kiche – care şedea cuprinsă de furie la capătul băţului, de parcă ar fi fost un animal turbat – Kiche, singura făptură din lumea asta care nu râdea de el.

Se înseră şi apoi se lăsă noaptea, iar Colţ Alb zăcea lângă mama lui. Nasul şi limba îl mai dureau, dar pe el îl frământa

un necaz mai mare. Îi era dor.

Simţea un gol, nevoia de linişte şi de pacea râului şi a văgăunii de acolo, de pe povârniş. Viaţa devenise prea populată. Erau atât de multe animale-oameni, bărbaţi, femei şi copii, care făceau zgomot şi se ciorovăiau. Mai erau şi câinii care se hărţuiau veşnic şi se hârjoneau între ei, provocând atâta larmă şi nelinişte. Singurătatea odihnitoare a vieţii cunoscute de el până atunci se dusese. Aici, chiar şi aerul fremăta de viaţă. Bolborosea şi bâzâia fără întrerupere. Schimbându-şi necontenit intensitatea şi variind brusc tonurile, îi călca pe nervi şi-i chinuia simţurile, enervându-l, neliniştindu-l şi hărţuindu-l cu necontenita ameninţare a întâmplării.

Urmări animalele-oameni mergând de colo-colo şi în jurul taberei. Colţ Alb privea animalele-oameni oarecum în felul în care oamenii îi privesc pe zeii pe care şi-i făuresc. Erau făpturi superioare, adevăraţi zei. Pentru mintea lui slabă, ei erau făcători de minuni, precum zeii, în ochii oamenilor. Erau făpturi superioare, posedând tot felul de forţe necunoscute şi de necrezut, stăpânitori ai celor însufleţite şi neînsufleţite, făcându-le pe cele mişcătoare să-i asculte şi dând mişcare celor nemişcate, făcând să se nască viaţă, o viaţă de culoarea soarelui şi muşcătoare, alcătuită din muşchi şi lemn mort. Erau meşterii focului! Erau zei!

Capitolul 2

ROBIA.

Zilele erau pline de experienţe pentru Colţ Alb. Pe când Kiche stătea legată de băţ, el gonea prin toată tabăra, cercetând, căutând şi învăţând. Află repede multe din rânduielile animalelor-oameni, dar obişnuinţa nu-l făcu să-i dispreţuiască. Cu cât îi cunoştea mai bine, cu atât ei îşi apărau mai mult superioritatea, cu atât îşi desfăşurau mai mult misterioasele lor forţe şi îşi arătau mai vârtos asemănarea cu zeii.

Omului îi fusese dată adesea durerea de a-şi vedea zeii răsturnaţi şi altarele sfărâmate; dar lupul şi câinele sălbatic

care veniseră să se ghemuiască la picioarele omului n-au încercat niciodată această durere. Spre deosebire de om – ai cărui zei sunt nevăzuţi şi închipuiţi, fumuri şi neguri ale minţii, ce se feresc de haina realităţii, fantome rătăcitoare ale bunătăţii şi puterii, pătrunderi ale eului în domeniul spiritului – lupul şi câinele sălbatic care vin la foc îşi găsesc zeii în carne şi oase, ceva ce poate fi pipăit, ceva ce ocupă un loc în spaţiu şi are nevoie de timp pentru a-şi îndeplini menirea şi existenţa. Nu e nevoie de nici o străduinţă pentru a crede în asemenea zei; nici un efort de voinţă nu te-ar putea face să-ţi pierzi credinţa într-un asemenea zeu. Nu există altă cale. Iată-l stând în două picioare, cu o bâtă în mână. Cu o forţă nesfârşit de mare, pătimaş şi mâniat, îndrăgostit, dumnezeire, mister şi forţă, toate învăluite în carne ce sângerează când e sfâşiată şi care e bună de mâncat ca orice carne.

Aşa s-a întâmplat şi cu Colţ Alb. Animalele-oameni erau fără îndoială zei, zei de care n-ai cum să scapi. Tot aşa cum mama lui, Kiche, le arătase supunere când o strigaseră pentru prima oară pe nume, la fel începu şi el să li se supună. Le făcea loc să treacă, ca un drept neîndoielnic al lor. Când umblau, se dădea la o parte din calea lor. Când îl chemau, venea. Când îl ameninţau se ghemuia. Când îi porunceau să plece, o tulea degrabă. Pentru că în spatele oricărei dorinţe de-a lor stătea forţa, care le întărea dorinţa, forţa care lovea, care se manifesta prin lovituri şi bâte, prin pietre ce zburau şi prin lovituri usturătoare de bici.

Le aparţinea şi el, aşa cum le aparţineau toţi câinii. Zeii aceştia îi porunceau ce trebuie să facă. Ei aveau dreptul să-i stâlcească şi să-i calce în picioare trupul sau să-i arate milă. Aceasta a fost o lecţie pe care şi-a însuşit-o cu iuţeală. I-a venit greu pentru că era împotriva pornirilor bine dezvoltate şi precumpănitoare ale fiinţei lui; dar, deşi nu învăţa cu plăcere această lecţie, o învăţă totuşi şi, fără să-şi dea seama, în cele din urmă se acomoda.

Îşi încredinţă astfel soarta în mâinile altora, trecându-le şi răspunderile vieţii lui. Acest lucru era în sine o compensaţie, pentru că întotdeauna e mai uşor să te sprijini pe altul decât să fii singur. Dar această dăruire de sine – cu trup şi suflet – animalelor-oameni nu se petrecu într-o singură zi. Puiul de lup nu se putu lepăda repede de moştenirea sălbatică şi de amintirile wildului. Erau zile când se târa la marginea pădurii şi stătea ascultând ceva care îl chema într-acolo, departe. Şi de fiecare dată se întorcea, plin de neastâmpăr şi îndoială şi începea să geamă încet şi cu mult dor lângă Kiche şi să-i lingă botul cu limba, nerăbdător şi cercetător.

Colţ Alb învăţă repede rânduielile taberei. Cunoscu nedreptatea şi lăcomia câinilor mai bătrâni când i se arunca de mâncare: carne sau peşte. Ajunse să ştie că oamenii erau mai drepţi, copiii mai cruzi şi femeile mai blânde şi mai dispuse să-i arunce o bucată de carne sau un os, şi după două sau trei păţanii neplăcute cu mamele căţeluşilor tineri, îşi dădu seama că întotdeauna era mai bine să le lase în pace, să se ţină cât mai departe de ele şi chiar să le ocolească ori de câte ori le vedea venind.

Amărăciunea vieţii lui era însă Lip-Lip. Mai mare, mai vârstnic şi mai puternic, Lip-Lip şi-l alesese pe Colţ Alb drept ţintă specială a persecuţiei lui. Colţ Alb era destul de dispus să lupte, dar Lip-Lip îl depăşea. Adversarul lui era prea mare. De aceea devenise visul urât şi plin de spaime al vieţii lui. De câte ori se aventura departe de mama lui, tiranul îşi făcea apariţia negreşit, mergând pe urmele lui, mârâind, lovindu-l şi pândind prilejul când nici un animal-om nu se află prin apropiere, ca să se năpustească asupra lui şi să-l silească să dea lupta. Şi cum Lip-Lip câştiga întotdeauna, bucuria lui era fără de margini. Îşi făcuse din aceasta cea mai mare plăcere, aşa cum pentru Colţ Alb el era cel mai mare chin.

Colţ Alb nu se lăsă însă intimidat. Deşi el avea de suferit cel mai mult şi de fiecare dată ieşea bătut, moralul rămânea

neştirbit. Totuşi aceste bătăi avură şi o consecinţă dăunătoare. Deveni răutăcios şi posac. De felul lui era sălbatic, dar din pricina acestor nesfârşite persecuţii deveni şi mai sălbatic. Voioşia, zburdălnicia de căţel abia de se mai vedeau. Nu se mai juca şi nu se mai hârjonea cu ceilalţi căţei din tabără. Nu i-ar fi dat voie Lip-Lip. În clipa în care Colţ Alb apărea lângă ei, Lip-Lip se şi năpustea asupra lui, terorizându-l şi chinuindu-l sau încăierându-se cu el până ce-l punea pe fugă.

Toate întâmplările acestea îl făcură pe Colţ Alb să-şi piardă mult din firea lui de căţel şi începu să se poarte ca şi când ar fi fost mult mai matur. Cum nu era lăsat să-şi cheltuiască energia la joacă, se închise în sinea lui, ascuţindu-şi mereu mintea. Deveni şiret; avea timp ca să născocească tot felul de şiretlicuri. Împiedicat să-şi primească partea lui de carne şi de peşte atunci când se dădea de mâncare tuturor câinilor din tabără, ajunse un hoţ iscusit. Trebuia să scotocească şi scotocea bine, deşi adesea din pricina acestui lucru, se dovedea o adevărată calamitate pentru femeile din tabără. Se deprinse repede să se furişeze prin tabără, să fie viclean, să ştie ce se petrece pretutindeni, să vadă şi să audă tot, să judece în consecinţă şi să găsească cu succes căi şi mijloace de a-l ocoli pe neîmpăcatul lui asupritor.

Persecuţia era abia la început când, cu multă şiretenie, îi jucă prima festă, cu adevărat mare, căpătând astfel gustul răzbunării. După cum Kiche, pe când mergea cu lupul, ademenise, sortind pieirii câinii din taberele oamenilor, tot aşa Colţ Alb, într-un fel aproape asemănător, îl ademeni pe Lip-Lip în fălcile răzbunătoare ale lui Kiche. Bătând în retragere din faţa lui Lip-Lip, Colţ Alb o luă pe căi ocolite care duceau când înăuntru, când în afara sau în jurul tipiilor taberei. Era un bun alergător, mai iute decât oricare căţel de talia lui şi chiar mai iute decât Lip-Lip. Dar în această cursă de urmărire, el nu fugea pe măsura puterilor lui. Se ţinea doar la un salt de urmăritor.

Aţâţat de fugăreală şi de apropierea stăruitoare de victimă, Lip-Lip uită de prevedere şi de locul unde se afla. Când îşi dădu seama, era prea târziu. Ţâşnind cu cea mai mare iuţeală de după o tipie, nimeri cu capul înainte peste Kiche, care stătea culcată la capătul băţului de care era priponită. Scoase un chelălăit de spaimă şi fălcile ei răzbunătoare i se încleştară în trup. Kiche era legată, totuşi nu putu să scape de ea prea uşor. Îl buşi la pământ ca să nu mai poată fugi şi îi sfâşie trupul, implantându-şi colţii în el.

Când în cele din urmă izbuti să se rostogolească într-o parte şi să scape de ea, se târî ciufulit şi rănit, atât trupeşte cât şi sufleteşte. Părul i se adunase smocuri, smocuri, pretutindeni pe unde colţii ei îl împunseseră. Rămase în picioare pe locul unde izbutise să se ridice, deschise gura şi slobozi cu scâncet puternic, prelung, sfâşietor, de căţel. Dar nici măcar acest lucru nu-i era dat să-l sfârşească. Tocmai la mijlocul urletului, Colţ Alb, repezindu-se, îşi înfipse colţii într-unul din picioarele dinapoi ale lui Lip-Lip, care nu mai avea chef de luptă şi o tuli fără ruşine, cu victima pe urmele sale, hărţuindu-l tot drumul, până la tipia lui. Aci, femeile îi săriră într-ajutor, şi Colţ Alb, care venea ca un diavol dezlănţuit, fu gonit în cele din urmă numai datorită bombardamentului cu pietre.

Veni o zi în care Castor Cenuşiu socoti că nu mai e nici un pericol ca Kiche să fugă şi îi dădu drumul. Nespus de mult se bucură Colţ Alb de eliberarea mamei lui. O întovărăşi vesel prin tabără şi, atâta timp cât rămase alături de ea, Lip-Lip păstra o distanţă respectuoasă. Ba Colţ Alb se mai şi zbârli odată la el şi păşi ţanţoş; Lip-Lip se făcu însă că nu ia în seamă provocarea. Nu era nici el prost, şi oricare ar fi fost răzbunarea pe care o dorea, putea să aştepte însă până ce-l va prinde pe Colţ Alb singur.

În aceeaşi zi, mai târziu, Kiche şi Colţ Alb rătăciră împreună pe la marginea pădurii de lângă tabără. Îşi dusese mama într-acolo pas cu pas, şi acum, că se oprise, încerca s-o atragă mai departe. Râul, vizuina şi codrii tăcuţi

îl chemau şi ar fi vrut ca ea să-l urmeze. Mai goni câţiva paşi, se opri şi privi înapoi. Kiche stătea nemişcată. Gemu rugător şi începu să fugă jucăuş încoace şi încolo printre tufişuri. Fugi înapoi la ea, îi linse botul şi se depărtă iarăşi. Kiche tot nu se mişca. Se opri privind-o cu mare atenţie şi cu o nerăbdare vădită, dar care se topiră încet atunci când ea întoarse capul şi se uită înapoi spre tabără.

Ceva îl chema afară. Mama lui auzi şi ea, dar mai auzi şi cealaltă chemare, mai puternică, chemarea focului şi a oamenilor – o chemare la care, dintre toate animalele, numai lupului îi fusese dat să răspundă; lupului şi câinelui-lup, care sunt fraţi.

Kiche se întoarse şi porni încet spre tabără. Mai puternică decât strânsoarea fizică a băţului era chemarea taberei din sufletul ei. Nevăzuţi şi tainici, zeii o ţineau strâns în puterea lor şi nu-i dădeau drumul. Colţ Alb se aşeză la umbra unui mesteacăn şi scheună încet. Mirosea tare a pin şi mireasma uşoară a pădurii umplea văzduhul, amintindu-i de viaţa liberă pe care o trăise înainte de zilele robiei. Dar el nu era decât un căţeluş, şi mai puternică decât chemarea omului sau a wildului era chemarea mamei. În fiece clipă a scurtei lui existenţe era legat de ea. Nu sosise încă ziua libertăţii lui. Aşadar, se ridică şi, cu aer nemângâiat, se înapoie spre tabără, oprindu-se o dată, de două ori, scheunând şi ascultând chemarea care încă mai răsuna în adâncurile pădurii.

În wild, vremea şederii mamei cu puiul ei este scurtă; dar sub stăpânirea omului ea este uneori şi mai scurtă. Aşa se petrecură lucrurile cu Colţ Alb. Castor Cenuşiu avea de plătit o datorie lui Trei Acvile, care pleca la drum în susul râului Mackenzie până la Marele Lac al Sclavilor. O bucată de pânză stacojie, o piele de urs, douăzeci de cartuşe şi Kiche plătiră datoria. Colţ Alb văzu cum o urcară pe mama lui într-una din canoele lui Trei Acvile şi încercă s-o urmeze. Cu o lovitură, Trei Acvile îl aruncă înapoi spre ţărm. Luntrea o porni din loc. Colţ Alb sări în apă şi înotă după ea,

surd la strigătele ascuţite ale lui Castor Cenuşiu care îl chema să se întoarcă, îl uitase chiar şi pe animalul-om, pe zeu, atât de mare îi era spaima că îşi pierde mama.

Dar zeii sunt obişnuiţi să li se dea ascultare şi Castor Cenuşiu porni mânios cu o canoe în urmărirea lui. Când îl ajunse, se aplecă şi îl trase din apă prinzându-l de ceafă. Nu-l lăsă dintr-o dată pe fundul luntrei. Ţinându-l spânzurat cu o mână, începu să-l bată cu cealaltă. Şi ce mai bătaie! Avea mână grea. Fiecare lovitură izbea straşnic, şi îi cără o mulţime de lovituri.

Din pricina loviturilor care se revărsau asupra lui când dintr-o parte când din alta, Colţ Alb se legăna încoace şi încolo, ca un pendul dezordonat şi descentrat. Simţămintele pe care le încerca erau felurite. La început păru surprins, apoi îl cuprinse o frică trecătoare şi chelălăi de câteva ori în timp ce mâna îl izbea. Dar acestei stări îi urmă repede furia. Firea lui liberă se afirma şi Colţ Alb îşi arătă colţii mârâind cutezător la zeul mânios. Dar lucrul acesta nu-i folosi decât ca să-l mânie şi mai tare pe zeu. Loviturile căzură mai repede, mai grele, mai dureroase.

Castor Cenuşiu continuă să lovească, iar Colţ Alb să mârâie. Dar lucrurile nu puteau merge aşa, la nesfârşit. Unul din doi trebuia să cedeze. A cedat Colţ Alb. Frica îl cuprinse din nou. Era pentru prima oară când încăpuse pe mâna unui om. Loviturile cu băţul sau cu pietre, pe care le suferise întâmplător în trecut, erau mângâieri pe lângă ceea ce se petrecea acum. Se prăbuşi urlând şi chelălăind. O vreme, fiecare lovitură era urmată de un chelălăit, dar frica se prefăcu în spaimă. Şi în cele din urmă, chelălăielile se transformară într-un şir neîntrerupt, fără legătură cu ritmul pedepsei.

În cele din urmă, Castor Cenuşiu îşi potoli mânia. Colţ Alb, atârnând moale, continua să urle. Aceasta păru să-l mulţumească pe stăpân, care îl aruncă cu brutalitate pe fundul luntrei. Între timp, luntrea o luase la vale. Castor Cenuşiu apucă vâsla. Colţ Alb era în drumul lui. Îl lovi

sălbatic cu piciorul. În acea clipă, firea liberă a lui Colţ Alb scăpără din nou şi puiul îşi înfipse colţii în piciorul încălţat cu mocasini. Bătaia primită nu însemna nimic pe lângă aceea ce o primi acum. Mâna lui Castor Cenuşiu era cumplită, şi tot aşa frica lui Colţ Alb. Îl lovea nu numai cu mâna, ci şi cu vâsla aceea tare, de lemn; era numai vânătăi, şi când îl aruncă din nou în canoe îl durea tot trupul lui mic. Castor Cenuşiu îl lovi din nou cu piciorul, şi de astă dată nu întâmplător. Colţ Alb nu-şi repetă atacul împotriva piciorului. Robia îl mai învăţase o lecţie. Niciodată, oricare ar fi împrejurarea, să nu cuteze să-şi muşte zeul, care îi era domn şi stăpân; trupul domnului şi stăpânului era sfânt şi nu trebuia să fie necinstit de colţii unuia ca el. Fără îndoială că aceasta era crima crimelor, o ocară ce nu putea fi iertată şi nici trecută cu vederea.

Când luntrea ajunse la mal, Colţ Alb zăcea scâncind nemişcat, şi aşteptând voinţa lui Castor Cenuşiu. Era voinţa lui Castor Cenuşiu să ajungă la mal, căci îl aruncă acolo, izbindu-l cu putere într-o parte şi lovindu-i iarăşi vânătăile. Se târî tremurând la picioarele lui, cu un geamăt. Lip-Lip, care urmărise întreaga întâmplare de pe mal, se repezi la ei, dându-l peste cap şi înfigându-şi colţii în el. Colţ Alb era prea slăbit ca să se apere şi n-ar fi fost bine de el dacă Castor Cenuşiu nu şi-ar fi repezit piciorul, zvârlindu-l pe Lip-Lip în aer cu putere, încât acesta se prăbuşi la pământ la vreo douăzeci de picioare distanţă. Se arăta dreptatea animalului-om; şi chiar atunci, în starea jalnică în care se afla Colţ Alb simţi un mic fior de recunoştinţă. Şchiopătă supus pe urmele lui Castor Cenuşiu, străbătând satul până la tipie, şi aşa învăţă Colţ Alb că dreptul de a pedepsi era un lucru pe care zeii şi-l păstrau pentru ei şi nu-l îngăduiau făpturilor mai mici decât ei.

În seara aceea, pe când pretutindeni domnea tăcerea, Colţ Alb îşi aminti de mama lui şi gemu după ea. Gemu însă prea tare şi-l trezi pe Castor Cenuşiu, care îl bătu. După aceasta, ori de câte ori se aflau zeii pe aproape, se tânguia mocnit.

Câteodată însă, rătăcind singur spre marginea pădurii, Colţ Alb îşi dădea frâu liber durerii, plângând-o cu gemete şi scâncete puternice.

În această perioadă ar fi putut să plece urechea către amintirile vizuinii şi râului şi să fugă înapoi în wild. Îl oprea însă amintirea mamei lui. Aşa cum animalele-oameni, atunci când vânau, plecau şi se întorceau, tot aşa mama lui va reveni şi ea din când în când în sat. Rămase deci în robie, aşteptând-o.

Dar această robie nu era cu totul nefericită. Erau şi multe lucruri care îl interesau. Se întâmpla mereu câte ceva. Lucrurile ciudate pe care le făceau aceşti oameni erau fără sfârşit şi lui Colţ Alb îi trezeau întotdeauna curiozitatea. Pe de altă parte învăţa cum să se descurce cu Castor Cenuşiu. Ascultare, ascultare neclintită şi fără abatere, iată ce i se cerea, şi în schimb scăpa de lovituri şi vieţuirea îi era îngăduită.

Uneori, însuşi Castor Cenuşiu îi azvârlea câte o bucată de carne şi îl apăra de ceilalţi câini pe când o mânca. Şi o asemenea bucată de carne era ceva de preţ. I se părea chiar mai de preţ – şi nu ştia nici el de ce – decât o duzină de bucăţi de carne din mâna unei femei. Castor Cenuşiu nu alinta niciodată şi nici nu mângâia. Poate că greutatea mâinii lui, poate că dreptatea lui, poate că simpla putere asupra lui şi poate că toate acestea la un loc îl impresionau pe Colţ Alb, deoarece se născu între el şi morocănosul lui stăpân o anumită afecţiune.

Pe nesimţite şi pe ocolite, cu ajutorul băţului, al pietrelor şi al bătăilor cu mâna goală, cătuşele robiei lui Colţ Alb se strângeau. Trăsăturile rasei lui, care la început au făcut posibilă venirea lui la focurile oamenilor, erau trăsături ce puteau fi dezvoltate. Aceste trăsături se dezvoltau în el şi el începu să îndrăgească tot mai mult viaţa de tabără, aşa plină de necazuri cum era ea. Dar Colţ Alb nu-şi dădea seama de aceasta. Simţea doar că-l doare că o pierduse pe Kiche, mijea în el speranţa că ea se va întoarce şi mai

simţea şi un dor năprasnic pentru viaţa liberă din trecut pe care o întruchipa ea.

Capitolul 3
PROSCRISUL.

Lip-Lip continua să-i amărască zilele lui Colţ Alb până într-atât, încât îl făcu mai rău şi mai crud decât îi era felul. Sălbăticia făcea parte din structura lui, dar o sălbăticie atât de mare era peste poate. Ajunsese de pomină răutatea lui chiar şi printre animalele-oameni. Ori de câte ori în tabără se stârnea agitaţie şi zarvă, bătaie şi ciorovăială sau vreo femeie se văita că s-a furat vreo bucată de carne, bănuielile cădeau asupra lui Colţ Alb şi de obicei chiar aşa era. Nici nu se mai osteneau să caute pricina purtării lui. Veneau doar efectele, şi ele erau rele. Devenise un făţarnic şi un hoţ, un încurcă-lume, unul care isca mereu zarvă; şi pe când pândea nişte femei mâniate, fiind cu ochii în patru, gata să se ferească de vreun proiectil aruncat la iuţeală, acestea îi spuseseră în faţă că e un lup, că nu merita decât ocară şi că o s-o sfârşească rău.

Se simţi un proscris în mijlocul taberei mişunând de lume. Toţi căţeii erau de partea lui Lip-Lip. Între Colţ Alb şi ei era o deosebire. Simţeau poate sămânţa sălbatică din el şi instinctiv îi arătau duşmănia pe care câinele domestic o are pentru lup. Dar oricum ar fi fost, în această persecuţie, ei i se alăturară lui Lip-Lip. Şi o dată ce se declarară împotriva lui Colţ Alb, găsiră destule motive să continue să i se arate potrivnici. Fiecare în parte şi toţi laolaltă îi simţeau din când în când colţii şi, spre cinstea lui, Colţ Alb mai mult dădea decât primea. Pe mulţi dintre ei îi putea bate când se lupta cu fiecare în parte; dar lupta cu câte unul singur nu prea îi era hărăzită. Începutul unei asemenea lupte era un semnal pentru toţi căţeii din tabără să alerge şi să se năpustească asupra lui.

Din această prigonire a haitei învăţă două lucruri importante; cum să se ferească într-o luptă de masă dusă împotriva lui şi cum să dea lovituri cât mai dăunătoare şi

într-un timp cât mai scurt atunci când lupta se ducea în doi. Să te poţi ţine bine pe picioare în mijlocul unei mase potrivnice ţie, este o chestiune de viaţă şi de moarte, şi lucrul acesta Colţ Alb îl învăţă din plin. Ajunse aproape ca o pisică în îndemânarea lui de a se ţine pe picioare. Chiar când câinii cei mari îl izbeau acum cu trupurile lor grele, fie dinapoi, fie din lături, şi de era dat înapoi sau într-o parte, azvârlit în sus sau lunecat pe pământ, el avea întotdeauna picioarele sub el şi labele în jos, spre ţărâna mumă.

Când câinii se încaieră, au obiceiul să facă o introducere la adevărata luptă – să mârâie, să se zburlească şi să păşească băţoşi. Dar Colţ Alb învăţă să treacă peste aceste introduceri. Orice întârziere însemna să-şi ridice împotrivă pe toţi ceilalţi căţei. Trebuia să acţioneze iute şi apoi s-o tulească. Astfel învăţă să nu-şi trădeze intenţiile; se năpustea, muşca şi sfâşia pe loc, fără de veste, înainte ca duşmanul să-l poată întâmpina. În felul acesta pricinuia de la început răni grele. De asemenea învăţă cât preţuieşte elementul surpriză. Un câine luat prin surprindere, cu grumazul despicat sau cu urechea făcută fâşii, înainte de a-şi fi dat seama ce se petrece, era pe jumătate bătut.

Mai mult, era nespus de uşor să dai peste cap un câine luat prin surprindere; iar un câine dat peste cap îşi arată întotdeauna, pentru o clipă, partea moale de dedesubtul gâtului – punctul vulnerabil unde trebuia lovit pentru a-i curma viaţa. Colţ Alb cunoştea acest punct. Moştenise învăţătura asta de-a dreptul de la şirul de generaţii de lupi care au vânat. Şi aşa se întâmplă că metoda pe care o folosea Colţ Alb când lua ofensiva era următoarea: întâi să găsească un căţel singur; al doilea, să-l ia prin surprindere şi să-l dea peste cap; al treilea, să-i înfigă colţii în locul moale al gâtlejului.

Nefiind încă destul de dezvoltat, fălcile lui nu erau destul de mari şi nici îndeajuns de puternice, ca atacul dat la gâtlej să fie mortal; dar mulţi căţei se învârteau prin jurul taberei cu gâtlejurile sfâşiate, mărturie a intenţiilor lui Colţ Alb. Şi

într-o bună zi, prinzând pe unul din duşmani singur la marginea pădurii, îl tăvăli de mai multe ori şi, năpustindu-se la gâtlejul lui, izbuti să-i taie vâna mare, lăsând să i se scurgă viaţa din trup. În noaptea aceea se făcu mare zarvă. Fusese văzut şi vestea ajunsese la urechile stăpânului câinelui pe care îl ucisese. Femeile începură să-şi amintească de toate bucăţile de carne furate şi nenumărate glasuri mânioase îl asaltară pe Castor Cenuşiu. El păzi însă cu hotărâre uşa tipiei sale, unde îl adusese pe vinovat, şi se împotrivi răzbunării pe care tovarăşii lui de trib i-o cereau.

Colţ Alb ajunsese urât de oameni şi de câini. În această perioadă a dezvoltării lui nu avu nici o clipă de siguranţă. Colţii tuturor câinilor, mâinile tuturor oamenilor îl urmăreau. Era primit cu mârâituri de cei de o seamă cu el şi cu blesteme şi pietre de către zeii lui. Trăia în încordare. Şedea întotdeauna strunit, gata de atac, ferindu-se să nu fie atacat, cu ochii cercetând să nu fie atins de vreun proiectil picat din senin şi fără de veste, gata să acţioneze cu repeziciune şi cu sânge rece, să se năpustească cu colţii fulgerând sau să sară în lături cu un mârâit ameninţător.

Cât despre mârâit, putea să mârâie mai straşnic decât oricare câine, tânăr sau bătrân, din tabără. Scopul mârâitului e să previi sau să sperii şi trebuie chibzuinţă ca să ştii să-l foloseşti. Colţ Alb ştia când şi cum să-l folosească. Şi în mârâitul lui, el punea tot ce se putea închipui mai nărăvit, mai rău şi mai cumplit. Cu botul încreţit de spasme continue, cu părul zbârlit în valuri nesfârşite, cu limba repezită în afară şi înapoi, ca un şarpe roşu, ţinându-şi urechile pleoştite, iar ochii scăpărându-i de ură, cu buzele încreţite şi strânse, cu colţii descoperiţi şi cu bale la gură, el putea sili aproape pe oricare atacator să se oprească. Şi o astfel de oprire trecătoare, atunci când era luat prin surprindere, îi dădea un răgaz hotărâtor, în care timp putea să se gândească şi să hotărască ce are de făcut. Dar adesea, o pauză astfel câştigată se prelungea până ce ducea la o oprire totală a atacului. Şi nu puţini erau câinii mari în faţa

cărora mârâitul îi dădea lui Colţ Alb posibilitatea să bată în retragere în chip onorabil.

Cum era surghiunit de haită, el o făcea să plătească prin apucăturile lui sângeroase şi deosebit de eficace, pentru toată persecuţia îndurată. Nefiindu-i îngăduit să meargă cu ea, ciudata stare de lucruri făcea ca nici un membru al haitei să nu umble de unul singur. Colţ Alb n-ar fi îngăduit. Din pricina tacticii lui, de hărţuială şi pândă, căţeilor le era frică să umble singuri. Cu excepţia lui Lip-Lip, se vedeau siliţi să se strângă laolaltă pentru a se apăra unii pe alţii împotriva cumplitului duşman pe care şi-l făcuseră. Un căţel singuratic pe malul râului era ca şi mort, sau ridica toată tabăra cu urletele sfâşietoare de durere şi deznădejde pe care le scotea fugind de puiul de lup care-l pândea.

Dar represaliile lui Colţ Alb nu încetară nici atunci când căţeii învăţară bine că trebuie să stea laolaltă. Îi ataca când îi vedea singuri, iar ei îl atacau în bandă. Era de ajuns să-l vadă, ca să se năpustească după el. În astfel de împrejurări, sprinteneala lui îl punea la adăpost. Dar vai de câinele care îşi întrecea tovarăşii într-o asemenea urmărire! Colţ Alb învăţase să se întoarcă brusc împotriva urmăritorului care fugea în fruntea haitei şi să-l sfâşie înainte ca ceilalţi să-l ajungă. Acest lucru se întâmpla foarte adesea, pentru că, odată porniţi pe urmele lui, câinii erau pe cale să-şi uite de ei în toiul fugărelii, în timp ce lui Colţ Alb aşa ceva nu i se întâmplase niciodată. Aruncând din goană priviri în urmă, el era totdeauna gata să-l sucească şi să-l răstoarne pe mult zelosul urmăritor care îşi întrecea tovarăşii.

Căţeii sunt făcuţi să se zbenguiască, şi împrejurările îi ajutară să-şi realizeze jocul în această imitaţie de război. Şi aşa, vânătoarea după Colţ Alb ajunse principala lor distracţie – o distracţie mai ales ucigătoare şi întotdeauna serioasă. Pe de altă parte, fiind cel mai iute de picior, lui Colţ Alb nu-i era teamă să se aventureze oriunde. Pe când o tot aştepta zadarnic pe mama lui să se întoarcă, nu o dată făcuse haita să-l gonească cu sălbăticie prin pădurile

învecinate. Dar întotdeauna haita îi pierdea urma. Zgomotul şi lătrăturile îi vesteau prezenţa ei tot timpul cât el gonea singur, cu paşi catifelaţi, în tăcere, o umbră mişcătoare printre copaci, tot aşa cum făcuseră şi tatăl şi mama lui. De altfel avea legături mai strânse cu wildul decât ceilalţi căţei şi cunoştea mai multe din secretele şi şiretlicurile acestuia. Unul din şiretlicurile lui favorite era să-şi piardă urma în apa curgătoare şi apoi să stea culcat în tăcere, într-un desiş apropiat, în timp ce urletele lor buimăcite hăuleau în juru-i.

Urât de ai lui şi de oameni, neîmblânzit şi încolţit fără preget, el însuşi războindu-se fără încetare, Colt Alb se dezvoltă repede şi unilateral. Nu se afla într-un mediu propice pentru blândeţe şi iubire. Nu avea nici cea mai vagă licărire de aşa ceva. Legea pe care o învăţase era să dea ascultare celui puternic şi să-l asuprească pe cel slab. Castor Cenuşiu era zeu şi puternic. De aceea Colţ Alb îi dădea ascultare. Dar câinele mai tânăr sau mai mic decât el era slab, ceva ce trebuia nimicit. Dezvoltarea lui se vădea, aşadar, înclinată spre forţă. Pentru a face faţă primejdiei statornice de a fi lovit şi chiar ucis, înclinarea lui spre jaf şi apărare se dezvolta necuvenit de mult. Era mai iute în mişcări decât ceilalţi câini, mai repede de picior, mai iscusit, mai înverşunat, mai mlădios, mai zvelt, cu muşchi şi tendoane de oţel, mai rezistent, mai crud, mai sălbatic şi mai vioi. Trebuia să fie astfel pentru că altminteri n-ar fi putut ţine piept şi nici supravieţui mediului potrivnic în care trăia.

Capitolul 4

PÂRTIA ZEILOR.

Către toamnă, când zilele se scurtează şi când în aer începe să se simtă muşcătura gerului, Colţ Alb, vrând să scape din robie, îşi încercă norocul. De câteva zile domnea mare agitaţie în sat. Se desfăcea tabăra de vară şi întregul trib, cu mic cu mare, se pregătea să plece la vânătoarea de toamnă. Colţ Alb urmărea toate acestea cu ochi nerăbdători, şi când tipiile începură să fie strânse iar

canoele încărcate la mal, înţelese totul. Canoele plecară şi unele chiar dispărură în josul râului.

Se hotărî într-adins să rămână în urmă. Aşteptă prilejul să se furişeze din tabără spre pădure. Acolo, prin râul care curgea şi care începuse să-şi ţească pojghiţa de gheaţă, îşi pierdu urma. Se târî apoi în inima unui desiş şi aşteptă. Timpul trecea şi Colţ Alb dormea cu întreruperi ceasuri de-a rândul. Într-un timp îl trezi glasul lui Castor Cenuşiu, care îl striga. Se mai auzeau şi alte glasuri. Colţ Alb desluşi pe cel al soţiei lui Castor Cenuşiu, care lua parte la căutarea lui, precum şi pe al lui Mit-sah, fiul acestuia.

Colţ Alb tremura de frică şi, deşi simţi un îndemn lăuntric să iasă din ascunziş, rezistă totuşi. După un timp, glasurile se stinseră în depărtare şi câtăva vreme după aceea se ţâri afară ca să se bucure de izbânda isprăvii sale. Se lăsa întunericul şi o bucată de vreme zburdă ici şi colo printre arbori, bucurându-se de libertate. Apoi, dintr-o dată, îşi dădu seama cât e de singur. Se aşează jos să cumpănească, cu urechea ciulită la liniştea pădurii care îl tulbura. Faptul că nimic nu se mişca şi că nu se auzea nimic îi sădea în suflet spaima. Simţi primejdia care îl pândea nevăzută şi nesimţită. Era bănuitor faţă de pâlcurile de arbori ce se profilau şi de umbrele negre care puteau ascunde tot soiul de primejdii.

Apoi i se făcu frig. Aci nu mai era la adăpostul cald al tipiei, lângă care să se ghemuiască. Labele îi îngheţaseră şi ridică mai întâi o labă dinainte, apoi pe cealaltă. Îşi încovrigă coada stufoasă ca să le acopere şi în aceeaşi clipă avu o vedenie. Nu era nimic ciudat. O înşiruire de imagini-amintiri ce i se întipăriseră în minte. Văzu iarăşi tabăra, tipiile şi strălucirea focului. Auzi glasurile ascuţite ale femeilor, glasul de bas răguşit al bărbaţilor şi mârâitul câinilor. I se făcu foame şi îşi aminti de bucăţile de carne şi de peşte care îi erau aruncate. Pe aci nu exista carne şi nici altceva decât o tăcere ameninţătoare, care însă nu putea fi mâncată.

Robia îl muiase. Lipsa de răspundere îl slăbise. Uitase să se descurce singur. Noaptea se căsca în jurul lui. Simţurile, obişnuite cu freamătul şi zarva din tabără, cu necontenita ciocnire de imagini şi sunete, erau inactive. Nu-i rămânea nimic de făcut, nimic de văzut sau de auzit. Se încorda să prindă vreo întrerupere a liniştei şi a nemişcării ce domnea în natură. Simţurile îi erau amorţite de lipsa de activitate şi de sentimentul unui lucru ameninţător şi cumplit.

Tresări de spaimă. Ceva uriaş şi fără formă îi gonea pe dinaintea ochilor. Era umbra unui copac aruncată de lună, din faţa căreia norii fuseseră măturaţi. Liniştindu-se, scânci încet; apoi îşi curmă scâncetul, de frică să nu atragă atenţia primejdiilor care pândeau.

Un arbore căruia îi îngheţase trunchiul de gerul nopţii făcu mare zgomot, chiar deasupra lui; Colţ Alb urlă de spaimă. Intră în panică şi o luă la fugă spre sat, înnebunit de groază. Simţi o nevoie copleşitoare de a fi apărat şi a se afla în tovărăşia omului. Îi stăruia în nări mirosul fumului de tabără. În urechi îi răsunau cu putere zgomotele şi strigătele din tabără. Ieşi din pădure în luminişul scăldat de lumina lunii, unde nu erau nici umbre, nici beznă. Dar nu văzu nici un sat. Uitase. Satul plecase.

Fuga lui sălbatică se curmă deodată. Nu ştia încotro s-o apuce. Îşi purtă abătut paşii prin tabăra părăsită, mirosind grămezile de gunoi şi resturile împrăştiate de zei. Ar fi fost fericit să audă răpăitul pietrelor aruncate în el de vreo squaw supărată, ar fi fost bucuros ca mâna lui Castor Cenuşiu să se abată mânioasă asupră-i; şi ar fi primit cu plăcere o întâlnire cu Lip-Lip şi întreaga haită laşă care mârâia.

Ajunse la locul unde se înălţase tipia lui Castor Cenuşiu. Se aşeză în mijlocul spaţiului pe care îl ocupase ea. Îşi îndreptă botul spre lună. Gâtlejul îi era chinuit de spasme, gura i se deschise şi, într-un urlet sfâşietor, îşi tângui toată singurătatea şi frica lui, dorul de Kiche, toate suferinţele şi necazurile din trecut, precum şi teama de suferinţele şi

primejdiile viitoare. Era un urlet prelung de lup, primul de acest fel pe care îl scosese vreodată.

Zorile îi împrăştiară spaima, dar îi sporiră singurătatea. Locul gol, care cu puţin înainte mişuna încă de oameni, îl făcu să simtă şi mai tare singurătatea. Nu zăbovi mult până să ia o hotărâre. O apucă repede prin pădure, luând-o dea lungul malului, în josul apei. Alergă toată ziua, fără să se odihnească. Părea făcut să gonească fără încetare. Trupul lui oţelit nu cunoştea oboseala, şi chiar când aceasta veni, rezistenţa pe care o moştenise îi dădu putere pentru sforţări fără sfârşit şi-l ajută să-şi poarte mai departe trupul chinuit.

Prin locurile unde fluviul se izbea de râpele repezi, el se căţăra pe marile înălţimi din spate. Trecu prin vad sau înot râurile şi pâraiele ce se vărsau în fluviu. Mergea adesea pe gheaţa care începea să se formeze pe margini şi nu o dată aceasta se sparse şi trebui să lupte ca să scape cu viaţă din curentul îngheţat. Tot timpul era cu ochii în patru să descopere locul unde pârtia zeilor ar fi putut părăsi râul ca s-o pornească spre interior.

Colţ Alb era mai inteligent decât media rasei lui; totuşi mintea nu-i devenise până într-atât de cuprinzătoare, încât să îmbrăţişeze şi celălalt mal al fluviului Mackenzie. Şi dacă pârtia zeilor a luat-o cumva pe acolo? La aceasta nu s-a gândit. Mai târziu, după ce va umbla mai mult, va mai creşte, va deveni înţelept şi va ajunge să ştie mai multe despre poteci şi despre râuri, poate că va izbuti să conceapă şi să întrevadă o asemenea posibilitate. Dar această facultate a minţii aparţinea încă viitorului. Acum încă alerga orbeşte şi în calculele lui nu intra decât malul de-a lungul căruia se rostogolea la vale fluviul Mackenzie.

Goni toată noaptea, şi în beznă dădu peste tot felul de piedici, trecând prin întâmplări neplăcute, care îi întârziau drumul, dar nu-l speriau. Până la jumătatea celei de a doua zile alergă fără întrerupere timp de treizeci de ore, şi muşchii lui de fier începură să se moleşească. Doar

rezistenţa morală îl mai făcea să înainteze. Nu mâncase de patruzeci de ore şi era lihnit de foame. Băile repetate în apa îngheţată îşi făcuseră de asemenea efectul. Blana lui frumoasă era plină de noroi. Perniţele late ale labelor îi erau pline de vânătăi şi sângerau. Începu să şchiopăteze şi şchiopătatul creştea ceas de ceas. Şi, peste toate aceste nenorociri, cerul se întunecă şi porni să cearnă zăpada – o zăpadă rece, umedă, care se topea, o zăpadă lipicioasă şi lunecoasă care-i ascundea peisajul pe care îl străbătea şi acoperea hârtoapele, făcându-i mersul mai anevoios şi mai dureros.

Castor Cenuşiu voise să-şi aşeze tabăra în seara aceea pe malul drept al fluviului Mackenzie pentru că în direcţia aceea avea loc vânătoarea. Dar cu puţin înainte să se lase întunericul, Kloo-kooch, nevasta lui Castor Cenuşiu, zărise un elan, venit să se adape pe malul stâng. Şi dacă elanul n-ar fi venit să se adape, dacă Mit-sah n-ar fi cârmit luntrea din drumul ei din pricina zăpezii, dacă Kloo-kooch n-ar fi descoperit elanul şi dacă Castor Cenuşiu nu l-ar fi răpus cu un glonte norocos, tot ceea ce a urmat s-ar fi petrecut cu totul altfel. Castor Cenuşiu nu şi-ar fi aşezat tabăra pe malul stâng al fluviului Mackenzie şi Colţ Alb ar fi trecut mai departe, mergând fie spre moarte, fie să-şi găsească drumul spre fraţii lui sălbatici şi să ajungă şi el unul din aceştia – lup până la sfârşitul zilelor lui.

Se lăsase noaptea. Zăpada cădea tot mai deasă şi Colţ Alb, scheunând încet, ca pentru sine, poticnindu-se şi şchiopătând, dădu peste o pârtie proaspătă în zăpadă. Era atât de proaspătă, încât înţelese pe dată cine o făcuse. Scânci de nerăbdare, o apucă în josul pârtiei care pornea de la malul fluviului şi se avântă printre copaci. Zgomotele taberei îi ajunseră la ureche. Zări strălucirea focului, o văzu pe Kloo-kooch, care gătea, şi pe Castor Cenuşiu stând pe vine şi molfăind o bucată de seu crud. Era carne proaspătă în tabără!

Colţ Alb se aştepta să fie bătut. La acest gând se ghemui şi se zbârli puţin. Apoi o porni din nou. Îi era teamă şi nu putea să sufere bătaia, pe care ştia că avea s-o capete. Dar mai ştia că va avea parte de plăcerea focului, de apărarea zeilor, de tovărăşia câinilor, aceasta din urmă o tovărăşie potrivnică, totuşi tovărăşie, şi care îi împlinea instinctul de haită.

Se apropie de lumina focului, târându-se şi furişându-se. Castor Cenuşiu îl văzu şi se opri din mestecat. Colţ Alb se furişă, tăvălindu-se în ticăloşia înjosirii şi supunerii sale. Se furişă spre Castor Cenuşiu, înaintând pas cu pas, tot mai încet şi mai anevoios. În cele din urmă se culcă la picioarele stăpânului, căruia i se încredinţa cu totul, de bună-voie, cu trup şi suflet. Venise din proprie iniţiativă să se aşeze la focul omului şi să fie condus de acesta. Colţ Alb tremura, aşteptând ca pedeapsa să cadă asupra lui. Mâna se mişcă deasupră-i. Fără să vrea, se târî sub lovitura pe care o aştepta. Dar ea nu veni. Aruncă o privire în sus. Castor Cenuşiu rupea bucata de seu în două! Castor Cenuşiu îi întindea o bucată de seu! Foarte supus şi oarecum bănuitor, mirosi mai întâi seul şi apoi începu să-l mestece. Castor Cenuşiu porunci să i se aducă carne şi, pe când o mânca, îl păzi de ceilalţi câini. După aceea, recunoscător şi mulţumit, Colţ Alb se aşeză la picioarele lui Castor Cenuşiu, privind la focul care-l încălzea, clipind şi moţăind liniştit la gândul că ziua de mânie îl va găsi nu rătăcind abătut peste împăduritele întinderi pustii, ci în tabăra animalelor-oameni, în tovărăşia zeilor, cărora li se dăruise şi de care depindea acum.

Capitolul 5

CONVENŢIA.

Decembrie trecuse de mult când Castor Cenuşiu se aşternu la drum în susul fluviului Mackenzie, însoţit de Mit-sah şi de Kloo-kooch. Una din sănii, trasă de câinii pe care Castor Cenuşiu şi-i cumpărase sau îi împrumutase, o mâna el. O a doua, mai mică, la care trăgea un atelaj de căţei, era

mânată de Mit-sah. Părea mai degrabă o jucărie, dar era o plăcere de-a lui Mit-sah, care simţea că începe şi el să facă o treabă de bărbat pe lumea asta. În felul acesta învăţa să mâie şi să dreseze câinii; iar căţeii erau dresaţi pentru atelaj. De altfel, sania era şi ea de un folos, pentru că ducea aproape două sute de pfunzi de echipament şi hrană.

Colţ Alb îi văzuse pe câinii din tabără ostenind în hamuri, astfel că nu prea luă în nume de rău faptul că îl înhămară şi pe el. Îi puseră în jurul gâtului o gură de ham umplută cu muşchi şi legată cu două hamuri de o curea care trecea în jurul pieptului şi peste spate. De această curea era legată funia lungă cu care trăgea Ia sanie. Erau şapte căţei în atelaj. Ceilalţi se născuseră înaintea lui şi aveau care nouă luni, care zece, pe când Colţ Alb nu avea decât opt. Fiecare câine era legat de sanie cu o singură funie. Nu erau două de aceeaşi lungime, iar diferenţa dintre două funii era egală cu cel puţin lungimea unui trup de câine. Funiile erau făcute inel în partea de dinainte a saniei. Sania însăşi nu avea tălpici, era construită din coajă de mesteacăn, iar în faţă era adusă în sus, ca să nu se afunde în zăpadă. Această construcţie îngăduia ca greutatea saniei şi a încărcăturii să fie distribuită pe o suprafaţă de zăpadă cât mai mare, pentru că zăpada era prăfuită şi foarte afânată. Potrivit aceluiaşi principiu, al aşezării poverii pe o suprafaţă cât mai largă, la capetele funiilor, câinii se desfăceau în evantai, de la botul saniei, aşa ca niciunul să nu calce pe urmele celuilalt.

Formaţia aceasta în evantai mai avea un tâlc. Funiile de diferite lungimi îi împiedicau pe câini să-i atace pe cei care goneau înaintea lor. Ca să poată ataca pe un altul, oricare din câini ar fi trebuit să se întoarcă spre cel legat de o funie mai scurtă. În acest caz s-ar fi aflat faţă în faţă cu câinele atacat şi ar fi avut de înfruntat biciul vizitiului. Dar avantajul cel mai mare era că acela dintre câini care încerca să-şi atace tovarăşul din faţa lui trebuia să tragă sania mai repede şi, cu cât sania mergea mai repede, cu

atât câinele atacat fugea la rându-i mai repede. Astfel, câinele din urmă nu putea niciodată să-l prindă pe cel din faţă. Cu cât fugea mai repede, cu atât cel din faţă fugea şi el mai repede, şi împreună cu el întregul atelaj. Aşa că sania mergea din ce în ce mai iute şi astfel, printr-un şiretlic omul îşi sporea puterea asupra animalelor.

Mit-sah semăna cu tatăl lui, având mult din înţelepciunea gravă a acestuia. În trecut, observase că Lip-Lip îl persecuta pe Colţ Alb, dar în acea vreme Lip-Lip era câinele altuia şi Mit-sah nu îndrăznise niciodată mai mult decât să-i arunce ca din întâmplare câte o piatră. Acum însă, Lip-Lip era câinele lui şi se porni să-şi pună în aplicare planul de răzbunare, înhămându-l pe Lip-Lip la capătul funiei celei mai lungi. Lucrul acesta îl făcea pe Lip-Lip să fie înaintaş, ceea ce, în aparenţă, însemna o cinste; în realitate însă îl lipsea de orice cinste şi în loc să fie el tiranul şi stăpânul haitei, era acum urât şi persecutat de aceasta.

Cum gonea la capătul funiei celei mai lungi, câinii îl vedeau tot timpul înaintea lor. De fapt nu-i vedeau decât coada stufoasă şi picioarele dinapoi care goneau – o priveliţte mult mai puţin fioroasă şi înfricoşătoare decât coama-i zbârlită şi colţii care îi străluceau. Şi pe lângă aceasta, pentru că aşa gândeau câinii când îl vedeau gonind, le venea şi lor să alerge după el, având simţământul că fugea dinaintea lor.

În clipa în care sania pornea, atelajul o lua pe urmele lui Lip-Lip, într-o urmărire care ţinea cât era ziua de lungă. La început, Lip-Lip era înclinat să se întoarcă împotriva urmăritorilor, apărându-şi cu mânie rangul, dar în asemenea împrejurări Mit-sah îl lovea peste bot cu biciul făcut din maţe de caribu10 lung de treizeci de picioare, silindu-l să renunţe şi să gonească mai departe. Lip-Lip putea să înfrunte haita, nu însă şi biciul acela, şi tot ceea ce îi rămânea de făcut era să-şi ţină întinsă funia cea lungă şi să-şi ferească crupa de colţii tovarăşilor lui.

Dar în ungherele cele mai tainice ale minţii de indian se ascundea o viclenie şi mai mare. Ca o încoronare a persecutării nesfârşite a înaintaşului, Mit-sah îl favorizã faţă de ceilalţi câini. Aceste favoruri treziră în ei invidie şi ură. Mit-sah îi dădu carne de faţă cu ei şi numai lui; treaba asta îi scotea din fire pe ceilalţi. Turbau de furie şi nu îndrăzneau să se apropie la mai mult de o lungime de bici, în timp ce Lip-Lip înfuleca bucata de carne, iar Mit-sah îl apăra. Dar chiar şi atunci când nu-i dădea carne, Mit-sah ţinea atelajul la distanţă, lăsându-l să creadă că îl hrăneşte cu carne pe Lip-Lip.

Colţ Alb se puse cu nădejde pe treabă. Străbătuse o cale mai lungă decât ceilalţi câini până ce să se supună legiuirii zeilor şi învăţase mai cu temei decât ei cât este de zadarnic să te împotriveşti voinţei lor. Pe deasupra, persecuţia pe care o îndurase din partea haitei îl făcuse să o considere mai puţin însemnată în ordinea lucrurilor şi să-l preţuiască mai mult pe om. Cât priveşte prietenia, învăţase să nu depindă de cei de o seamă cu el. Iar pe deasupra, pe Kiche o uitase aproape cu desăvârşire. Şi singura lui manifestare era devotamentul faţă de zei, pe care îi încuviinţase ca stăpâni. Şi astfel muncea din greu, se deprindea cu disciplina şi era ascultător. Credinţa şi zelul îi caracterizau truda. Acestea alcătuiesc trăsăturile esenţiale ale lupului şi câinelui sălbatic când sunt domesticiţi, şi Colţ Alb avea aceste trăsături într-o măsură neobişnuită.

Între Colţ Alb şi ceilalţi câini exista şi tovărăşie, dar o tovărăşie întemeiată pe bătaie şi duşmănie. Nu învăţase să se joace niciodată cu ei. Ştia doar cum trebuie să lupte, şi acest lucru îl făcea plătindu-le însutit muşcăturile şi semnele pe care i le lăsaseră pe trup în vremea când Lip-Lip era capul haitei. Dar Lip-Lip nu mai era căpetenie – decât atunci când fugea înaintea tovarăşilor lui de la capătul funiei sale, cu sania hurducându-se în urmă-i. În tabără se ţinea pe lângă Mit-sah, Castor Cenuşiu sau Kloo-kooch. Nu cuteza să se aventureze departe de zei, pentru

că acum colţii tuturor câinilor îi erau potrivnici, şi sorbi până la fund cupa persecuţiei de care Colţ Alb avusese parte odinioară. O dată cu răsturnarea lui Lip-Lip, Colţ Alb ar fi putut ajunge căpetenia haitei. Era însă prea morocănos şi prea singuratic pentru aşa ceva. Se mulţumea doar să-şi burduşească tovarăşii de ham. Altminteri nu le acorda nici o atenţie. Se dădeau în lături când trecea el şi nu cutezau vreodată, nici chiar cei mai îndrăzneţi dintre ei, să-i fure carnea. Dimpotrivă, îşi înfulecau degrabă carnea, de teamă că le-ar putea-o lua el. Colţ Alb cunoştea bine legea: asupreşte-l pe cel slab şi dă ascultare celui puternic. El îşi mânca porţia de carne cât mai repede, şi apoi vai de câinele care nu terminase încă! Un mârâit şi o fulgerare a colţilor, şi câinelui aceluia nu-i mai rămânea decât să-şi plângă mâhnirea la stelele nepăsătoare, în timp ce Colţ Alb termina porţia pentru el.

Cu toate acestea, în răstimpuri, câte un câine se aprindea de revoltă, dar era pe dată înfrânt. Astfel, Colţ Alb nu lâncezea niciodată. Era mândru de izolarea sa în sânul haitei şi adesea lupta să şi-o păstreze. Dar asemenea lupte durau puţin. Era prea iute pentru ceilalţi, care se pomeneau spintecaţi şi sângerau înainte de a-şi fi dat seama ce se petrecuse. Erau biruiţi aproape înainte de a fi început să se bată.

Tot atât de severă pe cât era disciplina la sania zeilor, era şi disciplina menţinută de Colţ Alb printre tovarăşii lui. Nu le îngăduia niciodată vreo libertate. Îi silea la un respect neclintit faţă de el. Între ei puteau să facă orice voiau. Nu-l privea pe el. Îl privea doar să fie lăsat în pace în izolarea lui, să i se facă loc atunci când binevoia să treacă printre ei şi să-i fie recunoscută, întotdeauna, superioritatea asupra lor. Numai să fi schiţat vreun câine un pas mai băţos, să fi ridicat din buză sau să-şi fi zbârlit cât de cât părul, că se şi năpustea asupra lui, nemilos şi crud, convingându-l repede că apucase pe o cale greşită.

Era un tiran cumplit. Stăpânirea lui se dovedea dură ca oţelul. Îl apăsa cu înverşunare pe cel slab. Nu în zadar trăise el necruţătoarea luptă pentru viaţă pe vremea când fusese pui, când mama lui şi el, singuri şi necăjiţi, ţinuseră piept meleagurilor sălbatice ale wildului şi supravieţuiseră. Şi nu în zadar învăţase să păşească supus când trecea vreo forţă superioară. Îl asuprea pe cel slab, dar îl respecta pe cel puternic. Şi în cursul îndelungatei călătorii alături de Castor Cenuşiu, el păşi cu adevărat supus printre câinii cei mari din taberele celorlalte animale-oameni pe care le întâlniră.

Lunile treceau. Călătoria lui Castor Cenuşiu continua încă. Forţa lui Colţ Alb sporise de pe urma îndelungatelor ceasuri de drum şi a necontenitei trude la sanie; şi s-ar fi părut că dezvoltarea minţii lui era aproape deplină. Ajunsese să cunoască în întregime lumea în care trăia. Felul lui de a vedea era rece şi materialist. Lumea, aşa cum o vedea el, era sălbatică şi brutală, o lume lipsită de căldură, o lume în care mângâierea, dragostea şi luminoasa gingăşie sufletească nu existau. Nu-l iubea pe Castor Cenuşiu. E drept, era un zeu, dar un zeu foarte crud. Colţ Alb se arăta bucuros să-i recunoască stăpânirea, dar era o stăpânire bazată pe inteligenţa superioară şi pe forţa brutală. Era ceva în fiinţa lui Colţ Alb, ceva care-l făcea să dorească această stăpânire, pentru că altminteri nu s-ar fi întors din wild – atunci când a făcut-o – pentru a se supune. În firea lui existau unele adâncimi care niciodată nu fuseseră explorate. O vorbă bună, o mângâiere din partea lui Castor Cenuşiu ar fi putut găsi ecou în aceste adâncuri; dar Castor Cenuşiu nu mângâia şi nici nu rostea vorbe calde. Nu-i stătea în fire. Domnia lui era sălbatică şi el cârmuia cu asprime, împărţind dreptatea cu o bâtă, pedepsind încălcările prin suferinţa loviturii şi răsplătind meritul nu cu blândeţe, ci nelovind.

Astfel, Colţ Alb nu cunoscu nimic din fericirea pe care mâna omului i-ar fi putut-o da. Pe lângă aceasta, nici nu-i

plăceau mâinile animalelor-oameni. Faţă de ele era binevoitor. E drept că uneori mâinile acestea îi dădeau carne; de cele mai multe ori însă, ele îl loveau. Mâinile erau ceva de care trebuie să te ţii departe. Ele aruncau pietre, umblau cu tot felul de beţe, bâte şi bice, dădeau palme şi lovituri, iar atunci când îl atingeau, se pricepeau să-l facă să sufere, ciupindu-l şi smucindu-l. Prin satele străine întâlnise mâini de copii şi învăţase că ele lovesc cu cruzime. Şi odată, un copil cât o şchioapă, care abia se ţinea pe picioare era cât pe-aci să-i scoată un ochi. În urma acestor experienţe deveni bănuitor faţă de toţi copiii. Nu putea să-i sufere în apropierea lui. Când veneau spre el, cu mâinile lor ameninţătoare, se ridica.

Odată se afla într-un sat de lângă Marele Lac al Sclavilor când, fiindu-i dat să sufere de pe urma mâinilor animalelor-oameni, ajunse să-şi modifice legea pe care o învăţase de la Castor Cenuşiu, şi anume că era o crimă de neiertat să muşti un zeu. În satul acela, Colţ Alb – după obiceiul tuturor câinilor din toate satele – o porni după hrană. Un băieţaş tăia mărunt cu o secure nişte carne îngheţată de elan. Bucăţelele cădeau prin zăpadă. Furişându-se într-acolo, în căutare de carne, Colţ Alb se opri şi începu să înfulece bucăţile. Îl văzu apoi pe băiat cum lăsă securea şi apucă o bâtă zdravănă. Sări într-o parte tocmai la vreme ca să scape de lovitura ce cobora asupra lui. Băiatul îl urmări, iar el, un străin în satul acela, o luă la fugă printre două tipii, pentru a se vedea apoi înghesuit în faţa unui mal înalt de pământ.

Colţ Alb nu mai avea nici o scăpare. Singurul drum care îi mai rămăsese trecea printre cele două tipii, dar băiatul îi aţinea calea. Stând cu bâta gata să lovească, el înainta spre prada pe care o încolţise. Colţ Alb era furios. Îl înfruntă pe băiat, zbârlindu-se şi mârâind, cu simţul dreptăţii din el batjocorit. Cunoştea legea prăzii. Toate resturile de carne, ca de pildă bucăţile îngheţate, aparţineau câinelui care le găsea. Nu greşise cu nimic, nu încălcase nici o lege şi totuşi

băiatul se pregătea să-i tragă o chelfăneală. Colţ Alb abia îşi dădu seama ce se petrece. Făcu un ocol într-un moment de furie şi atât de repede, încât nici băiatul nu-şi dădu seama. Tot ceea ce ştiu băiatul era că se trezise răsturnat în zăpadă, iar mâna în care ţinea bâta îi fusese sfâşiată de dinţii lui Colţ Alb.

Colţ Alb ştia însă că încălcase legea zeilor. Îşi înfipsese colţii în carnea sfântă a unuia dintre ei şi nu se putea aştepta decât la cea mai cumplită pedeapsă. Dădu fuga la Castor Cenuşiu şi se ghemui după picioarele lui protectoare, când băiatul pe care îl muşcase şi familia acestuia veniră să ceară răzbunare. Plecară însă fără să fi primit satisfacţie. Castor Cenuşiu îl apărase pe Colţ Alb. Îl apăraseră şi Mit-sah şi Kloo-kooch. Ascultând ciorovăiala şi urmărind gesturile furioase, pricepu că fapta pe care-o săvârşise era îndreptăţită. Şi în felul acesta înţelese că existau zei şi zei. Erau zeii lui, şi mai erau şi alţi zei, şi se deosebeau între ei. De la zeii lui el trebuia să primească totul, fie că era drept, fie că era nedrept, dar nu era silit să primească nedreptatea din partea altor zei. În acest caz era dreptul lui să se răzbune, folosindu-şi colţii.

Înainte ca ziua să se fi scurs, Colţ Alb mai învăţă ceva despre această lege. Pe când Mit-sah aduna singur lemne de foc în pădure, întâlni pe băiatul care fusese muşcat. Acesta mai era întovărăşit şi de alţi băieţi. Urmă un schimb de cuvinte aprinse. Apoi toţi băieţii îl atacară pe Mit-sah. Era vai de el. Loviturile plouau din toate părţile. La început, Colţ Alb privi. Găsea că aceasta este o treabă a zeilor şi că nu-l priveşte pe el. Apoi îşi dădu seama că Mit-sah, unul din zeii lui, mănâncă bătaie. Nu dintr-un imbold al raţiunii făcu Colţ Alb ceea ce făcu. Un val de furie nebună îl împinse între cei ce se luptau. Cinci minute mai târziu peisajul era presărat de băieţi care fugeau: mulţi lăsau dâre de sânge pe zăpadă, semn că dinţii lui Colţ Alb nu-şi pierduseră vremea. Când Mit-sah îşi povesti păţania în tabără, Castor Cenuşiu porunci să i se dea carne, multă carne, lui Colţ Alb,

care, stând sătul şi somnoros lângă foc, înţelese că legea şi-a primit confirmarea.

Prin aceste încercări, Colţ Alb ajunse să cunoască datoria de a apăra proprietatea. De la apărarea trupului zeului său şi până la apărarea bunurilor lui nu era decât un pas, şi acest pas fusese şi el făcut. Ceea ce aparţinea zeului său trebuia apărat împotriva întregii lumi – chiar muşcându-i pe alţi zei. Dar un asemenea act nu numai că era în sinea lui o nelegiuire, ci şi plin de primejdii. Zeii erau atotputernici şi un câine nu se putea măsura cu ei; totuşi Colţ Alb învăţă să-i înfrunte, fioros de războinic şi de neînfricat. Datoria trecu peste sentimentul fricii, şi aceia dintre zei care obişnuiau să fure învăţară să nu se atingă de avutul lui Castor Cenuşiu.

În legătură cu aceasta, Colţ Alb a învăţat repede că zeul care fură este de obicei un zeu laş, gata s-o rupă de fugă atunci când se dă alarma. A mai învăţat că, din momentul când el dădea alarma şi până ce Castor Cenuşiu sărea în ajutor, trecea foarte puţin timp. Şi a înţeles că nu teama de el, ci de Castor Cenuşiu îl făcea pe hoţ să fugă. Colţ Alb nu dădea niciodată alarma lătrând. El nu lătra niciodată. Sistemul lui era să se repeadă de-a dreptul la cel nepoftit şi să-şi înfigă colţii în el, dacă putea. Fiind de felul lui morocănos şi singuratic şi neavând nimic de-a face cu ceilalţi câini, el era deosebit de nimerit să păzească avutul stăpânului său şi în acest scop era încurajat şi dresat de Castor Cenuşiu. Ca urmare, Colţ Alb deveni şi mai crud, mai neîmblânzit şi mai singuratic.

Lunile se scurgeau, întărind tot mai mult convenţia dintre câine şi om. Aceasta era vechea convenţie pe care primul lup venit din wild o făcuse cu omul. Şi asemenea tuturor lupilor şi câinilor sălbatici care i-au urmat şi au făcut şi ei la fel, Colţ Alb statornici o învoială, care-l privea doar pe el. Condiţiile erau simple. Pentru a avea un zeu în carne şi oase îşi dăruia propria-i libertate. Hrană şi foc, apărare şi tovărăşie erau câteva din lucrurile pe care le primea de la

zeu. În schimb păzea avutul zeului, îl apăra, muncea pentru el şi îi dădea ascultare.

Să ai un zeu, înseamnă să ai obligaţii. Obligaţiile lui Colţ Alb erau să-şi facă datoria şi să se teamă, dar nu să iubească. Nu ştia ce înseamnă dragostea. Nu o încercase vreodată. Kiche era o amintire îndepărtată. În afară de aceasta, nu numai că părăsise wildul şi propria lui seminţie când se supusese omului, dar condiţiile convenţiei erau de aşa natură, încât, dacă ar mai fi întâlnit-o vreodată pe Kiche, nu şi-ar fi părăsit zeul ca să plece cu ea. Credinţa faţă de om părea o lege a însăşi fiinţei lui, mai puternică decât dragostea de libertate, de seminţie şi rudenie.

Capitolul 6

FOAMETEA.

Primăvara era aproape când Castor Cenuşiu îşi încheie călătoria lui cea lungă. Era în aprilie, şi în ziua în care intră în satul lor şi fu deshămat de Mit-sah Colţ Alb împlini un an. Deşi mai avea mult până să fie mare, Colţ Alb era cel mai bine dezvoltat câine de un an din tot satul, în afară de Lip-Lip. Moştenise statura şi forţa atât de la tatăl lui, lupul, cât şi de la Kiche, şi chiar de pe acum era la fel de mare ca şi câinii adulţi. La trup nu arăta însă prea bine legat! Era zvelt şi lung, iar forţa lui – mai mult nervoasă decât masivă. Blana avea adevărata culoare a blănii de lup şi, după toate aparenţele, era un adevărat lup. Faptul că dinspre Kiche era pe sfert câine nu lăsase nici o urmă fizică, deşi în ce priveşte alcătuirea minţii, acest lucru îşi pusese pecetea.

Rătăcea prin sat recunoscând, cu o satisfacţie reţinută, pe diferiţii zei pe care îi cunoscuse înaintea marii călătorii. Apoi erau câinii, căţeii care creşteau ca şi el şi dulăii care nu mai păreau atât de mari şi de grozavi cum i se întipăriseră lui în minte. De aceea se speria mai puţin decât odinioară şi păşea mândru printre ei, cu o oarecare nepăsare, ce îi era pe cât de nouă, pe atât de plăcută.

Exista şi Baseek, un câine bătrân şi încărunţit, care, pe vremea când Colţ Alb măsura doar o şchioapă, era de ajuns

să-i arate colţii, ca să-l facă să se chircească şi să se târască cât colo. Baseek îi dovedise lui Colţ Alb cât era de neînsemnat şi tot de la el avea să mai afle multe din prefacerile ce se petreceau în făptura lui. Pe când Baseek slăbise din pricina vârstei, Colţ Alb se întărise o dată cu tinereţea.

Cu prilejul tăierii unui elan ucis nu de mult. Colţ Alb cunoscu noile relaţii în care se afla cu lumea câinilor. Căpătase o copită şi o parte din fluierul piciorului, de care atârna o bucată bună de carne. Retras din focul învălmăşelii celorlalţi câini – ascuns într-un desiş – îşi devora tocmai prada, când Baseek se repezi la el. Înainte de a-şi da seama ce face, îl muşcă pe intrus de două ori şi sări în lături. Baseek rămase surprins de îndrăzneala celuilalt şi de iuţeala atacului. Stătea, uitându-se prosteşte la Colţ Alb, cu osul crud şi roşu între ei.

Baseek era bătrân şi ajunsese să cunoască curajul mereu mai mare al câinilor pe care până atunci avea obiceiul să-i terorizeze. Amarnice erau experienţele de felul acesta, pe care le făcea fără să vrea, fiind nevoit până în cele din urmă să-şi pună la încercare toată înţelepciunea ca să o poată scoate la capăt. Altădată ar fi sărit la Colţ Alb, cuprins de un val de mânie îndreptăţită. Dar acum, puterile lui slăbite nu-i îngăduiau o asemenea aventură. Se zbârli fioros şi privi ameninţător pe deasupra osului, la Colţ Alb. Trezindu-i-se tot respectul din trecut, Colţ Alb păru că se pleacă, se strânge şi se făcu mic, căutând o cale de a bate în retragere într-un fel nu prea ruşinos.

Dar tocmai aci greşi Baseek. Dacă s-ar fi mulţumit doar să arunce priviri fioroase şi ameninţătoare, toate ar fi fost bune. Gata să se retragă, Colţ Alb ar fi plecat lăsându-i carnea. Dar Baseek nu aşteptă. Consideră ca şi câştigată victoria şi făcu un pas înainte, spre carne. În timp ce se pleca neatent s-o miroasă, Colţ Alb se zbârli uşor. Nici chiar atunci n-ar fi fost prea târziu pentru Baseek să repare lucrurile. Ar fi fost de ajuns să stea deasupra cărnii, cu

capul ridicat, şi să se încrunte la el şi, în cele din urmă, Colţ Alb şi-ar fi văzut de drum. Dar carnea proaspătă îi umplea nările lui Baseek şi lăcomia îl împinse să muşte din ea.

Asta însă era prea mult pentru Colţ Alb. La atât de puţin timp după lunile acelea în care îi dominase pe tovarăşii lui de atelaj, îi era cu neputinţă să rămână nepăsător, în timp ce altul devora carnea ce îi aparţinea. Lovi – după obiceiul lui – fără de veste. După prima muşcătură, urechea dreaptă a lui Baseek era sfârtecată în fâşii. Şi acesta rămase încremenit în faţa iuţelii cu care se petrecură lucrurile. Dar ceea ce urmă fu şi mai dureros şi se succedă cu aceeaşi repeziciune. Baseek se trezi dat peste cap şi muşcat de gâtlej. Pe când încerca să se ridice, câinele cel tânăr îi înfipse de două ori colţii în umăr. Iuţeala cu care se petrecuseră toate acestea era uluitoare. Se repezi zadarnic la Colţ Alb şi, jignit, clămpăni în gol. În clipa următoare, botul îi era sfârtecat şi Baseek se trase înapoi dinaintea cărnii, clătinându-se.

Roata se întorsese. Colţ Alb stătea deasupra osului, zbârlit şi ameninţător, pe când Baseek se opri ceva mai departe, gata să bată în retragere. Nu îndrăzni să lupte cu acest căţel iute ca fulgerul şi din nou simţi – cu şi mai multă amărăciune – slăbiciunea bătrâneţii care se apropia. Încercarea lui de a-şi apăra demnitatea era eroică. Întorcând calm spatele câinelui cel tânăr şi osului, ca şi când niciunul, nici celălalt n-ar fi fost demni să fie luaţi în seamă, se îndepărtă păşind ţanţoş. Şi nu se opri să-şi lingă rănile sângerânde până ce nu se convinse că nu era văzut.

Pentru Colţ Alb, întâmplarea avu ca efect o şi mai mare încredere în sine, precum şi o mai mare mândrie. Păşea mai puţin supus printre câinii cei vârstnici; atitudinea lui faţă de ei era acum mai puţin îngăduitoare. Nu că şi-ar fi dat osteneala să caute pricină. Departe de el aşa ceva. Dar în felul lui, cerea consideraţie. Ţinea la dreptul lui de a merge pe propriul său drum, netulburat şi fără să se ferească în lături pentru vreun alt câine. Trebuia să se ţină seamă de

el, atâta tot. Nu mai putea fi desconsiderat şi trecut cu vederea, aşa cum era soarta căţeilor şi cum continua să fie soarta celor care erau înhămaţi cu el la acelaşi atelaj. Se dădeau la o parte din drum, făceau loc câinilor mai mari şi, ori de câte ori erau siliţi de aceştia, le cedau şi carnea. Dar Colţ Alb, puţin sociabil, singuratic, ursuz, abia aruncând câte o privire în dreapta sau în stânga, temut şi fioros, depărtat şi străin, era acceptat ca egal printre vârstnicii care îl priveau uluiţi, învăţară foarte repede să-l lase în pace, fără să încerce acte de duşmănie sau oferte de prietenie. Dacă îl lăsau în pace, îi lăsa în pace – o stare de lucruri pe care, după câteva ciocniri, o găsiră ca cea mai de dorit.

Pe la mijlocul verii, Colţ Alb avea să trăiască o altă încercare. Mergând tiptil să cerceteze o altă tipie înălţată la marginea satului în timpul cât el fusese plecat cu vânătorii după elan, dădu de-a dreptul peste Kiche. Se opri şi se uită la ea. Îşi aminti vag, totuşi de ea; nu acelaşi lucru s-ar fi putut spune şi despre Kiche. Ea ridică buza, cu vechiul ei mârâit ameninţător. Amintirile lui Colţ Alb se limpeziră atunci cu totul. Vremurile uitate, când era pui, toate acestea erau legate de mârâitul atât de cunoscut cu care-l întâmpinase şi acum. Înainte de a-i fi cunoscut pe zei, ea fusese centrul universului lui. Vechile sentimente intime de odinioară îl copleşiră. Sări spre ea cu bucurie, dar Kiche îl primi cu colţii tăioşi, care-i sfâşiară obrazul până la os. Colţ Alb nu pricepu. Se dădu înapoi, zăpăcit şi nedumerit.

Dar nu era vina ei. O mamă de lup nu era făcută să-şi amintească de puii ei de acum un an sau mai mult. Aşa că ea nu-şi aminti de Colţ Alb. Era un animal străin, un nepoftit; şi puii ei de acum îi dădeau dreptul să nu-i placă o astfel de apariţie supărătoare.

Unul din pui se întinse spre Colţ Alb. Erau fraţii lui vitregi, dar nu ştiau acest lucru. Colţ Alb adulmecă plin de curiozitate puiul, dar Kiche se repezi la el, însemnându-i obrazul pentru a doua oară. El se dădu mai înapoi. Toate amintirile de odinioară; toate gândurile ce se legau de ele se topiră din nou şi reintrară în mormântul din care fuseseră trezite la viaţă. O privi pe Kiche cum îşi lingea puiul, oprindu-se în răstimpuri ca să mârâie la el. În ochii lui ea nu mai preţuia nimic. Învăţase să se descurce fără ea. Uitase însemnătatea ei. Nu mai exista nici un loc pentru ea în ordinea lucrurilor lui, după cum nici el nu mai avea loc în ordinea lucrurilor ei.

Stătea încă locului, prostit şi uluit, cu amintirile uitate, întrebându-se ce se petrece, când Kiche îl atacă a treia oară, ca să-l pună pe fugă. Şi Colţ Alb îngădui să fie alungat. Era vorba de o femelă din rasa lui, şi o lege a rasei lui făcea ca masculii să nu se lupte cu femelele. Nu ştia nimic despre

această lege, pentru că nu era o generalizare a minţii, ceva obţinut prin experienţa lui. O simţi doar ca pe un îndemn lăuntric, o chemare a instinctului, acelaşi instinct care-l făcuse să urle la lună şi la stele, nopţi de-a rândul şi să se teamă de moarte şi de necunoscut.

Lunile trecură. Colţ Alb deveni mai puternic, mai greu şi mai masiv, în timp ce caracterul i se dezvolta pe drumul trasat de ereditatea şi de mediul lui. Ereditatea lui era ceva viu care putea fi asemuit lutului. Avea multe posibilităţi, putea fi modelat în multe şi felurite forme. Mediul modelează lutul pentru a-i da o formă anume. Astfel, dacă Colţ Alb n-ar fi tras niciodată la focul omului, wildul l-ar fi modelat ca pe un adevărat lup. Dar zeii îi dăduseră un alt mediu şi el luă forma unui câine, care era mai degrabă aceea a unui lup, dar totuşi câine şi nu lup.

Şi astfel, după cum era lutul firii sale şi influenţa mediului, caracterul său luă o formă oarecum deosebită. Nu exista nici o ieşire. Devenea tot mai ursuz, mai nesociabil, mai singuratic, mai feroce; iar câinii învăţau din ce în ce mai mult că era mai bine să stea pe picior de pace cu el decât pe picior de război, şi Castor Cenuşiu îl preţuia pe zi ce trecea tot mai mult.

Colţ Alb, care părea că adună putere în toată fiinţa lui suferea totuşi de o slăbiciune supărătoare. Nu putea să îndure să se râdă de el. Ura râsul oamenilor. N-aveau decât să râdă între ei de orice le-ar fi dorit inima, numai de el nu, şi atunci nu i-ar fi păsat. Dar îndată ce râsul se întorcea împotriva lui, era cuprins de cea mai cumplită furie. Din serios, demn şi întunecat cum era, râsul îl făcea să turbeze de furie, până la ridicol. Îl supăra şi îl zdruncina atât de mult, încât ore de-a rândul se purta ca un diavol. Şi vai de câinele care în asemenea clipe se ciocnea de el! Cunoştea prea bine legea, ca să se lege de Castor Cenuşiu; în spatele lui Castor Cenuşiu era o bâtă şi divinitatea. Pe când în spatele câinilor nu era decât întinderea, şi într-acolo fugeau

de câte ori apărea Colţ Alb, pe care râsul oamenilor îl scotea din minţi.

În cel de al treilea an al vieţii lui, o mare foamete se abătu peste indienii de pe fluviul Mackenzie. Vara lipsi peştele, iarna, renii – caribu îşi părăsiră obişnuitele lor poteci. Elani, abia de se zărea câte unul, iepurii aproape dispăruseră, animalele de pradă pieriseră. Lipsite de hrana cea de toate zilele, istovite de foame, se atacară unele pe altele, devorându-se. Supravieţuiră doar cei puternici. Zeii lui Colţ Alb vânau dintotdeauna. Cei bătrâni şi slabi pieriră de foame.

Domnea jalea peste satul în care femeile şi copiii se lipseau de hrană, pentru că puţinul ce-l aveau să poată intra în stomacurile vânătorilor istoviţi şi cu ochii înfundaţi, care băteau pădurile căutând zadarnic vânat.

Foametea îi împinsese atât de departe pe zei, încât mâncară pielea tăbăcită, moale, a mocasinilor şi mănuşilor lor, în timp ce câinii îşi mâncară hamurile de pe spate şi chiar bicele. Apoi, câinii se mâncară între ei, iar zeii îi mâncară pe câini. Mai întâi fură sacrificaţi cei mai slabi şi mai nevolnici. Câinii rămaşi priveau şi înţelegeau. Câţiva dintre cei mai îndrăzneţi şi mai înţelepţi părăsiră focurile zeilor, care ajunseseră un adevărat abator, şi fugiră în pădure, unde până la urmă pieriră de foame sau sfârtecaţi de lupi.

În aceste vremuri chinuite, Colţ Alb se refugie şi el în codru. Era mai făcut pentru această viaţă decât restul câinilor, pentru că pe el îl călăuzeau cele învăţate pe când fusese pui. Ajunsese deosebit de dibaci în vânarea vieţuitoarelor mici. Şedea pitit ore întregi, urmărind fiece mişcare a veveriţei precaute, aşteptând cu o răbdare la fel de mare pe cât îi era foamea până ce veveriţa se aventura pe pământ. Dar nici atunci Colţ Alb nu se grăbea. Aştepta până ce era sigur de lovitură înainte ca veveriţa să se poată refugia în copac. Atunci şi numai atunci ţâşnea din ascunzişul lui, ca un proiectil cenuşiu, cu o iuţeală de

necrezut, fără să-şi greşească vreodată ţinta – veveriţa care fugea, dar nu destul de iute.

Oricât de mult succes avea în vânătoarea lui după veveriţe, exista însă ceva care-l împiedica să trăiască şi să se înzdrăvenească de pe urma lor. Nu erau destule. Astfel se văzu forţat să vâneze şi făpturi mai mici. Foamea îi era atât de aprigă, încă nu se codea câteodată să scormonească după şoareci, în găurile lor din pământ. Şi nici nu se dădea înapoi să se bată cu o nevăstuică, tot atât de flămândă ca şi el, dar adesea mai feroce.

În clipele cele mai grele de foame se întorcea la locurile oamenilor. Dar nu intra în tabără. Pândea în pădure, ferindu-se să fie descoperit şi jefuind cursele de iepuri, în rarele prilejuri când cădea vreo pradă. Jefui până şi iepurele din cursa lui Castor Cenuşiu, într-o vreme în care acesta cutreiera pădurea, clătinându-se pe picioare, adesea lăsându-se jos să se odihnească din pricina slăbiciunii şi a gâfâielii.

Într-una din zile, Colţ Alb întâlni un lup tânăr, jigărit, doar piele şi oase, cu încheieturile muiate de foame. De n-ar fi fost el însuşi flămând Colţ Alb ar fi plecat împreună cu lupul sau chiar ar fi intrat în haită alături de fraţii lui sălbatici. Dar aşa, îl dobori pe lupul cel tânăr, îl ucise şi-l mâncă.

Soarta părea să-l protejeze. Întotdeauna când îl încolţea lipsa de hrană, găsea câte ceva de ucis, iar în timpul când era slab, avu norocul să nu dea peste el nici un animal de pradă mai mare. Astfel, odată, după ce prinsese puteri de pe urma unui râs din care mâncase două zile, o haită de lupi înfometaţi dădu peste el. Urmă o goană nebună şi sălbatică, dar el era mai bine hrănit decât ei şi în cele din urmă îi lăsă departe, în urma lui. Şi nu numai că se depărtă de ei, dar făcând un ocol larg, se întoarse înapoi, pe pârtia făcută de el însuşi şi întâlni pe unul din urmăritorii lui istoviţi.

Apoi părăsi ţinutul şi plecă la drum, spre valea în care se născuse. Aici, în vechea vizuină, o întâlni pe Kiche. După

cum îi era obiceiul, părăsise şi ea focurile neospitaliere ale zeilor, întorcându-se la vechiul adăpost ca să nască. Când apăru Colţ Alb, din toţi puii ei doar unul mai trăia, şi nici acesta nu mai avea multe zile. Vieţile tinere aveau puţini sorţi pe o astfel de foamete.

Kiche nu-l primi prea drăgăstoasă pe fiul ei cel mare. Lui Colţ Alb însă nu-i păsa. Crescuse mai mare decât mama lui. Aşa că întoarse spatele resemnat şi o apucă în susul apei. Acolo unde râul se bifurca, o luă spre stânga şi dădu de vizuina râsului cu care el şi mama lui se luptaseră cândva. Aici, în vizuina părăsită, se cuibări şi se odihni o zi.

Pe la începutul primăverii, când zilele de foamete erau pe sfârşite, îl întâlni pe Lip-Lip, care se refugiase şi el în pădure, unde dusese o viaţă amărâtă. Colţ Alb dădu peste el pe neaşteptate. Mergând în direcţii opuse, la poalele unui povârniş înalt, ocoliră un colţ de stâncă şi se găsiră faţă în faţă. Se opriră, cuprinşi de o bruscă nelinişte, şi schimbară priviri pline de neîncredere.

Colţ Alb arăta minunat. Vânătoarea îi fusese spornică şi timp de o săptămână mâncase pe săturate. Era chiar îmbuibat de ultima lui pradă. Dar în clipa în care îl văzu pe Lip-Lip, tot părul i se zbârli pe spate. Se zbârlise fără să vrea – era în acea stare fizică, care în trecut îi întovărăşea întotdeauna starea de spirit pricinuită de teroarea şi persecuţia dezlănţuite împotrivă-i de Lip-Lip. Ca şi în trecut când se zbârlea şi începea să mârâie la vederea lui Lip-Lip, se zbârli şi mârâi fără să vrea şi acum. Nu-şi pierdu vremea. Făcu repede şi desăvârşit ceea ce trebuia. Lip-Lip încercă să dea înapoi, dar Colţ Alb îl împinse zdravăn cu umărul. Lip-Lip se dădu peste cap, căzând pe spate. Dinţii lui Colţ Alb se înfipseră în gâtlejul sfrijit. Urmă o luptă pe viaţă şi pe moarte, în cursul căreia Colţ Alb se roti ţeapăn şi cu privirile încordate. Apoi îşi reluă drumul de-a lungul povârnişului, mergând tot timpul la poalele lui.

Într-o zi, scurt timp după aceea, ajunse la marginea unei păduri, unde o fâşie îngustă de pământ ducea în jos până la

fluviul Mackenzie. Odinioară mai fusese prin locurile acestea – pe atunci erau însă pustii. Acum aici era un sat. Pitit după arbori, Colţ Alb se opri să cerceteze situaţia. Priveliştile, zgomotele şi mirosurile – toate îi erau cunoscute. Era vechiul sat care îşi schimbase aşezarea. Dar priveliştile, zgomotele şi mirosurile erau deosebite de cele de pe vremea când fugise din sat. Nu se auzea nici un scheunat şi nici un jeluit. Îi ajunseră la ureche zgomote care arătau că acolo e viaţă, iar când auzi glasul supărat al unei femei, îşi dădu seama că de fapt era supărarea cuiva care avea stomacul plin. Iar văzduhul era îmbibat cu miros de peşte. Exista deci mâncare. Foametea trecuse. Păşi cu îndrăzneală afară din pădure şi intră în tabără, mergând de-a dreptul la tipia lui Castor Cenuşiu. Castor Cenuşiu nu era acolo, dar Kloo-kooch îl primi cu strigăte de bucurie şi cu un peşte proaspăt şi întreg, iar el se culcă jos, aşteptându-l pe Castor Cenuşiu.

PARTEA a IV-a.

Capitolul 1

DUŞMANUL SEMINŢIEI SALE.

Dacă în firea lui Colţ Alb a existat vreo înclinare, oricât de uşoară, să lege frăţie cu cei de o rasă cu el, o asemenea înclinare a fost cu totul înăbuşită atunci când a ajuns căpetenia atelajului. Pentru că acum câinii îl urau – îl urau pentru suplimentul de carne pe care Mit-sah i-l dădea, pentru toate favorurile, reale şi închipuite, pe care le primea, pentru că întotdeauna gonea în fruntea atelajului, cu smocul cozii fluturând şi cu spatele retrăgându-se neîncetat şi întărâtându-i.

Şi Colţ Alb îi ura la rându-i tot atât de aprig. Faptul că devenise înaintaş nu era ceva care să-l mulţumească. Să fie silit să alerge înaintea haitei care urlă, a haitei pe ai cărei câini îi burduşise unul câte unul şi pe care îi stăpânise timp de trei ani, era mai mult decât putea să îndure. Dar trebuia să îndure acest lucru sau să piară, şi viaţa din el nu dorea de loc să piară. În clipa în care Mit-sah dădu ordin de

plecare, întregul atelaj ţâşni spre Colţ Alb, cu urlete aprige şi sălbatice.

Nu era nici o scăpare. Dacă se întorcea spre ei, Mit-sah l-ar fi plesnit peste bot cu biciul care pişcă. Nu-i rămânea decât să gonească înainte. Nu putea să se ciocnească cu haita care urla, bizuindu-se pe coada şi pe picioarele lui dinapoi. Acestea nu erau arme potrivite cu care să înfrunte colţii nemiloşi. Aşa că goni înainte, trecând peste propria-i fire şi mândrie cu fiecare salt pe care-l făcea şi gonind cât era ziua de lungă.

Nu pot fi încălcate impulsurile firii cuiva fără a-l face să se închidă în sine. O astfel de întoarcere la matcă seamănă cu aceea a firului de păr care, crescut din trup, se întoarce în chip nefiresc spre locul de unde a ieşit, intrând în trup – lucru înveninat şi putred, care dă naştere suferinţei. La fel se petrecură lucrurile şi cu Colţ Alb. Fiecare chemare a fiinţei lui îl împingea să sară la haita care îi urla pe urme, dar era voinţa zeilor ca aşa ceva să nu se întâmple, iar în spatele acestei voinţe, ca s-o întărească, era biciul făcut din maţe de caribu, cu cureaua lui de treizeci de picioare, care muşca. Aşadar, Colţ Alb nu putu decât să se roadă de amărăciune şi în suflet îi crescu o ură şi o răutate egale cu ferocitatea şi cu imposibilitatea firii lui de a se lăsa domesticit.

Dacă o fiinţă a fost vreodată duşmană rasei sale, apoi Colţ Alb era acea fiinţă. El nu cerea îndurare şi nici nu o arăta faţă de alţii. Era necontenit sâcâit de colţii haitei, care îşi lăsa semne pe trupul lui, dar tot atât de înverşunat îşi lăsa el urmele pe trupurile celor din haită. Spre deosebire de majoritatea înaintaşilor care, atunci când se aşeza tabăra şi câinii erau deshămaţi, se grămădeau lângă zei spre a fi apăraţi, Colţ Alb dispreţuia o asemenea apărare. Păşea cu îndrăzneală prin tabără, aplicând pedepse noaptea pentru tot ceea ce suferise ziua. Înainte de a fi fost făcut înaintaşul atelajului, haita învăţase să se ferească din calea lui. Dar acum lucrurile stăteau altfel. Aţâţaţi de urmărirea lui de o zi

întreagă, influenţaţi fără să-şi dea seama de faptul că-l vedeau necontenit fugind, stăpâniţi de simţământul dominaţiei din cursul întregii zile, câinii nu se puteau hotărî să-i facă loc. De câte ori apărea printre ei, se stârnea gâlceava. Mersul lui Colţ Alb era marcat de mârâituri şi muşcături. Până şi aerul pe care-l respira era suprasaturat de ură şi răutate, şi asta nu făcea decât să sporească ura şi răutatea din el.

Când Mit-sah striga, poruncind atelajului să oprească, Colţ Alb asculta. La început, treaba asta provocase agitaţie printre câini. Se năpustiseră cu toţii asupra înaintaşului pe care-l urau atât, dar până la urmă văzură că lucrurile stau altfel. În spatele lui se afla Mit-sah, care pocnea din biciul cel mare. Şi astfel, câinii înţeleseseră că atunci când atelajul era oprit din poruncă, Colţ Alb trebuia lăsat în pace. Dar când Colţ Alb se oprea fără să fi primit poruncă, le era îngăduit să sară la el şi, dacă puteau, să-l sfâşie chiar. După câteva încercări, Colţ Alb nu se mai opri fără poruncă. Învăţă repede. Era în firea lucrurilor să înveţe repede, dacă voia să supravieţuiască în acele condiţii nemaipomenit de aspre, în care fusese hărăzit să trăiască.

În tabără însă, câinii nu se puteau de loc deprinde să-i dea pace. Zi de zi, aţinându-se pe urmele lui şi sfidându-l, tot ce învăţaseră noaptea trecută se ştergea, iar în noaptea următoare trebuiau să înveţe din nou, pentru a da apoi totul uitării imediat. Pe de altă parte, exista un puternic motiv pentru a-l urî. Simţeau o deosebire de rasă între ei – o cauză de duşmănie suficientă în sine. Ca şi el, erau lupi domesticiţi. Dar ei fuseseră domesticiţi de generaţii. Pierduseră multe din ale wildului, astfel încât pentru ei wildul era necunoscutul cumplit, veşnic ameninţător şi veşnic pe picior de război. Pe când, după aspect, după felul de a acţiona şi după imbolduri, Colţ Alb aparţinea încă wildului. Îl simboliza, era însăşi personificarea wildului, aşa că atunci când îi arătau colţii, de fapt se apărau pe ei înşişi

împotriva forţelor distrugătoare ce pândeau în umbra pădurii şi în bezna de dincolo de focul taberei.

Dar câinii mai învăţară ceva, şi anume, să stea mereu împreună. Colţ Alb era prea cumplit pentru ca vreunul dintre ei să-l înfrunte de unul singur. Îi ieşeau în cale în grup, altminteri i-ar fi ucis unul câte unul, într-o singură noapte. Dar aşa cum se înfăţişau lucrurile, n-avea nici o şansă să-i poată ucide. Ar fi putut să dea peste cap vreunul din câini, dar haita s-ar fi năpustit asupră-i, înainte ca el să fi putut continua lupta şi să aplice muşcătura mortală la gâtlej. De cum se ivea un semn de gâlceavă, întregul atelaj se aduna ca să-l înfrunte. Câinii se mai ciorovăiau între ei, dar totul era dat uitării când se ivea vreo ceartă cu Colţ Alb.

Pe de altă parte, oricât s-ar fi străduit ei, pe Colţ Alb nu-l puteau răpune. Era prea iute pentru ei, prea grozav, prea inteligent. Ocolea locurile strâmte şi întotdeauna se retrăgea când se arătau hotărâţi să-l împresoare. Cât despre faptul de a-l pune la pământ, niciunul din câini nu era în stare să facă asta. Picioarele lui se înţepeneau în pământ cu aceeaşi îndârjire cu care se agăţau de viaţă. Viaţa şi pământul de sub picioare erau sinonime în nesfârşita lui războire cu haita şi nimeni nu ştia mai bine acest lucru decât Colţ Alb.

Aşa ajunse el duşmanul celor din seminţia lui – lupii aceia domesticiţi, muiaţi de focurile oamenilor şi slăbiţi de umbra protectoare a forţei omeneşti. Colţ Alb era crud şi neîmpăcat; aşa fusese modelat lutul lui. Jurase răzbunare tuturor câinilor şi trăia atât de cumplit această răzbunare, încât Castor Cenuşiu nu putea decât să se minuneze de cruzimea de care era în stare Colţ Alb: jura că n-a existat vreodată un asemenea animal; şi indienii din alte sate jurau şi ei acelaşi lucru când îşi aduceau aminte de istoriile cu uciderile câinilor săvârşite de Colţ Alb.

Când Colţ Alb împlini aproape cinci ani, Castor Cenuşiu îl luă într-o lungă călătorie, şi amintirea prăpădului pe care îl stârnise printre câinii din numeroase sate înşirate în lungul

fluviului Mackenzie, de dincolo de Rockies11 şi în jos de Porcupine12, până la Yukon13, rămase de pomină. Colţ Alb se desfăta răzbunându-se împotriva rasei lui. Erau câini de rând, nebănuitori. Nu erau deprinşi cu iuţeala şi precizia lui, cu atacul lui prin surprindere. Nu ştiau ce fel de creatură aducătoare de pierzanie era. Se zbârleau la el, păşind ţeapăn şi provocator, în timp ce el, fără să mai piardă vremea cu pregătiri de amănunt, trecea la acţiune, ţâşnind ca un arc de oţel, îi înhăţa de gât, nimicindu-i înainte ca vreunul din ei să-şi dea seama ce se întâmplă cu el, pradă încă surprizei.

Ajunsese foarte iscusit în luptă. Calcula. Niciodată nu-şi irosea forţele, niciodată nu se pierdea în ciorovăieli de prisos.

Se vâra prea repede în luptă ca să mai aibă timp de aşa ceva, şi, dacă nu nimerea, o tulea de asemenea cât mai repede. Simţea într-o măsură neobişnuită acea neplăcere pe care o are lupul în încăierare. Nu putea să sufere atingerea mai îndelungată a altui trup. Aceasta era aducătoare de primejdie. Îl scotea din fire. Simţea nevoia să fie departe, liber, pe propriile lui picioare, fără să atingă vreo vietate. Era wildul care mai stăruia în el. Acest simţământ fusese accentuat de viaţa neînduplecată de care avusese parte încă de pe vremea când era căţel. În jurul lui pândea primejdia. Era cursa, veşnica cursă, teama de ea, care pândea în adâncul fiinţei lui, întreţesută cu firea lui.

Aşadar, ceilalţi pe care îi întâlnea nu aveau sorţi de izbândă în faţa lui. Se ferea de colţii lor. Îi dobora sau pleca, şi el însuşi rămânea mereu neatins. În desfăşurarea normală a lucrurilor au existat şi excepţii. Aşa de pildă, se întâmplă odată ca, năpustindu-se asupra lui mai mulţi câini, să-l pedepsească înainte ca el să fi putut fugi; iar alte ori se întâmplă ca un singur câine să-i lase semne adânci. Dar toate acestea nu erau decât accidente. În general devenise un luptător atât de iscusit, încât ieşea neatins din luptă.

Mai avea încă un avantaj. Măsura exact timpul şi distanţa. Şi lucrul acesta nu-l făcea în mod conştient. Nu calcula asemenea lucruri. Totul era mecanic. Ochii lui vedeau exact, iar nervii transmiteau cu precizie imaginea în creier. Alcătuirea lui era mai bună decât a câinilor de rând. Elementele din care era el făcut conlucrau mai bine şi mai sigur. Coordonarea lui nervoasă, mintală şi musculară era mai bună, mult mai bună. Când ochii lui trimiteau creierului imaginea mişcătoare a vreunei acţiuni, creierul, fără vreo sforţare conştientă, ştia care este spaţiul în care se petrece acţiunea, precum şi timpul necesar îndeplinirii ei. În felul acesta putea să evite săritura sau muşcătura vreunui alt câine şi în chiar clipa aceea să prindă fracţiunea de timp, infinit de mică, în care să-şi dezlănţuie atacul. Mecanismul trupului şi minţii lui era mai bine alcătuit. Şi pentru aceasta nu trebuia să fie lăudat el. Natura fusese mai darnică cu el decât cu animalele obişnuite, şi atâta tot.

Era vară când Colţ Alb sosi la Fort-Yukon. Către sfârşitul iernii, Castor Cenuşiu străbătu valea cea mare dintre Mackenzie şi Yukon, iar primăvara şi-o petrecu vânând printre colţii de stâncă de la apus ai Munţilor Stâncoşi. Apoi, după ce gheaţa de pe râul Porcupine crăpă, îşi dură o luntre şi vâsli în josul apei, spre locul unde râul se întâlnea cu Yukonul, hăt-departe, chiar sub Cercul Arctic. Acolo se afla vechiul fort al Companiei Hudson Bay şi erau mulţi indieni, multă hrană şi o nemaiîntâlnită agitaţie. Era în vara anului 1898, şi mii de căutători de aur o luau în susul Yukonului, spre Dawson şi Clondike. Se aflau încă la sute de mile de ţinta lor, deşi mulţi dintre ei erau pe drum de un an de zile, iar drumul cel mai scurt pe care îl parcursese oricare dintre aceştia, spre a ajunge tocmai acolo, era de cinci mii de mile, în vreme ce alţii veneau de la celălalt capăt al lumii.

Aci se opri Castor Cenuşiu. Îi ajunsese la urechi zvonul goanei după aur şi venise şi el cu câteva baloturi cu blănuri, mănuşi şi mocasini cusuţi cu fir de maţe. Nu s-ar fi

aventurat el cale atât de lungă, dacă nu s-ar fi aşteptat la un câştig mare. Dar ceea ce nădăjduise el era nimic pe lângă cele ce izbutise să realizeze. Nici în visul lui cel mai nebunesc nu sperase un câştig mai mare de sută la sută; câştigă însă mie la sută. Şi ca un adevărat indian, se instală să vândă cu grijă şi fără grabă, chiar dacă ar fi fost nevoie să stea toată vara şi restul iernii pentru a scăpa de marfă.

La Fort-Yukon văzu Colţ Alb primii oameni albi.

Era foarte bănuitor faţă de ei. Nu se putea şti ce spaime tainice aveau în puterea lor, ce suferinţe nebănuite puteau pricinui ei. Era curios să-i urmărească, temându-se să nu fie simţit de ei. În primele ceasuri se mulţumi să dea târcoale pe furiş şi să-i urmărească cu privirea, de la o depărtare sigură. Apoi văzu că nu se întâmpla nici un rău câinilor care le dădeau târcoale şi se apropie.

La rându-i devenise şi el obiectul unei mari curiozităţi din partea lor. Înfăţişarea lui de lup le atrăgea pe dată privirile, arătându-şi-l unul altuia. Lucrul acesta îl puse în gardă pe Colţ Alb şi, când încercară să se apropie de el, le arătă colţii şi se dădu înapoi. Niciunul din ei nu izbuti să pună mâna pe el, şi era bine că se întâmpla aşa.

Colţ Alb află curând că foarte puţini din aceşti zei – nu mai mulţi de o duzină, – trăiau aici. La fiecare două sau trei zile, un vapor, o altă manifestare uriaşă a puterii, venea la ţărm, oprindu-se câteva ceasuri. Oamenii albi coborau de pe vapoare şi plecau cu ele din nou. Numărul acestor oameni părea nesfârşit. Cam în prima zi văzuse mai mulţi decât toţi indienii pe care îi fusese dat să-i vadă în viaţa lui; şi pe măsură ce zilele treceau, ei continuau să vină în susul apei, să se oprească şi s-o pornească iar în sus, până ce se pierdeau în depărtare.

Dar dacă zeii albi erau atotputernici, câinii lor nu prea făceau parale. Acest lucru Colţ Alb îl descoperi curând, amestecându-se printre cei care coborau pe mal cu stăpânii lor. Aveau forme şi mărimi felurite. Unii aveau picioare scurte – prea scurte; alţii aveau picioare lungi – prea lungi;

aveau păr în loc de blană şi unii dintre ei chiar foarte puţin. Şi nu era unul care să ştie să se bată.

Ca duşman al rasei sale, lui Colţ Alb îi stătea în fire să se bată cu ei, ceea ce şi făcu, şi curând după aceea simţi un puternic dispreţ faţă de ei. Erau blegi şi neputincioşi, făceau larmă multă şi se zbăteau încolo şi încoace, încercând cu stângăcie să realizeze prin forţă pură ceea ce el izbutea prin îndemânare şi viclenie. Se năpusteau lătrând la el, iar el sărea în lături. Nu-şi dădeau seama unde dispărea; şi în aceeaşi clipă, el îi lovea în grumaz, dându-i peste cap şi muşcându-i de gâtlej.

Uneori, lovitura izbutea şi câinele cădea în noroi, în timp ce haita de câini indieni, care aştepta, tăbăra pe el, sfâşiindu-l în bucăţi. Colţ Alb era înţelept. Învăţase de mult că zeii se supărau când le erau ucişi câinii. Oamenii albi nu erau o excepţie. Aşa că după ce răpunea pe vreunul din câinii lor, sfâşiindu-i gâtlejul, se mulţumea să se dea deoparte şi să lase haita să vină şi să-i desăvârşească opera. Atunci se năpusteau oamenii albi, vărsându-şi toată mânia pe haită, în timp ce Colţ Alb rămânea teafăr. Se oprea la o mică depărtare şi privea, în timp ce pietre, bâte, securi şi tot felul de arme se abăteau peste tovarăşii lui. Colţ Alb era foarte înţelept.

Dar şi tovarăşilor lui le veni mintea la cap, în felul lor, şi o dată cu ei, Colţ Alb deveni şi el mai înţelept. Înţeleseră că numai în timp ce se ancora vaporul la ţărm puteau petrece. După ce primii doi sau trei câini străini erau trântiţi şi răpuşi, oamenii albi îşi înghesuiau animalele înapoi pe bord, răzbunându-se cu furie pe ticăloşi. Unul din oamenii albi, văzându-şi câinele, un prepelicar, sfârtecat în bucăţi sub ochii lui, scoase un revolver, trase repede de şase ori, şi şase câini din haită zăceau morţi sau pe moarte – o altă manifestare a puterii, care se întipărise în mintea lui Colţ Alb.

Dar toate acestea îi făceau plăcere. Nu-şi iubea seminţia şi era destul de îndemânatic să scape nevătămat. La început,

uciderea câinilor oamenilor albi era o plăcere. După un timp, deveni o ocupaţie. N-avea nimic de făcut. Castor Cenuşiu era prins cu negustoria lui şi voia să se îmbogăţească, aşa încât Colţ Alb umbla haimana de-a lungul debarcaderului, însoţit de haita de câini indieni, care îşi făcuse o faimă înfricoşătoare şi aştepta sosirea vapoarelor. Îndată ce veneau, se porneau pe petrecere. După câteva minute, când oamenii albi îşi reveneau din surpriză, haita era împrăştiată. Petrecerea se curma până la sosirea vaporului următor.

Nu se putea spune că din această haită făcea parte şi Colţ Alb. Nicicând nu se amesteca cu ea, sta deoparte, întotdeauna singur şi chiar temut de ea. E drept că lucra cu haita. El începea cearta cu câinele străin, în timp ce haita aştepta. Şi după ce-l dobora pe străin, ceilalţi veneau să termine treaba. Dar e tot atât de adevărat că atunci el se retrăgea, lăsând pe cei din haită să încaseze pedeapsa din partea zeilor jigniţi.

Nu trebuia să se străduiască prea mult ca să provoace gâlceavă. Tot ce avea de făcut atunci când câinii străini coborau pe mal, era să se arate. Cum îl vedeau, se repezeau la el. O făceau din instinct. El era wildul – necunoscut, cumplit, veşnic ameninţător, făptura care dădea târcoale în beznă, în jurul focurilor lumii primitive, când ei, ghemuiţi lângă foc, îşi adaptau din nou instinctele, învăţând să se teamă de wildul din care veniseră şi de care se depărtaseră şi-l trădaseră. Generaţie după generaţie, de-a lungul tuturor generaţiilor, această teamă de wild se imprimase în firea lor. De secole, wildul însemna teroare şi nimicire. Şi în tot acest timp, stăpânii lor le îngăduiseră să ucidă făpturile wildului. Făcând asta, ei se apărau atât pe sine, cât şi pe zeii a căror tovărăşie o împărtăşeau.

Şi astfel, proaspăt poposiţi din sudul molatic, aceşti câini, coborând pe pasarelă şi apoi pe malul Yukonului, cum îl zăreau, simţeau imboldul irezistibil de a se năpusti asupra lui ca să-l nimicească. Chiar de erau câini crescuţi la oraş, ei

simţeau totuşi frica instinctivă de wild. Nu vedeau numai cu ochii lor, în lumina limpede a zilei, făptura aceea care aducea a lup şi care stătea dinaintea lor. O vedeau cu ochii strămoşilor, şi din amintirea moştenită de la ei îl cunoşteau pe Colţ Alb drept lup şi vechea ură se redeştepta în ei.

Toate acestea îi făceau viaţa plăcută lui Colţ Alb. Dacă, văzându-l, se simţeau îndemnaţi să sară la el aceşti câini străini, cu atât mai bine pentru el şi cu atât mai rău pentru ei. Îl priveau ca pe o pradă care li se cuvenea, şi tot ca pe o pradă care i se cuvenea îi primea el.

Nu în zadar văzuse el pentru prima oară lumina zilei într-o vizuină singuratică şi dăduse primele lui bătălii cu ptarmiganul, nevăstuica şi râsul. Şi nu în zadar copilăria îi fusese amărâtă de persecuţia lui Lip-Lip şi a întregii haite de căţei. Ar fi putut să fie altfel, şi atunci ar fi fost şi el altfel. De n-ar fi existat Lip-Lip, şi-ar fi putut petrece vremea printre căţei atunci când era pui şi s-ar fi dezvoltat aducând mai mult a câine şi arătând mai multă bunăvoinţă faţă de câini. Dacă Castor Cenuşiu i-ar fi arătat afecţiune şi dragoste, acestea ar fi găsit ecou în adâncurile firii lui Colţ Alb, scoţând la lumină tot felul de însuşiri minunate. Dar lucrurile nu s-au petrecut aşa. Lutul lui Colţ Alb a fost plămădit altfel; făcându-l să fie aşa cum era, ursuz şi singuratic, lipsit de sentimentul dragostei şi crud – un duşman al seminţiei sale.

Capitolul 2
ZEUL CEL SMINTIT.

La Fort-Yukon trăiau puţini oameni albi. Veniseră de multă vreme în acel loc, îşi spuneau „maia” şi erau foarte mândri de aceasta. Pentru ceilalţi oameni, aşezaţi de curând în ţinut, nu aveau decât dispreţ. Cei care coborau de pe vapoare, noii veniţi, erau cunoscuţi ca chechaquos, iar când li se spunea astfel, ei lăsau întotdeauna capul în jos. Îşi făceau pâinea cu praf de copt. Aceasta era deosebirea dintre ei şi „maia”, care într-adevăr îşi făceau pâinea cu maia, pentru că nu aveau praf de copt.

De fapt, toate acestea nu aveau nici o importanţă. Oamenii din fort îi dispreţuiau pe noii veniţi şi, ori de câte ori îi vedeau la strâmtoare, se bucurau. Se bucurau mai ales când Colţ Alb şi haita lui, cu o faimă atât de proastă, dădeau iama printre câinii noilor veniţi. Când sosea un vapor, oamenii din fort îşi îndeplineau obligaţia de a coborî pe mal şi a asista la petrecere. O aşteptau cu aceeaşi nerăbdare ca şi câinii indienilor şi nu se lăsau rugaţi să preţuiască rolul feroce şi viclean pe care-l juca Colţ Alb.

Printre ei era însă unul căruia această joacă îi provoca o bucurie deosebită. Cum auzea sirena vaporului, venea în fugă. Şi după ce ultima bătălie se termina, iar Colţ Alb cu haita se împrăştiau, el se întorcea agale spre fort, cu multă părere de rău. Uneori, când vreun câine delicat din sud era doborât, slobozind urletul cel din urmă sub colţii haitei, el nu se putea stăpâni şi începea să ţopăie şi să strige de plăcere. Şi totdeauna îl urmărea cu atenţie pe Colţ Alb, la care rânjea.

Ceilalţi oameni din fort îl strigau „Frumosu”. Nimeni nu-i ştia prenumele şi, în general, în ţinut era cunoscut sub numele de Smith Frumosu. Dar era orice numai frumos nu. Porecla şi-o datora tocmai înfăţişării hâde. Îi lipsea mai cu osebire frumuseţea. Natura fusese zgârcită cu el. Mai întâi era mic de stat; deasupra scheletului lui supt se afla aşezat un cap încă mai izbitor de supt. Creştetul său părea un punct. De fapt, în copilărie, înainte ca tovarăşii lui să-l fi poreclit Frumosu, i se spusese „Gămălie”.

La spate, pornind din creştet, capul i se teşea spre ceafă; în faţă cobora direct în pantă spre fruntea joasă şi deosebit de largă. De aci încolo, ca şi cum iar fi părut rău de zgârcenia ei, natura îi aşezase, cu o mână risipitoare, celelalte trăsături. Avea ochii mari şi între ei era o distanţă de doi ochi. Faţa îi era uriaşă în comparaţie cu corpul. Pentru a-l trăda şi mai bine, natura îl înzestrase cu un maxilar enorm, ieşit în afară. Era larg şi greu, pornind înainte şi în jos, părând că se odihneşte pe piept. Poate că

acest aspect se datora oboselii gâtului subţire, care nu putea susţine aşa cum trebuie o greutate atât de mare.

Această falcă dădea impresia unei crunte hotărâri. Ceva lipsea însă. Poate că era din pricina prisosului, poate că falca era prea mare. Oricum, era o înşelătorie. Smith Frumosu era cunoscut prin toate colţurile ţinutului ca cel mai slab dintre laşii slăbănogi şi nevolnici. Şi pentru a-i întregi descrierea, dinţii lui erau mari şi galbeni, iar caninii de sus, mai mari decât ceilalţi dinţi, îi apăreau ca nişte colţi de sub buzele subţiri. Ochii îi erau galbeni şi tulburi, ca şi cum natura ar fi dus lipsă de pigmenţi şi şi-ar fi adunat rămăşiţele de prin toate tuburile ei. La fel îi era şi părul, cu fire rare şi inegale, de culoare galben lutos şi galben murdar, crescut pe cap şi mijind pe obraz în smocuri şi mănunchiuri răzleţe, ca nişte grăunţe grămădite şi bătute de vânt.

Pe scurt, Smith Frumosu era cumva monstruos, dar vina nu-i revenea lui. Nu era el răspunzător de aceasta. Aşa-i fusese plămădit lutul de la bun început. Gătea, spăla vasele şi făcea muncile grele pentru ceilalţi oameni din fort. Şi aceştia nu-l dispreţuiau. Îi arătau mai degrabă o îngăduinţă foarte omenească, o îngăduinţă pe care o arătau oricărei făpturi nedreptăţite din naştere. Le era şi frică de el. Furiile lui laşe îi făceau să se teamă de un glonte tras pe la spate sau de otravă în cafea. Cineva trebuia totuşi să gătească şi, oricare i-ar fi fost defectele, de gătit putea găti.

Acesta era omul care se uita la Colţ Alb, desfătându-se cu isprăvile lui fioroase şi râvnindu-l. Din prima clipă încercă să-l ademenească pe Colţ Alb, dar el nici nu-i dădu atenţie. Mai târziu, când momelile lui deveniră stăruitoare, Colţ Alb se zbârli, dezvelindu-şi colţii şi dându-se înapoi. Nu-i plăcea omul. Nu-i plăcea de fel. Simţea răul din el şi se temea de mâna întinsă şi de încercările lui de a-i vorbi drăgălaş. Şi din toate aceste pricini îl ura pe acest om.

Pentru făpturile mai simple, binele şi răul sunt lucruri uşor de înţeles. Binele reprezintă toate acele lucruri care aduc

uşurare, mulţumire şi curmarea răului. De aceea le place binele. Răul reprezintă toate lucrurile pline de neplăcere, ameninţare şi suferinţă şi de aceea le urăsc aşa cum se cuvine. Colţ Alb simţea că Smith Frumosu e rău. Din trupul strâmb şi din mintea sucită a acestuia, pe căi tainice apăreau emanaţii ale putreziciunii dinăuntru, asemenea negurii care se ridică de pe o mlaştină puturoasă. Nu cu ajutorul raţiunii şi nu numai cu cele cinci simţuri, ci prin alte simţuri, mai depărtate şi necatalogate, simţi Colţ Alb că omul acesta era primejdios de rău, gata în orice clipă să izbească. De aceea, pe făptura aceasta rea era înţelept s-o urască.

Colţ Alb se afla în tabără la Castor Cenuşiu când Smith Frumosu veni prima oară. La zgomotul surd al paşilor săi îndepărtaţi, înainte de a-l fi zărit, Colţ Alb ştiu cine vine şi începu să se zbârlească. Până atunci zăcuse pe jos în voia tihnei, dar se ridică iute şi, când omul sosi, se furişă, ca un adevărat lup, la marginea taberei. Nu ştia ce îşi spun, dar putea să-i vadă pe om şi pe Castor Cenuşiu cum stau de vorbă. Odată, omul arătă spre el şi Colţ Alb răspunse cu un mârâit ca şi cum mâna ar fi coborât chiar asupra-i, în loc să fie, aşa cum era, la cincizeci de picioare depărtare. Omul râse de aceasta şi Colţ Alb se furişă spre pădurea care apără de toate, uitându-se înapoi ca să observe ce se petrece, în timp ce luneca uşor pe pământ.

Castor Cenuşiu nu vru să vândă câinele. Se îmbogăţise din comerţ şi nu mai avea nevoie de nimic. Şi apoi, Colţ Alb era un animal preţios. Cel mai puternic câine de ham pe care îl avusese vreodată şi cel mai bun înaintaş. Şi pe deasupra, pe tot Mackenzie şi Yukon nu se mai găsea un câine ca el. Ştia să lupte. Ucidea alţi câini tot atât de uşor cum ucid oamenii ţânţarii. (Ochii lui Smith Frumosu luciră la auzul acestor vorbe şi fiinţa aceasta hâdă îşi linse cu poftă buzele subţiri.) Nu, Colţ Alb nu era de vânzare pe nici un preţ.

Dar Smith Frumosu se pricepea la indieni. Începu să vină des în tabăra lui Castor Cenuşiu, ascunzând sub haine o

sticlă sau aşa ceva. Unul din efectele whiskyului este că stârneşte setea. Lui Castor Cenuşiu începu să i se facă sete. Mucoasele lui aprinse şi stomacul ars începură să ceară tot mai mult din lichidul acela care pârjolea, iar creierul lui, răscolit cu totul de neobişnuitul stimulent, îl împingea să facă orice pentru a-l obţine. Banii pe care îi luase pe blănuri, mănuşi şi mocasini începură să se ducă. Începură să se ducă din ce în ce mai repede şi, pe măsură ce punga îi scădea, devenea tot mai neliniştit.

În cele din urmă, banii, şi marfa, şi buna dispoziţie se duseră cu toatele. Nu-i mai rămăsese decât setea, o stăpână grozavă ce sălăşluia în făptura lui şi care devenea tot mai grozavă cu fiecare respiraţie lucidă. Atunci discută Smith Frumosu din nou cu el despre vânzarea lui Colţ Alb; de astă dată însă preţul oferit era în sticle şi nu în dolari, şi urechile lui Castor Cenuşiu începură să asculte cu şi mai mult nesaţ.

— Prinde câinele şi ia-l sănătos – fu ultimul lui cuvânt.

Sticlele fură predate, dar după două zile – „Prinde-mi câinele” erau cuvintele cu care se adresă de astă dată Smith Frumosu lui Castor Cenuşiu.

Într-o seară, Colţ Alb se furişă în tabără şi se trânti la pământ cu un suspin de uşurare. Zeul temut nu era acolo. Zile de-a rândul îşi arătase tot mai aprig dorinţa de a pune mâna pe el, şi în acest timp Colţ Alb fusese silit să ocolească tabăra. Nu ştia ce rău îl ameninţă din partea acelor mâini stăruitoare. Ştia doar că îl ameninţă cu un rău şi că cel mai bun lucru pentru el era să se ţină departe, acolo unde nu îl puteau ajunge.

Dar nici n-apucă să se culce bine, când Castor Cenuşiu se apropie, mergând pe două cărări, şi-i legă o curea de piele în jurul gâtului. Se aşeză lângă el, ţinând capătul curelei în mână. În cealaltă mână ţinea o sticlă, pe care, din când în când, o răsturna deasupra capului, şi această mişcare era însoţită de gâlgâituri.

Trecu un ceas, când vibraţiile unor paşi în contact cu pământul îl precedară pe cel ce se apropia. Colţ Alb fu

primul care le auzi şi se zbârli recunoscând ale cui sunt, în timp ce Castor Cenuşiu continua să dea din cap prosteşte. Colţ Alb încercă să tragă cureaua încet din mâna stăpânului său; dar degetele destinse se strânseră şi Castor Cenuşiu se ridică.

Smith Frumosu păşi în tabără şi se aplecă asupra lui Colţ Alb. Acesta mârâi uşor, în sus, la făptura aceea de temut, urmărind cu încordare mişcarea mâinilor. Una din mâini se întinse şi începu să coboare spre capul lui. Mârâitul uşor deveni încordat şi aspru. Mâna continua să coboare încet, în timp ce el se ghemuia cât putu, privind-o cu răutate, iar mârâitul îi devenea tot mai nervos pe măsură ce – cu respiraţia din ce în ce mai scurtă – se apropia de punctul culminant. Pe neaşteptate dădu să muşte, înfigându-şi colţii ca un şarpe. Mâna fu smucită înapoi şi dinţii se închiseră în gol cu un clănţănit ascuţit. Smith Frumosu era speriat şi supărat. Castor Cenuşiu îi lovi pe Colţ Alb în cap, făcându-l să se ghemuiască la pământ cu supunere. Privirile bănuitoare ale lui Colţ Alb urmăreau fiece mişcare. Îl văzu pe Smith Frumosu plecând şi întorcându-se cu o bâtă zdravănă. Apoi, Castor Cenuşiu îi dădu capătul curelei şi Frumosu o porni. Cureaua se întinse. Colţ Alb se împotrivi. Castor Cenuşiu îl izbi în neştire, spre a-l face să se ridice şi să-l urmeze. Îl ascultă, dar se năpusti asupra străinului care-l trăgea după el. Smith Frumosu nu se feri; se aşteptase la asta. Învârti bâta cu iuţeală, oprind atacul la jumătatea drumului, şi-l doborî la pământ pe Colţ Alb. Castor Cenuşiu râse şi dădu din cap aprobator. Smith Frumosu trase din nou de curea şi, de astă dată ameţit şi şchiopătând, Colţ Alb se târî la picioarele lui. Nu se mai repezi a doua oară. O singură lovitură de bâtă îi ajungea ca să se convingă că zeul cel alb ştia s-o mânuiască, iar el era prea înţelept ca să lupte împotriva inevitabilului. Aşa că o porni întunecat pe urmele lui Smith Frumosu, cu coada între picioare şi cu respiraţia întretăiată de mârâituri slabe.

Dar Smith Frumosu era numai cu ochii pe el, iar bâta stătea gata în orice clipă să lovească.

La fort, Smith Frumosu îl legă bine şi se duse la culcare. Colţ Alb aşteptă o oră, apoi apucă cureaua cu dinţii şi în zece secunde era liber. Nu pierduse timp. Şi nici nu fusese nevoie să roadă cu dinţii. Cureaua fusese tăiată în diagonală, aproape tot atât de drept ca de un cuţit. Apoi privi spre fort, zbârlindu-se şi mârâind. Se întoarse şi porni spre tabăra lui Castor Cenuşiu. Nu-i datora supunere acestui zeu străin şi cumplit. Se dăruise lui Castor Cenuşiu şi socotea că tot lui Castor Cenuşiu îi aparţinea încă.

Dar cele petrecute înainte se repetară – cu o deosebire: Castor Cenuşiu îl legă din nou cu o curea şi a doua zi dimineaţă îl înapoie lui Smith Frumosu. Şi deosebirea se ivi aci. Smith Frumosu îi dădu o ciomăgeală. Legat zdravăn, Colţ Alb nu putea decât să se înfurie zadarnic şi să îndure pedeapsa. Şi bâta şi biciul fură folosite împotriva lui şi îndură cea mai cruntă bătaie de care avusese vreodată parte. Până şi bătaia aceea straşnică pe care o încasase de la Castor Cenuşiu pe când era căţel i se părea acum ceva blând în comparaţie cu aceasta.

Treaba îi făcea plăcere lui Smith Frumosu. Se desfăta cu ea şi, zvâcnind biciul sau bâta, se holba la victima lui, cu ochii aprinşi de o privire nătângă, ascultând urletele de durere, gemetele şi mârâiturile lui neputincioase. Pentru că Smith Frumosu era crud, aşa cum sunt mişeii. Umilindu-se şi miorlăindu-se dinaintea loviturilor sau a vorbei furioase a altuia, se răzbuna la rându-i pe făpturile mai slabe decât el. Oricărei făpturi îi place puterea, şi Smith Frumosu nu făcea nici el excepţie. Neavând parte de putere printre ai lui, el se năpustea asupra făpturilor mai mici, afirmându-se în acest fel. Dar Smith Frumosu nu era propria lui creaţie şi de aceea nu trebuie condamnat. Venise pe lume cu un trup strâmb şi cu o minte necioplită. Aceasta îi era plămada şi lumea nu o modelase cu generozitate.

Colţ Alb îşi dădea seama de ce era bătut. Când Castor Cenuşiu îi legase cureaua în jurul gâtului şi capătul ei îl încredinţase lui Smith Frumosu, Colţ Alb ştia că voinţa zeului său era să plece cu Smith Frumosu. Şi când acesta îl lăsase legat în afara fortului, ştia că era voinţa lui Smith Frumosu să rămână acolo. Prin urmare nu dăduse ascultare voinţei ambilor zei şi deci îşi merita pedeapsa. Văzuse în trecut câini schimbându-şi stăpânul şi mai văzuse şi fugari care erau bătuţi ca şi el acum. Era înţelept, totuşi în firea lui sălăşluiau forţe mai puternice decât înţelepciunea. Una din acestea era credinţa. Nu-l iubea pe Castor Cenuşiu; totuşi, chiar în faţa voinţei şi a mâniei acestuia, el îi arăta credinţă. Nu putea face altfel. Această credinţă era o însuşire a aluatului lui: însuşire care deosebea specia lui de alte specii, însuşire care le-a dat posibilitatea, lupului şi câinelui sălbatic, să vină de peste întinderi şi să se întovărăşească cu omul.

După bătaie, Colţ Alb se refugie înapoi în fort. De astă dată, Smith Frumosu îl priponi de un băţ. Nu renunţi uşor la un zeu, şi aşa se petrecu şi cu Colţ Alb. Castor Cenuşiu era zeul lui şi, în ciuda voinţei acestuia, Colţ Alb încă se mai agăţa de el şi nu voia să renunţe la el. Castor Cenuşiu îl trădase şi îl părăsise, dar faptul acesta nu avea nici un efect asupra lui. Nu în zadar se dăruise el cu trup şi suflet lui Castor Cenuşiu. Din partea lui Colţ Alb nu existau rezerve şi legătura aceasta nu putea fi ruptă atât de uşor.

Astfel, noaptea, pe când oamenii din fort dormeau, Colţ Alb apucă cu dinţii băţul care îl ţinea. Lemnul era uscat şi fusese legat atât de strâns de gâtul lui, încât abia de-l putea ajunge cu dinţii. Numai printr-un efort nespus de greu al muşchilor şi cu arcuirea cefei izbuti el să apuce băţul cu colţii şi doar de margini; şi numai datorită unei uriaşe răbdări de ceasuri întregi izbuti să roadă băţul. Era un lucru care se presupunea că nu-l pot face câinii. Aşa ceva nu se mai întâmplase. Dar Colţ Alb o făcu şi pe aceasta, plecând din fort în zori, cu capătul de băţ atârnat de gât.

Era înţelept. Dar dacă ar fi fost numai înţelept, nu s-ar fi întors la Castor Cenuşiu, care îl trădase în două rânduri. El mai avea însă credinţă şi se întoarse pentru a fi trădat şi a treia oară. Din nou se lăsă legat cu o curea de gât de către Castor Cenuşiu şi din nou Frumosu veni să-l caute. Şi de astă dată fu bătut mai rău decât înainte.

Castor Cenuşiu privea prosteşte, în timp ce omul alb mânuia biciul. Nu-i luă de fel apărarea. Nu mai era câinele lui. Când bătaia se termină, Colţ Alb era bolnav. Un câine delicat din sud ar fi murit după aşa ceva, el însă nu. Şcoala vieţii lui fusese mai aspră, el însuşi era făcut dintr-un aluat mai aspru. Avea o prea mare vitalitate şi era prea puternic legat de viaţă. Dar se simţea tare rău. La început n-a fost în stare nici să se târască şi Smith Frumosu trebui să-l aştepte un ceas. Apoi, orbeşte şi şovăitor, începu să meargă pe urmele lui Smith Frumosu, înapoi spre fort.

De astă dată fu legat cu un lanţ care se dovedi mai tare ca dinţii lui şi Colţ Alb se strădui zadarnic să scoată belciugul din scândura în care era bătut. După câteva zile, treaz şi ruinat, Castor Cenuşiu plecă în sus pe Porcupine, în lunga lui călătorie spre Mackenzie. Colţ Alb rămase pe Yukon în puterea unui om pe jumătate smintit şi brută pe de-a-ntregul. Dar ce poate şti un câine despre ce este nebunia? Pentru Colţ Alb, Smith Frumosu era un zeu adevărat, chiar dacă se arăta a fi crunt. Era un zeu smintit, în cel mai bun caz, dar Colţ Alb nu ştia nimic despre sminteală; el ştia doar că trebuie să se supună voinţei acestui nou stăpân şi să dea ascultare tuturor toanelor şi fanteziilor lui.

Capitolul 3
DOMNIA URII.

În stăpânirea zeului cel smintit, Colţ Alb deveni un demon. Era ţinut în lanţ, într-un ţarc din spatele fortului, şi acolo Smith Frumosu venea să-l întărâte şi să-l necăjească până ce-l scotea din minţi cu sâcâielile lui. Foarte curând, omul descoperi susceptibilitatea lui Colţ Alb când se râdea de el şi îşi făcu un obicei să-şi râdă de el după ce mai întâi îi juca

o farsă usturătoare. Râdea zgomotos şi dispreţuitor şi în acelaşi timp arăta în bătaie de joc cu degetul spre Colţ Alb. În asemenea clipe, judecata îl părăsea pe Colţ Alb şi în accesele lui de furie devenea mai descreierat chiar decât stăpânul lui.

Odinioară, Colţ Alb nu fusese duşman decât celor din rasa lui, şi încă un duşman aprig. Acum deveni duşmanul tuturor, mai crunt ca niciodată. Era chinuit atât de tare, încât ura orbeşte şi fără cea mai slabă urmă de judecată. Ura lanţul cu care era legat, oamenii care se uitau la el printre scândurile ţarcului, câinii care îi însoţeau pe oameni, mârâind răutăcios la el, care stătea neputincios. Ura până şi lemnul ţarcului care îl îngrădea, cel dintâi şi cel din urmă lucru pe care îl ura mai mult decât orice pe lumea asta era Smith Frumosu.

Dar în tot ceea ce îi făcea lui Colţ Alb, Smith Frumosu urmărea un scop. Într-o bună zi, mai mulţi oameni se adunară în jurul ţarcului. Smith Frumosu intră înarmat cu o bâtă şi dezlegă lanţul de la grumazul lui Colţ Alb. După ce stăpânul ieşi, Colţ Alb, slobod, alergă prin ţarc de parcă era apucat, încercând să ajungă la oamenii de afară. Era măreţ în dezlănţuirea lui. Atingea cinci picioare în lungime când se ridica, şi două picioare şi jumătate până la umeri când era în patru labe, depăşind cu mult mărimea unui lup de talie corespunzătoare. Moştenise de la mama lui linia mai greoaie a câinelui, aşa încât cântărea – fără nici un fel de grăsime şi fără o singură uncie de carne – peste nouăzeci de pfunzi. Era tot numai muşchi, os şi tendoane – spiţă de luptător în cea mai bună formă.

Uşa ţarcului se deschise din nou. Colţ Alb se opri. Se petrecea un lucru neobişnuit. Aştepta. Uşa se deschise mai larg. Apoi, un câine cât toate zilele fu împins înăuntru şi uşa fu trântită cu zgomot în urma lui. Colţ Alb nu mai văzuse niciodată un astfel de câine (era un adevărat dulău); dar nici mărimea şi nici înfăţişarea fioroasă a celui nou venit nu îl înspăimântară. Exista ceva care nu era nici lemn, nici fier,

asupra căruia putea să-şi verse ura. Sări înainte cu o fulgerare a colţilor care sfâşiară grumazul dulăului. Acesta scutură din cap, mârâi răguşit şi se năpusti asupra lui Colţ Alb. Dar Colţ Alb era când ici, când colo şi pretutindeni, scăpând necontenit şi ferindu-se, sărind mereu înainte şi sfâşiind cu colţii, apoi dându-se în lături la timp ca să scape de pedeapsă.

Oamenii de afară urlau şi aplaudau, în timp ce Smith Frumosu, stăpânit de o plăcere nespusă, se desfăta privind cum Colţ Alb îşi sfârteca şi ciopârţea adversarul. Încă din prima clipă era limpede că dulăul nu avea nici o speranţă. Era prea greoi şi prea încet. La sfârşit, pe când Smith Frumosu îl împingea înapoi pe Colţ Alb cu bâta, dulăul era târât afară de stăpânul lui. După aceea urmă plata rămăşagurilor şi banii zornăiră în palma lui Smith Frumosu.

Colţ Alb privi cu încordare la oamenii strânşi în jurul ţarcului său. Mirosea a luptă; şi aceasta era acum singura cale ce i se încuviinţa pentru a-şi manifesta viaţa din el. Chinuit, aţâţat la ură, era ţinut prizonier, aşa încât nu avea alt mijloc de a-şi satisface această ură decât atunci când stăpânul lui găsea cu cale să-i opună vreun câine. Smith Frumosu îi cântărise bine forţele, căci de fiecare dată ieşea învingător. Într-una din zile fură vârâţi peste el trei câini, unul după altul. În altă zi fu vârât prin uşa ţarcului o matahală de lup, prins de curând în wild. Iar într-o altă zi fură aduşi doi câini în acelaşi timp şi azvârliţi împotriva lui. Aceasta a fost cea mai cruntă luptă pe care a dat-o vreodată şi, cu toate că până la urmă îi ucise pe amândoi, el însuşi era mai mult mort decât viu.

Toamna, când căzu prima zăpadă şi sloiuri de gheaţă curgeau pe râu, Smith Frumosu plecă împreună cu Colţ Alb pe un vapor care mergea în susul Yukonului, spre Dawson. Colţ Alb îşi câştigase acum renume în întreg ţinutul. Se făcuse cunoscut în lung şi în lat ca „lupul cel bătăuş”, şi nenumăraţi curioşi stăteau grămadă în jurul cuştii în care era ţinut el pe puntea vaporului. Se înfuria şi mârâia la ei

sau zăcea liniştit, cercetându-i cu o ură rece. Şi de ce nu i-ar fi urât? Nu-şi pusese niciodată întrebarea asta. Nu cunoştea decât ura şi se lăsa călăuzit de patima ei. Pentru el, viaţa devenise un iad. Nu fusese plămădit pentru aspra captivitate pe care animalele sălbatice o aveau de îndurat din partea oamenilor. Şi tocmai astfel era el tratat. Oamenii îl priveau, îl întărâtau împungându-l cu băţul printre gratii ca să-l facă să mârâie, şi apoi râdeau de el.

Oamenii aceştia erau mediul lui şi ei îi plămădeau lutul, făcând din el o fiinţă cu mult mai feroce decât o hărăzise natura. Cu toate acestea, natura îi dăduse supleţe. În condiţiile în care multe alte animale ar fi murit ori s-ar fi pierdut cu firea, el se adaptă şi trăi. Şi aceasta fără să-i zdruncine moralul. Poate că Smith Frumosu, ca un tartor şi călău ce era, ar fi fost în stare să i-l zdruncine, dar până una-alta nu exista nimic care să arate că ar fi putut izbuti.

Dacă Smith Frumosu avea un diavol în el, Colţ Alb avea şi el unul, şi cei doi turbau de furie unul împotriva celuilalt, neîncetat. Odinioară, Colţ Alb avusese înţelepciunea să se plece şi să se supună unui om care avea o bâtă în mână; dar acum, această înţelepciune îl părăsi; doar simplul fapt că îl vedea pe Smith Frumosu era de ajuns ca să-i stârnească accese de furie. Iar când se aflau unul în faţa altuia şi era împins înapoi cu bâta, el continua să mârâie şi să-şi arate colţii. Nimic nu izbutea să-l facă să nu mai mârâie. Oricât de crunt ar fi fost bătut, întotdeauna el mai scotea un mârâit, iar când Smith Frumosu renunţa şi se retrăgea, în urma lui se auzea un mârâit provocator, iar uneori Colţ Alb se repezea la gratiile cuştii, lătrându-şi ura.

Când vaporul ajunse la Dawson, Colţ Alb coborî pe uscat. Continua să aibă o viaţă publică, într-o cuşcă, înconjurat de oameni curioşi. Era expus ca „lupul cel bătăuş” şi oamenii plăteau câte cincizeci de centi, în praf de aur, ca să-l vadă. Nu avea o clipă de răgaz. Dacă se culca, era întărâtat cu un băţ ascuţit – pentru că spectatorii voiau să ştie pe ce au dat banii. Şi ca spectacolul să fie interesant, furia lui era

întreţinută mai tot timpul. Dar mai rea decât toate acestea era atmosfera în care trăia. Era privit ca cel mai înspăimântător dintre animalele sălbatice, dar sălbăticia îi fusese sădită în suflet de gratiile cuştii. Orice cuvânt, orice gest precaut al oamenilor trezea în el o cruzime cumplită. Era gaz turnat peste focul cruzimii lui. Toate acestea nu puteau să aibă decât o singură urmare, şi aceasta era că ferocitatea lui se alimenta din ea însăşi şi sporea. Era încă o dovadă a supleţei lutului din care fusese modelat şi a capacităţii lui de a se modela sub presiunea mediului înconjurător.

Pe lângă faptul că trebuia să îndure privirile curioşilor, mai era şi luptător de profesie. În răstimpuri destul de neregulate, ori de câte ori se putea organiza câte o luptă, era scos din cuşcă şi dus într-o pădure, la câteva mile de oraş. Lucrul acesta se petrecea de obicei noaptea, ca să se evite amestecul poliţiei-călare teritoriale. După câteva ceasuri de aşteptare, când începea să se crape de ziuă, soseau spectatorii şi câinele cu care trebuia să se bată. În felul acesta ajunsese să se bată cu toate mărimile şi speciile de câini. Ţinutul era sălbatic, oamenii – sălbatici şi ei şi de obicei luptele se dădeau pe viaţă şi pe moarte.

Cum Colţ Alb continua să mai lupte, e limpede că ceilalţi câini plăteau tributul morţii. El nu cunoscu niciodată înfrângerea. Deprinderea lui timpurie, de pe vremea când se bătea cu Lip-Lip şi cu întreaga haită de căţei, îi prindea bine. Îl ajuta îndărătnicia cu care îşi înfigea picioarele în pământ. Nu existat câine care să-l doboare de pe picioare. Acesta era şiretlicul preferat al seminţiei lupilor – să se năpustească asupra duşmanului, fie direct, fie făcând un ocol neaşteptat, în speranţa de a-l izbi în umăr şi a-l da peste cap. Copoi de vânătoare de pe Mackenzie, câini eschimoşi şi de Labrador, câini laponi şi malemuţi – toţi au încercat să lupte cu el şi toţi au dat greş. Nu se ştia ca el să fi fost vreodată dat peste cap. Oamenii îşi mărturiseau unii altora acest lucru, aşteptând de fiecare dată să vadă

întâmplându-se şi aşa ceva; dar Colţ Alb îi dezamăgea mereu.

Apoi mai era iuţeala lui fulgerătoare. Faptul acesta îi dădea un avantaj nespus de mare asupra duşmanilor. Oricâtă experienţă de luptă ar fi avut ei, nu întâlniseră vreodată un câine care să se mişte atât de iute. Mai era şi faptul că atacul lui pornea fulgerător. Câinele de rând era deprins cu preliminariile de mârâituri, zbârlituri şi sforăieli, şi de aceea era doborât şi terminat înainte de a începe lupta sau de a-şi fi venit în fire de pe urma atacului prin surprindere. Lui Colţ Alb i se întâmpla atât de des să procedeze astfel, încât devenise un obicei ca el să fie ţinut până ce câinele celălalt îşi termina preliminariile şi era gata de luptă, ba chiar dădea el primul atac.

Dar cel mai mare avantaj al lui Colţ Alb era experienţa. Ştia despre luptă mai mult decât oricare dintre câinii care îl înfruntau. Se bătuse de mai multe ori, ştia cum să preîntâmpine mai multe trucuri şi strategii şi poseda el însuşi mai multe şiretlicuri; cât despre metoda lui, abia de mai trebuia îmbunătăţită.

Pe măsură ce timpul trecea, avea de dat tot mai puţine lupte. Oamenii căutau în zadar un egal şi Smith Frumosu se văzu nevoit să-i opună lupi. Erau prinşi în cursă de indieni în acest scop şi o luptă între Colţ Alb şi un lup se dovedea o bună atracţie pentru mulţime. Odată a fost adusă o femelă de râs şi de astă dată Colţ Alb trebui să lupte pentru propria-i viaţă. Agerimea ei o egala pe a lui; cruzimea ei era la fel cu a lui; el lupta doar cu colţii, în timp ce ea se lupta şi cu labele, care aveau gheare ascuţite.

Dar după lupta cu râsul, orice altă luptă încetă pentru Colţ Alb. Nu mai existau animale cu care să se bată – cel puţin nu exista niciunul care să fie socotit vrednic să se măsoare cu el. Aşa că rămase ca un obiect de expoziţie până în primăvară, când un oarecare Tim Keenan, un individ care umbla cu „uite popa, nu e popa”, poposi în ţinut. O dată cu el apăru şi primul buldog care călcase vreodată prin

Klondike. Nu se putea ca acest câine să nu se întâlnească cu Colţ Alb, şi timp de o săptămână înaintea luptei pe care o aşteptau cu toţii, acesta era principalul subiect de conversaţie în anumite cartiere ale oraşului.

Capitolul 4
MOARTEA CARE ATÂRNĂ DE GÂT.

Smith Frumosu îi desfăcu lanţul de la gât şi se dădu înapoi.

De astă dată, Colţ Alb nu mai atacă imediat. Rămase liniştit, cu urechile ciulite, atent şi curios, supraveghind cu grijă ciudatul animal din faţa lui. Nu mai văzuse până atunci un asemenea câine. Tim Keenan îl împinsese pe buldog, mormăindu-i: „Pe el”. Animalul înainta legănându-se spre centrul cercului, ţeapăn, chinuit şi stângaci. În cele din urmă se opri, clipind către Colţ Alb.

Mulţimea porni să strige: „Pe el, Cherokee! Rupe-l, Cherokee! Înghite-l!”

Dar Cherokee nu părea prea dornic să se bată. Întoarse capul şi clipi spre oamenii care strigau, dând vesel din ciotul lui de coadă. Nu-i era frică, ci doar lene. În afară de aceasta, nici nu-şi dădea seama că trebuie să se bată cu câinele din faţa lui. Nu era obişnuit să se lupte cu un soi de câine ca ăsta şi aştepta să i se aducă cel adevărat.

Tim Keenan intră în cerc şi se aplecă asupra lui Cherokee, mângâindu-l pe grumaz cu mâinile, care se frecau de firele de păr, împingându-l înainte, cu mişcări line. Toate acestea erau îndemnuri. Iar efectul lor era aţâţător, pentru că Cherokee începu să mârâie încet, din fundul gâtlejului. Era o legătură între ritmul mârâitului şi mişcările pe care omul le făcea cu mâna. Mârâitul i se sui în gât o dată cu punctul culminant al fiecărei mişcări înainte şi se potolea, pentru a începe din nou, o dată cu mişcarea următoare. Sfârşitul fiecărei mişcări dădea accentul ritmului, mişcarea terminându-se brusc de cum izbucnea mârâitul.

Lucrul acesta nu rămase fără efect asupra lui Colţ Alb. Părul începu să i se ridice pe ceafă şi pe grumaz. Tim Keenan mai împinse pentru ultima oară câinele şi se dădu

înapoi. Avântul care-l împingea pe Cherokee înainte stingându-se, câinele continuă să înainteze din propria lui voinţă, gonind iute cu picioarele-i crăcănate. Atunci lovi Colţ Alb. Izbucni un strigăt de admiraţie. Străbătuse distanţa mergând mai degrabă ca o pisică decât ca un câine; şi cu aceeaşi iuţeală de pisică sfârtecase cu dinţii sărind în lături.

Buldogul sângera dinapoia urechii, din rana de pe ceafa lui groasă. Nu dădu nici un semn, nici măcar nu mârâi, ci se întoarse şi o porni după Colţ Alb. Tot ceea ce se petrecea de ambele părţi, iuţeala unuia şi perseverenţa celuilalt, aţâţară patimi în mulţime şi oamenii se porniră să facă noi rămăşaguri şi să le urce pe cele încheiate. Iarăşi şi iarăşi Colţ Alb sărea, sfârteca şi se depărta neatins, iar ciudatul lui duşman îl urmărea fără o prea mare grabă, nu prea încet, dar ferm şi hotărât şi cu intenţii precise. Metoda lui urmărea un scop – să facă ceea ce îşi pusese în gând, ceva de la care nu-l putea abate nimic.

Tot ce făcea el, fiecare acţiune a lui purta semnul acestui ţel pe care-l urmărea. Colţ Alb era uluit. Nu mai văzuse niciodată un asemenea câine. Nu avea păr pe el, era moale şi sângera uşor. Nu exista un înveliş gros de blană care să zădărnicească muşcătura lui Colţ Alb, cum se întâmpla adesea cu câinii de acelaşi soi cu el. De câte ori lovea, colţii i se înfigeau uşor în carnea care ceda, în timp ce animalul părea că nu e în stare să se apere. Şi mai era ceva care îl zăpăcea – nu scotea nici un strigăt, aşa cum se obişnuise el cu ceilalţi câini cu care se bătuse. În afară de vreun mârâit, câinele îşi îndura chinul fără murmur. Şi nu şovăia nici o clipă în urmărirea lui.

Nu înseamnă că Cherokee era încet, dar oricât de iute se întorcea şi se răsucea el, nu-l nimerea niciodată pe Colţ Alb. Cherokee era şi el uluit. Nu se luptase niciodată cu un câine de care să nu se poată apropia. Întotdeauna ambii adversari doreau să se apropie. Dar aici era un câine care se ţinea la distanţă, ţopăind şi ferindu-se când într-o parte,

când într-alta. Şi când îşi înfigea colţii în el, nu-i ţinea, ci dădea drumul pe dată, ţâşnind din nou în lături.

Colţ Alb nu putea însă să ajungă la partea moale, de dedesubtul gâtului. Buldogul era prea scurt, iar fălcile lui masive erau o apărătoare în plus. Colţ Alb ţâşnea iute şi apoi se retrăgea neatins, în timp ce rănile lui Cherokee se înmulţeau. Capul şi gâtul îi erau sfâşiate şi sfârtecate. Sângera din plin, dar nu părea că s-ar pierde cu firea. Îşi continua urmărirea greoaie, deşi o dată, derutat pentru o clipă, se opri în loc clipind spre oamenii care priveau, dând din ciotul lui de coadă în semn că era dispus să se bată.

În acea clipă Colţ Alb se năpusti la el, apoi sări deoparte sfârtecând în viteză rămăşiţa sfâşiată a uneia din urechi. Cu o uşoară urmă de mânie, Cherokee reluă urmărirea, mergând înăuntrul cercului pe care-l descria Colţ Alb şi străduindu-se să-i apuce gâtlejul în strânsoarea lui ucigătoare. Colţ Alb scăpă de buldog ca prin urechile acului, şi când Colţ Alb, răsucindu-se brusc, scapă de primejdie sărind în partea opusă, se auziră strigăte de laudă.

Timpul trecea. Colţ Alb continua să ţopăie, furişându-se şi răsucindu-se, sărind înainte şi înapoi şi lăsând răni tot mai multe pe trupul duşmanului. Iar buldogul continua să-l urmărească cu o siguranţă înverşunată. Mai devreme sau mai târziu îşi va atinge ţelul – acela de a izbuti să-l prindă în strânsoarea care îi va aduce victoria. Între timp răbda toate chinurile pe care celălalt i le provoca. Urechile lui mari erau fâşiuţe, ceafa şi umerii îi erau sfâşiate în douăzeci de locuri; până şi buzele îi erau spintecate şi sângerau – toate acestea pricinuite de muşcăturile ca fulgerul care îi depăşeau posibilitatea de a le prevedea şi de a se păzi de ele.

Colţ Alb încercase din când în când să-l răstoarne pe Cherokee, dar diferenţa de înălţime era prea mare. Cherokee era prea îndesat, prea aproape de pământ. Colţ Alb întrecu măsura cu şiretlicul lui. La o întoarcere şi un ocol iute de-al lui i se ivi prilejul. Îl prinse pe Cherokee cu

capul întors, când acesta se răsucea mai încet. Umărul îi era expus. Colţ Alb se aruncă asupra lui, dar era mai înalt decât celălalt, şi când lovi cu putere se trezi peste trupul duşmanului. Pentru prima oară în istoricul luptelor lui, oamenii îl văzură pe Colţ Alb pierzând pământul de sub picioare. Trupul lui descrise o jumătate de salt mortal în aer şi ar fi căzut pe spate dacă atunci când era încă în aer nu s-ar fi răsucit ca o pisică, în sforţarea lui de a cădea cu picioarele pe pământ. Aşa cum căzu, se lovi rău într-o parte. În clipa următoare era în picioare, dar în aceeaşi clipă colţii lui Cherokee se încleştară în gâtlejul lui.

Nu-l înhăţase bine, pentru că nimerise prea jos, spre piept, dar Cherokee ţinea zdravăn. Colţ Alb sări în picioare şi se smuci sălbatic în sus şi în jos, încercând să se scuture de trupul buldogului. Îl scotea din fire această greutate care atârna, trăgându-l în jos. Îi încătuşa mişcările, stânjenindu-l. Părea o cursă, şi toate instinctele lui se împotriveau şi se revoltau împotriva ei. Era o revoltă plină de mânie. Timp de câteva minute păru smintit de-a binelea. Izvorul vieţii din el îi apăra acum făptura. Voinţa de a exista, ce sălăşluia în trupul lui, se ridica vijelios. Îl stăpânea această simplă dragoste carnală de viaţă. Toată inteligenţa îi pierise ca şi cum nu ar mai fi avut creier. Judecata îi era zdruncinată de dorinţa oarbă a cărnii de a trăi şi de a se mişca, de a se mişca cu orice preţ, de a continua să se mişte, pentru că mişcarea era manifestarea existenţei lui.

Se rotea mereu, fără încetare, zvârcolindu-se pe loc, întorcându-se şi răsucindu-se, încercând mereu să scuture greutatea de cincizeci de pfunzi care îl trăgea de gâtlej. Buldogul se mulţumea doar să-l ţină strâns. Uneori, rar, izbutea să atingă pământul cu picioarele şi să se împingă pentru un moment în Colţ Alb. Dar în clipele următoare pierdea pământul de sub picioare şi era târât în vârtejul unuia din rotocoalele nebuneşti pe care Colţ Alb le descria. Cherokee se făcu una cu instinctul din el. Ştia bine că făcea exact ceea ce trebuia şi simţi un fior de plăcere. În

asemenea clipe închidea chiar ochii şi, vrând-nevrând, se lăsa aruncat într-o parte şi în alta, fără să se sinchisească câtuşi de puţin că ar putea fi rănit în felul acesta. Aşa ceva nu mai avea nici o importanţă. Strânsoarea era totul, şi el strângea.

Colţ Alb nu încetă decât atunci când simţi că nu mai poate de oboseală. Îi era cu neputinţă să mai facă ceva şi nu mai pricepea ce se întâmplase.

Niciodată, de când lupta, nu i se întâmplase aşa ceva. Câinii cu care se mai bătuse nu se luptau aşa. Cu ei se muşca, se sfârteca şi se fugărea, muşca şi el, sfârteca şi fugea. Zăcea aproape pe o parte, gâfâind. Strângând fără să-i dea drumul, Cherokee îl trase spre el, încercând să-l întoarcă pe partea lui. Colţ Alb se împotrivi şi simţi cum fălcile îşi mută strânsoarea, dând drumul uşor şi încleştându-se din nou, crestând încet cu colţii. Fiecare mutare apropia strânsoarea de gâtlej. Sistemul buldogului era să ţină ceea ce apucase şi să caute să pătrundă mai mult, ori de câte ori Colţ Alb stătea liniştit. Când Colţ Alb se zbătea, Cherokee se mulţumea doar să ţină cu dinţii.

Ceafa bombată a lui Cherokee era singura parte a trupului acestuia la care puteau ajunge dinţii lui Colţ Alb. Îl apucă de capătul cefei, acolo unde ceafa îi ieşea dintre umeri; el însă nu cunoştea sistemul acesta de luptă al crestatului cu dinţii şi nici fălcile lui nu erau făcute pentru aşa ceva. El spinteca cu colţii şi sfâşia cu mişcări convulsive, ca să-şi poată face loc. Apoi o schimbare a poziţiei lor îl întoarse. Buldogul izbutise să-l răstoarne pe spate şi continua să atârne de gâtul lui. Era peste el. Colţ Alb îşi arcui picioarele dinapoi ca o pisică, scormonind cu labele în burta duşmanului de deasupra lui; începu să zgârie, sfâşiindu-l cu mişcări prelungi. De bună seamă că i-ar fi scos măruntaiele lui Cherokee dacă acesta nu s-ar fi răsucit iute pe loc în jurul punctului pe care-l ţinea strâns, trăgându-şi trupul de lângă Colţ Alb şi aşezându-se în unghi drept.

Nu exista nici o scăpare din această strânsoare. Era ca însuşi destinul, la fel de neînduplecată ca şi el. Suia încet spre vena jugulară. Îl mai salva pe Colţ Alb de la moarte numai pielea care îi atârna la gât şi blana deasă care îl acoperea. Acestea se făceau ghemotoc în botul lui Cherokee şi aproape că zădărniceau strânsoarea colţilor. Dar, bucată cu bucată, ori de câte ori avea prilejul, Cherokee apuca cu gura tot mai mult din piele şi din blană. Urmarea fu că, încetul cu încetul, îl sugruma pe Colţ Alb, care răsufla tot mai anevoie pe măsură ce timpul trecea.

Se părea că lupta se apropie de sfârşit. Susţinătorii lui Cherokee erau triumfători şi ofereau şanse ridicole. Şi în aceeaşi măsură erau deprimaţi susţinătorii lui Colţ Alb; ei refuzau rămăşagurile de zece pentru unu şi douăzeci pentru unu, deşi unul dintre ei se arătă destul de pripit ca să încheie o prinsoare de cincizeci pentru unu. Acesta era Smith Frumosu. Făcu un pas în arenă şi-l arătă pe Colţ Alb. Apoi începu să râdă batjocoritor şi dispreţuitor. Lucrul acesta îşi produse efectul dorit. Colţ Alb turbă de furie. Îşi adună ultimele puteri şi se ridică. Şi pe când se zbătea în jurul arenei, cu cei cincizeci de pfunzi ai duşmanului său atârnându-i mai departe de gât, mânia i se prefăcu în spaimă. Izvorul de viaţă din el îl stăpâni din nou şi inteligenţa dispăru în faţa voinţei cărnii lui de a trăi. De jur-împrejur şi iarăşi înapoi, poticnindu-se, căzând şi ridicându-se, ba chiar înălţându-se din când în când pe picioarele dinapoi şi ridicându-şi duşmanul de la pământ, el se lupta zadarnic să scuture moartea care-i atârna de gât.

În cele din urmă căzu rostogolindu-se pe spate, sfârşit; iar buldogul îşi mută repede strânsoarea, pătrunzând mai mult, crestând tot mai mult carnea împăturită în blană şi sugrumându-l pe Colţ Alb mai tare ca oricând. Izbucniră ropote de aplauze pentru învingător şi multe strigăte de „Cherokee!”, „Cherokee!” Acesta le răspunse dând puternic din ciotul lui de coadă. Dar strigătele aprobatoare nu-l distrăgeau de la ceea ce făcea. Între coadă şi fălcile lui

masive nu exista nici o legătură. Coada putea să se mişte, fălcile continuau însă cumplita strânsoare a gâtlejului lui Colţ Alb.

În aceste clipe ceva atrase atenţia spectatorilor. Era un clinchet de clopoţei.

Se auziră strigăte de dog-musheri14. Toţi, în afară de Smith Frumosu, priviră speriaţi, cuprinşi de frica poliţiei. Văzură în susul pârtiei şi nu în jos o sanie cu doi oameni, trasă de câini. Era limpede că veneau dinspre pârâu, unde fuseseră într-o călătorie de prospecţie. La vederea mulţimii opriră câinii, se apropiară şi se vârâră printre oameni, curioşi să vadă pricina agitaţiei. Dog-musherul avea mustaţă, dar celălalt, un om mai tânăr şi înalt, era ras, faţa îi era trandafirie din cauza pulsaţiei sângelui şi a goanei prin aerul îngheţat.

Colţ Alb încetase de fapt lupta. Din când în când mai opunea rezistenţă cu mişcări convulsive, dar zadarnic. Nu mai putea să tragă decât puţin aer în piept, şi puţinul care îl mai trăgea scădea sub încleştarea nemiloasă care se strângea tot mai mult. Cu toată armura lui de blană, vena mare de la gât i-ar fi fost de mult despicată dacă, atunci când îl înhăţase prima oară, buldogul nu l-ar fi apucat prea de jos, adică de piept. Îi trebuise mult timp lui Cherokee ca să-şi mute încleştarea mai sus şi lucrul acesta făcuse ca fălcile să i se încurce în blană şi în cutele pielii.

Între timp, bruta josnică se trezise în Smith Frumosu, punând stăpânire şi pe bruma de judecată sănătoasă pe care o mai avea. Când văzu că ochii lui Colţ Alb încep să sticlească, ştiu fără greş că lupta era pierdută. Atunci se dezlănţui. Sări la Colţ Alb şi începu să-l lovească cu sălbăticie, izbindu-l cu piciorul. Din mulţime se auziră şuierături şi strigăte de protest, dar atâta tot. Şi pe când se petreceau cele de mai sus, iar Smith Frumosu continua să-l lovească pe Colţ Alb cu piciorul, în mulţime se produse mişcare. Unul din noii veniţi, cel care era mai înalt, îşi făcea loc, dând din umeri în stânga şi în dreapta, fără nici o

ceremonie sau blândeţe. Când pătrunse în arenă, Smith Frumosu era tocmai pe cale să lovească iarăşi. Toată greutatea îi era pe un singur picior şi se afla într-un echilibru nestabil. În acea clipă, pumnul noului venit îi dădu o lovitură zdrobitoare în plină faţă. Piciorul lui Smith Frumosu pierdu pământul de sub el şi trupul păru că i se înalţă în aer, sucindu-se înapoi, şi căzu în zăpadă. Noul venit se întoarse spre mulţime.

— Laşilor! strigă el. Bestii ce sunteţi!

Era cuprins de furie – o furie sfântă. Când fulgerau mulţimea, ochii lui cenuşii păreau metalici, ca de oţel. Smith Frumosu se ridică şi veni spre el, smiorcăind ca un laş ce era. Noul venit nu înţelese. Nu-l ştia cât de josnic şi laş era şi crezu că vine să se bată. Aşa că, strigându-i „bestie!”, îi trânti un pumn, dându-l peste cap cu o a doua lovitură aplicată în faţă. Smith Frumosu găsi cu cale că zăpada era locul cel mai sigur pentru el şi rămase întins acolo unde căzuse, renunţând la orice sforţare de a se mai ridica.

— Matt, hai şi dă-mi o mână de ajutor! îi strigă noul venit dog-musherului, care-l urmase în arenă.

Cei doi oameni se aplecară asupra câinilor. Matt îl apucă pe Colţ Alb, gata să-l tragă atunci când fălcile lui Cherokee îi vor fi dat drumul. Tânărul se strădui să i le descleşteze, apucând fălcile buldogului, cu mâinile şi încercând să i le desfacă. Zadarnic însă.

Şi pe când trăgea, smucea şi răsucea trupul câinelui, continua să strige, cu fiecare respiraţie de-a lui: „Bestiilor ce sunteţi!”.

Mulţimea începu să se neliniştească şi unii protestară chiar că li se strică petrecerea, dar noul venit îi făcu să tacă atunci când îşi ridică pentru o clipă capul de la lucrul lui, aruncându-le o privire pătrunzătoare.

— Bestiile dracului! explodă el în cele din urmă şi-şi reluă treaba.

— Degeaba, domnule Scott, aşa nu-i poţi desface! zise Matt în cele din urmă.

Se opriră amândoi şi priviră la câinii încleştaţi.

— Nu sângerează prea tare – constată Matt. Nu s-a curăţat încă.

— Dar poate să moară în fiece clipă – îi răspunse Scott. Uite, vezi, a intrat cu dinţii şi mai adânc.

Agitaţia şi teama tânărului pentru Colţ Alb creştea. Îl izbi pe Cherokee în cap cu sălbăticie, o dată şi încă o dată. Acesta însă nu-şi desfăcea fălcile. Dădea din ciotul lui de coadă, arătând astfel că înţelegea rostul loviturilor, dar că se ştia în drept şi că nu-şi făcea decât datoria ţinând strânsoarea.

— Nu vrea nimeni să ne dea o mână de ajutor? strigă Scott cu disperare spre mulţime.

Dar nu se oferi nimeni. În schimb începură să-l aclame sarcastic acoperindu-l cu o ploaie de sfaturi date în bătaie de joc.

— Trebuie să găseşti o pârghie – îl sfătui Matt.

Celălalt întinse mâna la tocul de la brâu, trase revolverul şi încercă să împingă ţeava între fălcile buldogului. Împinse, împinse cu putere, până ce se auzi clar scrâşnetul dinţilor încleştaţi pe oţel. Amândoi oamenii stăteau în genunchi, plecaţi asupra câinilor. Tim Keenan intră în arenă. Se opri lângă Scott şi-l atinse pe umăr, zicându-i pe un ton ameninţător:

— Nu-i rupe dinţii, străine!

— Atunci am să-i rup gâtul – replică Scott, continuând să împingă şi să-i desfacă fălcile cu ţeava revolverului.

— Nu-i rupe dinţii, îţi spun! repetă cel care umbla cu „uite popa, nu e popa”, pe un ton mai ameninţător decât înainte.

Dar dacă urmărea să-l impresioneze, nu izbuti. Scott nu-şi încetă eforturile, deşi privi în sus cu răceală şi întrebă:

— Al tău e câinele?

Acesta scoase un mormăit.

— Atunci fă-te-ncoace şi desfă-i strânsoarea.

— Bine, străine – mormăi celălalt, întărâtat. Pot să-ţi spun doar că nu eu am făcut treaba asta şi nu prea văd cum am

s-o desfac.

— Atunci cară-te de aici! fu răspunsul. Şi nu mă mai bate la cap. Am treabă!

Tim Keenan continuă să stea aplecat asupra lui, dar Scott nu-i mai dădea nici o atenţie. Izbutise să vâre ţeava între fălci într-o parte şi încerca s-o scoată pe partea cealaltă. O dată treaba asta făcută, apăsă cu blândeţe şi cu atenţie, desfăcând câte puţin fălcile, în timp ce Matt trăgea încet, încet, gâtul schilodit al lui Colţ Alb.

— Stai să-ţi iei câinele! se auzi ordinul lui Scott, care nu îngăduia împotrivire proprietarului lui Cherokee.

Acesta se aplecă ascultător şi îl apucă zdravăn pe Cherokee.

— Acum! anunţă Scott, opintindu-se pentru ultima dată.

Câinii fură despărţiţi, buldogul zbătându-se cu putere.

— Ia-l de aici! porunci Scott şi Tim Keenan îl târî pe Cherokee înapoi în mulţime.

Colţ Alb făcu câteva sforţări zadarnice să se ridice. Izbuti o dată să se pună pe picioare, dar era prea slab ca să se poată ţine şi căzu afundându-se în zăpadă. Ochii îi erau pe jumătate închişi şi sticloşi. Fălcile îi erau desfăcute, iar limba îi atârna printre ele plină de noroi şi moale. Arăta ca un câine ucis prin strangulare. Matt îl cercetă.

— E aproape curăţat – zise el – dar mai respiră.

Smith Frumosu se ridică şi se apropie să se uite la Colţ Alb.

— Matt, cât face un câine bun de sanie? întrebă Scott.

Dog-musherul care şedea încă în genunchi, aplecat asupra lui Colţ Alb, socoti o clipă, apoi zise:

— Trei sute de dolari.

— Şi cât face unul care e mai mult mort decât viu, aşa cum e ăsta? întrebă Scott, atingându-l pe Colţ Alb cu piciorul.

— Jumătate – socoti dog-musherul.

Scott se întoarse spre Smith Frumosu.

— Ai auzit, domnule Bestie? O să-ţi iau câinele şi o să-ţi dau o sută cincizeci pe el.

Scoase portofelul şi îi numără hârtiile.

Smith Frumosu îşi puse mâinile la spate, refuzând să se atingă de banii oferiţi.

— Nu-i de vânzare – zise el.

— Ba cum de nu! îl asigură celălalt. Şi îl cumpăr eu. Ţine banii. Câinele e al meu.

Smith Frumosu, ţinându-şi încă mâinile la spate, începu să se dea înapoi.

Scott sări la el, ridicând pumnul să-l lovească. Smith Frumosu se ghemui, înainte ca lovitura să fi pornit.

— E dreptul meu – scânci el.

— Ţi-ai pierdut dreptul la câinele ăsta! se auzi răspunsul. Ai de gând să primeşti banii sau te pocnesc din nou?

— Bine – se grăbi să răspundă Smith Frumosu, cuprins de frică. Dar să ştii că iau banii silit – adăugă el. Câinele ăsta face o avere. N-am să mă las jefuit, orice om îşi are dreptul lui.

— Întocmai – zise Scott, înmânându-i banii. Orice om îşi are dreptul lui. Numai că tu nu eşti om. Eşti bestie!

— Aşteaptă până mă întorc eu la Dawson! ameninţă Smith Frumosu. Te dau pe mâna justiţiei.

— Dacă îndrăzneşti să deschizi gura când te întorci la Dawson, atunci am să fac să te dea afară din oraş. Ai priceput?

Smith Frumosu răspunse cu un mormăit.

— Ai priceput? tună celălalt, cu o furie neaşteptată.

— Da – îngăimă Smith Frumosu, trăgându-se înapoi.

— Da, şi mai cum?

— Da, domnule – mormăi Smith Frumosu.

— Păzea! Muşcă! strigă cineva şi izbucni în hohot de râs.

Scott îi întoarse spatele şi se duse să-i dea o mână de ajutor dog-musherului care avea de lucru cu Colţ Alb.

Unii începură să plece; alţii stăteau în grupuri, privind şi discutând. Tim Keenan intră şi el în vorbă cu cei dintr-un grup.

— Cine-i mutra asta? întrebă el.

— Weedon Scott – răspunse cineva.

— Şi cine dracu e Weedon Scott? mai întrebă Keenan.

— Oho, ăsta e unul din specialiştii ăia grozavi în mine. Are trecere pe la toţi grangurii. Dacă nu vrei să ai încurcături, atunci întinde-o din faţa lui, atâta îţi spun. E bine cu toate autorităţile. Comisarul aurului îi e bun prieten.

— M-am gândit eu că trebuie să fie cineva – îngână stăpânul lui Cherokee. D-aia nici nu l-am luat repede de la început.

Capitolul 5
NEÎMBLÂNZITUL

— Nu-i nici o speranţă – mărturisi Weedon Scott.

Şedea pe treapta colibei sale şi privea către dog-musher, care, dând din umeri, îi răspunse la fel de deznădăjduit.

Se uitau amândoi la Colţ Alb, care mârâia zbârlit şi fioros la capătul lanţului întins, străduindu-se să ajungă la câinii de sanie. Cum aceştia primiseră câteva lecţii din partea lui Matt – în treacăt fie zis, aceste lecţii fuseseră administrate cu o bâtă – câinii de sanie se deprinsese să-l lase în pace pe Colţ Alb; şi în momentul acesta erau lungiţi departe de el, ca şi cum ar fi uitat cu totul de existenţa lui.

— E lup şi nu poate fi domesticit – constată Weedon Scott.

— Nu ştiu dacă e chiar aşa – se împotrivi Matt. Orice ai spune tu, cred că e imposibil să nu fie vreo rămăşiţă de câine în el. Un lucru ştiu sigur şi trebuie să ţinem seama de el.

Dog-musherul se întrerupse şi dădu din cap cu tâlc, privind spre muntele Moosehide.

— Nu ţine pentru tine ceea ce ştii – îi zise Scott, tăios, după ce aşteptase destul de mult timp. Hai, dă-i drumul! Ce e?

Dog-musherul arătă spre Colţ Alb cu degetul cel mare întors înapoi.

— Lup sau câine e totuna, ăsta a mai fost domesticit.

— Nu mai spune!

— Te asigur că da, ba încă a fost deprins să tragă la ham. Ia uită-te bine colo. Vezi semnele de pe piept?

— Ai dreptate, Matt. A fost câine de ham înainte ca Smith Frumosu să fi pus mâna pe el.

— Şi nu prea văd de ce n-ar ajunge iar câine de sanie.

— Cum adică? întrebă Scott, nerăbdător. Apoi, speranţa îi pieri şi, dând din cap, adăugă: E la noi de două săptămâni, şi dacă poţi să spui ceva, e că acum pare mai sălbatic ca oricând.

— Să mai facem o încercare – îl sfătui Matt. Dă-i drumul un timp.

Celălalt îl privi neîncrezător.

— Da – continuă Matt – ştiu că ai încercat, dar n-ai luat şi o bâtă.

— Atunci încearcă tu.

Dog-musherul luă o bâtă şi se îndreptă spre animalul legat în lanţ. Colţ Alb se uita la bâtă aşa cum se uită leul din cuşcă la biciul îmblânzitorului.

— Fii atent cum se uită la bâtă – zise Matt. Ăsta-i semn bun. Nu-i prost. Nu îndrăzneşte să mă atace, atâta timp cât am bâta în mână. Ăsta nu-i nebun de legat, cu siguranţă.

Pe măsură ce mâna omului i se apropia de ceafă, Colţ Alb se zbârlea, mârâia şi se ghemuia. Dar pe când se uita la mâna care se apropia, încerca să supravegheze bâta din mâna cealaltă care atârna ameninţătoare deasupra lui. Matt desfăcu lanţul de zgardă şi se dădu înapoi.

Colţ Alb abia îşi dădu seama că e liber. Se scurseseră multe luni de când trecuse în stăpânirea lui Smith Frumosu şi în tot acest timp nu cunoscuse vreodată o clipă de libertate în afară de împrejurările în care era lăsat liber ca să se lupte cu alţi câini. Şi întotdeauna după asemenea lupte era imediat închis din nou.

Nu mai ştia ce să creadă. Poate că vreo noiţă drăcovenie de-a zeilor era pe cale să fie săvârşită împotriva lui. Păşea încet şi cu grijă, aşteptându-se în fiecare clipă la vreun atac. Nu ştia ce să facă – totul era atât de nemaipomenit! Avu

grijă s-o tulească din faţa celor doi zei care-l supravegheau şi se îndreptă cu băgare de seamă spre colţul colibei. Nu se întâmplă nimic. Era pur şi simplu uluit; se întoarse din nou şi se apropie până la o duzină de picioare, privindu-i pe cei doi oameni cu atenţie.

— Nu cumva vrea s-o şteargă? întrebă noul lui stăpân.

Matt dădu din umeri:

— Trebuie să riscăm. Singura cale ca să afli ceva este să aştepţi, să vezi.

— Nenorocitul… – murmură Scott, compătimitor. Cred că îi trebuie o dovadă de bunătate din partea omului – adăugă el, întorcându-se şi intrând în colibă.

Ieşi cu o bucată de carne pe care i-o aruncă lui Colţ Alb. Acesta sări într-o parte, cercetând-o de la distanţă, bănuitor.

— Marş, Major! strigă Matt ameninţător, dar prea târziu.

Major se şi năpustise asupra cărnii. În clipa în care fălcile lui o prinseră, Colţ Alb îl lovi. Acesta se dădu peste cap. Matt se repezi, dar mai iute decât el fu Colţ Alb. Major veni clătinându-se la picioarele lui, dar sângele ce i se prelingea din gâtlej înroşea zăpada, făcând o pată care se întindea mereu.

— Îmi pare rău, dar a meritat asta! zise Scott, în grabă.

Piciorul lui Matt însă îşi şi începuse traiectoria ca să-l lovească pe Colţ Alb. Urmă o săritură, o fulgerare de dinţi şi un strigăt ascuţit. Mârâind sălbatic, Colţ Alb se târî înapoi câţiva paşi, în timp ce Matt se apleca să-şi cerceteze piciorul.

— M-a apucat zdravăn – zise el, arătând spre pantalonii şi indispensabilii sfâşiaţi şi spre pata roşie care creştea.

— Ţi-am spus eu că nu-i nimic de făcut cu ăsta, Matt – zise Scott, deznădăjduit. M-am gândit eu la asta, deşi nu-mi venea să pomenesc de aşa ceva. Dar tot aici am ajuns. Vrei, nu vrei, asta e!

În timp ce vorbea, îşi trase în silă revolverul, îi deschise butoiul şi se asigură că e încărcat.

— Ascultă-mă, domnule Scott – se împotrivi Matt, câinele ăsta a trecut prin iad. Nu cumva ai vrea să fie vreun înger alb şi strălucitor? Dă-i timp.

— Uită-te la Major – replică celălalt.

Dog-musherul cercetă câinele doborât. Se prăvălise în zăpadă într-o baltă de sânge şi se vedea bine că-şi dă ultima suflare.

— Aşa-i trebuie! Ai spus-o şi dumneata, domnule Scott. A încercat să-i ia carnea lui Colţ Alb şi s-a curăţat. Era şi de aşteptat. Eu unul nu aş da o para chioară pe câinele care nu s-ar lupta pentru carnea lui.

— Dar uită-te la tine, Matt. Ai dreptate în ce priveşte câinele, dar trebuie să stabilim şi o limită.

— Aşa-mi trebuie – se încăpăţâna Matt să susţină – ce mi-a venit să-l lovesc? Ai spus şi dumneata că a făcut bine. Aşa că n-aveam nici un drept să-l lovesc.

— S-ar face o pomană cu el să fie omorât – stărui Scott. E cu neputinţă să-l îmblânzeşti.

— Ascultă aici, domnule Scott, dă-i nenorocitului prilejul să se îndrepte. Nu la avut până acum. Abia a ieşit din iad şi e pentru prima oară liber. Dă-i prilejul să se îndrepte, dar cu îngăduinţă, şi dacă nu se poate, atunci am să-l omor chiar eu. Asta e!

— Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să-l omor şi nici să fie omorât – răspunse Scott, punând deoparte revolverul. O să-i dăm drumul şi o să vedem ce o să poată face din el blândeţea. Să încercăm!

Se îndreptă spre Colţ Alb şi începu să-i vorbească cu bunătate şi blândeţe.

— Ia mai bine şi o bâtă – îl povăţui Matt.

Scott dădu din cap şi continuă să încerce să câştige încrederea lui Colţ Alb.

Colţ Alb era însă bănuitor. Ceva îl ameninţa. Ucisese câinele acestui zeu, îl muşcase pe celălalt zeu – tovarăşul lui – şi la ce altceva se putea aştepta decât la o pedeapsă grozavă? Dar în faţa ei era neîmblânzit. Se zbârli şi-şi arătă

colţii, cu privirea cercetătoare şi cu tot trupul încordat şi gata la orice. Zeul nu avea nici o bâtă şi de aceea îi îngădui să vină foarte aproape. Mâna zeului se întinse şi se coborî deasupra capului său. Colţ Alb se strânse şi se încorda pe măsură ce se ghemuia sub ea. Aici era primejdie, vreo perfidie sau aşa ceva. Cunoştea el mâinile zeilor, puterea lor mult încercată, iscusinţa lor de a face rău. În afară de aceasta, era şi vechea lui neplăcere de a se lăsa atins. Mârâi mai ameninţător, se ghemui mai jos, dar mâna continuă să coboare. Nu voia să muşte mâna şi îndură primejdia ei până ce izbucni instinctul din el, care puse stăpânire pe fiinţa lui, cu nesăţiosu-i dor de viaţă.

Weedon Scott crezuse că e destul de iute ca să se ferească de orice muşcătură sau sfâşiere. Dar avea să mai afle cât e de iute Colţ Alb, care-l lovi cu siguranţa şi cu repeziciunea unui şarpe încolăcit.

Scott scoase un strigăt de surprindere, apucându-se de mâna sfâşiată şi strângând-o cu cealaltă mână. Matt trânti o înjurătură tare şi sări lângă el. Colţ Alb se ghemui, dându-se înapoi, zbârlindu-se, arătându-şi colţii, cu ochii scăpărând de o ameninţare răutăcioasă. Acum se putea aştepta la o bătaie tot atât de cumplită, ca orice bătaie pe care o primise de la Smith Frumosu.

— Ei! Ce vrei să faci? strigă deodată Scott.

Matt se repezi în colibă şi ieşi cu o carabină.

— Nimic – răspunse el încet, cu un calm prefăcut – nu fac decât să-mi ţin cuvântul. Cred că e dreptul meu să-l ucid, aşa cum am spus.

— Nu!

— Ba da. Uite!

Aşa cum Matt stăruise pentru Colţ Alb când fusese muşcat, tot aşa stăruia acum Weedon Scott.

— Spuneai să-i dăm prilejul să se schimbe. Ei bine, dă-i-l atunci. Abia ne-am apucat de treabă şi nu ne putem lăsa de la bun început. De data asta am meritat-o pe bună dreptate, şi uită-te la el!

La douăzeci de picioare de ei, la capătul colibei, Colţ Alb mârâia cu o răutate care îţi îngheţa sângele în vine, şi nu mârâia la Scott, ci la dog-musher.

— Vai de mine, tot prost am să mor! exclamă dog-musherul, uluit.

— Uite cât e de inteligent – continuă Scott degrabă. Ştie ca şi tine la ce-s bune armele de foc. Are cap, şi unui astfel de cap trebuie să-i dai prilejul să arate ce poate. Pune arma la loc!

— Imediat m-am executat – consimţi Matt, sprijinind carabina de grămada de lemne.

— Ia te uită! exclamă el în clipa următoare.

Colţ Alb se liniştise şi nu mai mârâia.

— Treaba asta merită să fie cercetată mai îndeaproape. Ia priveşte.

Matt se întinse după carabină şi în aceeaşi clipă Colţ Alb mârâi. Se depărta de carabină şi buzele ridicate ale lui Colţ Alb se lăsară acoperindu-i dinţii.

— Ei, şi-acum doar aşa, în joacă.

Matt apucă puşca şi începu să o ridice uşor spre umăr. Mârâitul lui Colţ Alb începu o dată cu mişcarea, întărindu-se pe măsură ce aceasta se apropia de punctul ei culminant. Dar cu o clipă mai înainte ca arma să fi ajuns în dreptul lui, dispăru pe după colţul colibei. Matt rămase cu privirea aţintită spre locul gol din zăpadă pe care îl ocupase Colţ Alb.

Dog-musherul puse carabina jos, cu un aer grav, apoi se întoarse, şi îşi privi stăpânul:

— Sunt de aceeaşi părere, domnule Scott. Câinele ăsta este prea inteligent ca să fie ucis.

Capitolul 6

DASCĂLUL IUBIRII.

Urmărindu-l pe Weedon Scott cum se apropie, Colţ Alb se zbârli şi începu să mârâie, dându-i de veste că nu se va supune pedepsei. Trecuseră douăzeci şi patru de ore de când sfârtecase mâna care era acum bandajată şi susţinută

de o eşarfă ca să nu curgă sânge. Colţ Alb mai avusese de-a face cu pedepse amânate şi se temea să nu-l lovească şi acum aşa ceva. Cum ar putea fi oare altfel? Făptuise ceea ce pentru el era o nelegiuire – îşi înfipsese colţii în carnea sacră a unui zeu. Era în firea lucrurilor şi a relaţiilor cu zeii să-l aştepte ceva cumplit.

Zeul şedea la câteva picioare mai încolo. Colţ Alb nu putea să vadă nimic primejdios în asta. Când pedepseau, zeii stăteau în picioare. Iar pe deasupra, zeul acesta nici nu avea bâtă, bici sau armă de foc. Ba mai mult, el însuşi era liber. Nu stătea legat cu lanţ şi nici nu era priponit de vreun băţ. Avea timp să se pună în siguranţă, în timp ce zeul se scula anevoie. Până atunci va putea să aştepte şi să vadă ce se întâmplă.

Zeul rămăsese liniştit şi nemişcat; şi mârâitul lui Colţ Alb descrescu încet, încet, într-un scâncet care i se pierdu în gâtlej şi se stinse. Atunci, zeul începu să vorbească şi, la primul sunet al glasului său, lui Colţ Alb i se ridică părul pe ceafă şi mârâitul îi ţâşni din gâtlej. Dar zeul nu făcu nici o mişcare duşmănoasă, ci continuă să vorbească molcom. O vreme, Colţ Alb mârâi la unison cu el, statornicindu-se un fel de corespondenţă între ritmul mârâitului şi cel al glasului. Dar zeul continua să vorbească la nesfârşit. Îi vorbi lui Colţ Alb aşa cum nu i se mai vorbise vreodată. Vorbea blând şi mângâietor, cu o bunătate care atinse undeva o coardă în Colţ Alb. Fără voie şi în ciuda tuturor avertismentelor cu care îl îmboldea instinctul, Colţ Alb începu să capete încredere în acest zeu. Încerca un sentiment de siguranţă, care era dezminţit de toată experienţa lui cu oamenii.

Trecu mult timp, după care zeul se ridică şi intră în colibă. Colţ Alb îl iscodi cu teamă când ieşi. Nu avea nici bici, nici bâtă, nici armă. Şi nici mâna sănătoasă nu era la spate, ascunzând cine ştie ce. Se aşeză ca mai înainte, în acelaşi loc, la câteva picioare mai încolo. Ţinea în sus o bucăţică de carne. Colţ Alb ciuli urechile şi o cercetă bănuitor, având

grijă să fie în acelaşi timp cu un ochi la carne şi cu unul la zeu, gata la orice gest, cu trupul încordat şi pregătit să sară în lături la primul semn duşmănos.

Pedeapsa continua să întârzie. Zeul se mulţumi să-i treacă o bucată de carne pe la nas. Iar cât despre carne, nimic nu părea să dea de bănuit. Colţ Alb era încă bănuitor şi, deşi carnea îi era oferită cu mişcări scurte de mână, nu vru totuşi s-o atingă. Zeii erau atotştiutori şi cine putea bănui ce perfidie nemaiîntâlnită pândea dincolo de această bucăţică de carne, în aparenţă nevătămătoare. În experienţa lui de până atunci, şi mai ales de pe vremea când avusese de-a face cu femeile din trib, carnea şi bătaia îi apăreau adesea nedespărţite, şi nu era bine de el.

În cele din urmă, zeul îi azvârli carnea în zăpadă, la picioare. Mirosi carnea cu grijă, dar nu se uită la ea. Pe când o adulmeca, îşi ţinea ochii aţintiţi la zeu. Nu se întâmplă nimic. Apucă bucata de carne cu gura şi o înghiţi. Continua să nu se întâmple nimic. Ba zeul îi mai oferi o bucată de carne. Şi iarăşi nu vru s-o ia din mână şi îi fu din nou aruncată. Treaba asta se repetă de câteva ori. Dar veni un moment în care zeul nu mai vru să i-o arunce. O ţinea în mână, oferindu-i-o cu stăruinţă.

Carnea era bună şi lui Colţ Alb îi era foame. Pas cu pas şi cu mare grijă, el se apropie de mână. În cele din urmă veni momentul când se hotărî să mănânce carnea pe care zeul o ţinea în mână. Nu-şi dezlipi ochii de la el şi îşi întinse capul înainte, cu urechile lipite şi cu părul de pe ceafă zbârlit fără să vrea, de parcă avea o creastă. I se urcă un mârâit slab în gâtlej, ca un avertisment că nu se poate glumi cu el. Mâncă bucata de carne şi nu se întâmplă nimic. Bucată cu bucată, mancă toată carnea şi nu i se întâmplă nimic. Pedeapsa continua să întârzie.

Se linse pe bot şi aşteptă. Zeul continua să vorbească. În glasul lui era blândeţe – lucru cu care Colţ Alb nu se mai întâlnise. Dar şi în el se iviră simţăminte pe care de asemenea nu le încercase în trecut. Simţea o mulţumire

ciudată, ca şi cum i-ar fi fost împlinită o necesitate, ca şi cum un gol din fiinţa lui ar fi fost umplut. Apoi se trezi din nou în el instinctul şi semnalul experienţei din trecut. Zeii erau întotdeauna şireţi şi aveau căi nebănuite de a-şi atinge ţelurile.

Ah, ştia el! Iată că mâna zeului, atât de iscusită în a da lovituri, se întindea spre el, coborând deasupra capului lui. Dar zeul continua să vorbească. Glasul îi era blând şi mângâietor. În ciuda mâinii ameninţătoare, glasul inspira încredere. Iar în ciuda glasului care îl liniştea, mâna inspira neîncredere. Colţ Alb era chinuit de simţăminte, de impulsuri contrarii. Părea că va plesni în bucăţele, atât de grozav era controlul pe care îl exercita, ţinând strâns laolaltă, cu o hotărâre neobişnuită, forţele potrivnice ce se luptau în el ca să-l domine.

Căzu la o învoială. Mârâi, se zbârli şi îşi culcă urechile. Dar nici nu muşcă şi nici nu sări într-o parte. Mâna cobora din ce în ce mai mult. Îi atinse capătul firelor de păr ridicate. Se ghemui sub ea. Şi ea îl urmă în jos, lăsându-se tot mai mult asupra lui. Ghemuindu-se, aproape tremurând, izbuti să se stăpânească. Era un chin mâna aceasta care îl atingea şi îi încălca instinctul. Nu putea să uite într-o singură zi tot răul pe care i-l pricinuiseră mâinile oamenilor. Dar era voinţa zeului şi se străduia să arate supunere.

Mâna se urca şi cobora mereu, bătându-l uşor şi mângâietor cu palma. Şi asta continuă, dar ori de câte ori mâna se ridica părul se ridica şi el sub ea. Iar de câte ori mâna cobora, urechile i se lăsau şi un mârâit înfundat îi răzbătea din gâtlej. Colţ Alb mârâi şi mârâi atrăgând atenţia stăruitor. În felul acesta, el vestea că e gata să răspundă la orice rău i s-ar face. Era greu de ştiut când o să iasă la lumină ţinta pe care zeul o urmărea. Glasul acela cald care inspira încredere putea izbucni în orice clipă într-un răcnet de mânie, mâna aceea blândă şi mângâietoare putea să devină o strânsoare ca de cleşte, care să-l ţină fără putinţă de scăpare şi să-l pedepsească.

Dar zeul continua să-i vorbească cu duioşie şi mâna se ridica şi se lăsa mai departe, bătându-l uşor, fără duşmănie, cu palma. Colţ Alb încercă un dublu simţământ. Era ceva care îi contraria instinctul. Îl îngrădea, se împotrivea voinţei lui de libertate personală. Şi totuşi nu era o suferinţă fizică. Dimpotrivă, din punct de vedere fizic era ceva plăcut. Bătăile cu palma se schimbară încet şi cu grijă într-un scărpinat la rădăcina urechilor, iar plăcerea fizică parcă mai crescu puţin. Totuşi continua să-i fie teamă şi veghea în aşteptarea vreunui rău nebănuit, când suferind, când bucurându-se, după cum îl stăpânea şi îl influenţa un sentiment sau celălalt. Matt tocmai ieşea din colibă, cu mânecile suflecate, ducând o cratiţă cu apă de vase murdară; scăpă cratiţa din mână şi încremeni în clipa când îl văzu pe Weedon Scott bătându-l uşor cu palma pe Colţ Alb pe spate.

— Ei, fir-ar al dracului!

Glasul lui Matt sparse tăcerea, Colţ Alb sări înapoi, mârâind sălbatic la el.

Matt îşi privi stăpânul cu o dezaprobare tristă:

— Dacă-mi îngădui să spun ceea ce gândesc, domnule Scott, aş zice că mulţi nebuni mai are Dumnezeu în grădina lui.

Weedon Scott zâmbi cu un aer superior, se ridică şi se îndreptă spre Colţ Alb. Îi vorbi mângâietor, dar nu mult, apoi întinse mâna încet, o lăsă pe capul lui şi reluă bătăile uşoare cu palma. Colţ Alb îndură aceasta, dar privea ţintă şi bănuitor, nu pe omul care îl alinta, ci pe cel care stătea în uşă.

— Îi fi dumneata expert clasa întâia în mine, asta aşa-i, – începu dog-musherul pe un ton profetic – dar să ştii că ţi-ai greşit cariera că n-ai fugit de acasă după vreun circ, când erai copil.

Colţ Alb mârâi când îi auzi glasul, dar de astă dată nu mai sări pe sub mâna care îi mângâia capul şi ceafa cu mişcări prelungi, alintătoare.

Era începutul sfârşitului pentru Colţ Alb – sfârşitul vieţii de până atunci şi a domniei urii. Se iveau pentru el zorile unei vieţi noi, de o frumuseţe nepătrunsă. Cereau însă multă gândire şi o nesfârşită răbdare din partea lui Weedon Scott, iar din partea lui Colţ Alb nu se cerea nici mai mult nici mai puţin decât o revoluţie. Trebuia să nu ţină seama de cerinţele şi poruncile instinctului şi raţiunii, să treacă peste experienţă şi să dezmintă însăşi viaţa.

Viaţa, aşa cum o cunoscuse el, nu numai că nu avea loc pentru toate câte le trăia el acum, dar toate curentele mergeau împotriva lucrurilor, în voia cărora se lăsa acum. Pe scurt, după ce cântări toate acestea, trebui să înfăptuiască o cotitură, mult mai largă decât cea pe care o făcuse pe vremea când venise de bună voie din wild şi îl primise pe Castor Cenuşiu de stăpân. În vremea aceea nu era decât un căţel slăbuţ ca orice născut, neformat, la dispoziţia mâinii întâmplării, care începea să-l modeleze. Dar acum era cu totul altfel. Mâna întâmplării îşi făcuse treaba, şi încă bine. Cu ajutorul ei fusese format şi oţelit ca „lupul cel bătăuş”, feroce şi neîmpăcat, care nu putea iubi şi nu putea fi iubit: realizarea acestei schimbări era ca o nouă plămădire a fiinţei, şi aceasta când nu mai avea supleţea tinereţii, când fibrele lui deveniseră ţepene şi noduroase, când urzeala lui făcu din el o ţesătură tare ca piatra, aspră şi trainică, când spiritul lui ajunsese ca fierul şi toate instinctele şi axiomele i se cristalizaseră în reguli, prevederi, aversiuni şi dorinţe definitive.

Şi iarăşi, în această nouă orientare, mâna întâmplării îl apăsa şi îl strunea, muind ceea ce se întărise şi dându-i o formă mai frumoasă. Weedon Scott era într-adevăr această mână. Merse până la rădăcinile firii lui, atingându-i cu blândeţe forţele de viaţă care lâncezeau în el, aflate pe cale de dispariţie. Una din aceste forţe era dragostea. Ea luă locul senzaţiei de plăcere, care fusese cel mai înalt simţământ ce îl înfiorase vreodată în relaţiile lui cu zeii.

Dar dragostea aceasta nu încolţi într-o singură zi. Începu cu senzaţia de plăcere şi crescu din aceasta, încet. Colţ Alb nu fugi, deşi era lăsat liber, pentru că îi plăcea acest nou zeu. Fără îndoială că era mai bine la el decât în viaţa aceea pe care o dusese în cuşca lui Smith Frumosu, şi apoi simţea nevoia să aibă un zeu. Stăpânirea omului era o necesitate a firii lui. Pecetea dependenţei lui de om îi fusese pusă în acele zile ale copilăriei lui, când întorsese spatele wildului şi se târâse la picioarele lui Castor Cenuşiu ca să-şi primească bătaia pe care o aştepta. Această pecete îi fusese pusă din nou şi fără putinţă de a fi ştearsă, la a doua lui înapoiere din wild, atunci când foametea aceea îndelungată se sfârşi, şi când în satul lui Castor Cenuşiu exista iarăşi peşte.

Şi aşa, pentru că îi trebuia un zeu şi pentru că îl prefera pe Weedon Scott lui Smith Frumosu, Colţ Alb rămase. Pentru a-şi dovedi credinţa, luă asupră-şi paza avutului noului stăpân. Dădea târcoale colibei, pe când câinii de sanie dormeau, şi primul oaspete venit pe înserat trebui să lupte cu el, folosindu-se de o bâtă, până ce îl scăpă Weedon Scott. Dar Colţ Alb învăţă curând să-i deosebească pe hoţi de oamenii cinstiţi, să le cunoască pasul şi mersul. Pe drumeţul care venea cu pas zgomotos şi de-a dreptul spre colibă, îl lăsa în pace, deşi îl supraveghea cu multă luare-aminte, până ce uşa se deschidea şi era primit de stăpân. Dar cel ce se furişa pe căi ocolite, cu căutătura piezişă, încercând să se ascundă – acesta era omul care nu se bucura de păsuire din partea lui Colţ Alb şi trebuia s-o ia la sănătoasa, degrabă şi fără demnitate. Weedon Scott îşi propusese să-l îmblânzească pe Colţ Alb – sau mai degrabă să răscumpere lumea de păcatul pe care-l săvârşise faţă de Colţ Alb. Era o chestiune de principiu şi de conştiinţă. Îşi dădea seama că răul făcut lui Colţ Alb era o datorie contractată de om şi că trebuia plătită. Şi aşa, îşi dădu osteneala să fie neînchipuit de bun cu „lupul cel bătăuş”. În fiecare zi îşi făcea o datorie să-l mângâie şi să-l ajute pe Colţ Alb şi se achita de aceasta cu prisosinţă. Deşi la început Colţ

Alb se arăta bănuitor şi ostil, cu vremea însă începu să-i placă să fie alintat. Stăruia însă ceva de care nu se putea dezbăra – mârâitul. Se pornea să mârâie din chiar clipa în care începea să fie alintat şi nu înceta până ce mâna care îl alinta nu înceta şi ea. Dar era un mârâit care avea o notă nouă în el. Un străin n-ar fi putut desluşi nota aceea nouă, şi pentru un astfel de om mârâitul lui Colţ Alb ar fi reprezentat o manifestare de sălbăticie primară, care îţi călca pe nervi şi îţi îngheţa sângele în vine. Gâtlejul lui Colţ Alb se înăsprise însă din pricina sunetelor fioroase pe care le scosese ani de-a rândul, încă de la primul lui scâncet de mârâit în vizuina în care trăise ca pui, şi nu mai putea acum să-şi înmoaie sunetul din gâtlej pentru a-şi exprima duioşia pe care o simţea. Totuşi urechea şi afecţiunea lui Weedon Scott erau de ajuns de fine ca să prindă nota aceea nouă – aşa înecată în sălbăticie cum era ea – nota care înfăţişa cea mai slabă expresie a unui gângurit de mulţumire abia perceptibil.

Pe măsură ce zilele treceau, transformarea senzaţiei de plăcere în aceea de dragoste deveni tot mai rapidă. Colţ Alb începu el însuşi să-şi dea seama de acest lucru, deşi în mintea lui nu ştia ce este dragostea. Se manifesta în el ca un gol – un gol dureros, un gol înfometat, plin de dor, care cerea să fie umplut. Era deopotrivă suferinţă şi nelinişte; şi nu se simţea uşurat sufleteşte decât atunci când îl vedea pe zeul cel nou. În asemenea clipe, dragostea era o bucurie pentru el, o mulţumire sălbatică ce îi dădea un fior puternic. Când nu era însă lângă zeu, suferinţa şi neliniştea îi reveneau; golul dintr-însul creştea şi îl apăsa cu vidul lui, iar foamea îl rodea, îl rodea neîncetat.

Colţ Alb era pe cale să se găsească. În ciuda faptului că era matur şi a rigidităţii sălbatice a formei care îl modelase, firea lui suferea acum o prefacere. Înmugureau în el simţăminte ciudate şi imbolduri neobişnuite. Vechiul cod al purtării lui se schimba. În trecut îi plăceau tihna şi încetarea durerii şi îl nemulţumeau neplăcerea şi durerea,

şi toate manifestările se modelaseră după aceasta. Acum însă era cu totul altceva. Din pricina noului simţământ pe care îl încerca, de multe ori prefera neplăcerea şi suferinţa de dragul zeului lui. Astfel, când începea să se crape de ziuă, în loc să colinde şi să scotocească sau să zacă într-un colţ adăpostit, aştepta ore întregi pe pridvorul trist al colibei ca să-şi vadă cât de puţin zeul. Seara, când zeul se întorcea acasă, Colţ Alb îşi părăsea culcuşul cald pe care şi-l scobise în zăpadă, ca să-şi primească bobârnacele prieteneşti pe care i le dădea cu degetul, precum şi vorbele de bun găsit pe care i le spunea el. Carnea, până şi carnea o lăsa, ca să fie alături de zeul lui, să primească o mângâiere de-a lui sau să-l însoţească în oraş.

Senzaţia de plăcut îi fusese înlocuită prin aceea de dragoste. Şi dragostea era picurată în adâncurile fiinţei lui, acolo unde senzaţia de plăcut nu pătrunsese vreodată. Şi drept răspuns, din adâncul fiinţei lui încolţi lucrul cel mai nou – dragostea. Ceea ce i se dădea, dădea şi el. Acesta era într-adevăr un zeu, un zeu al dragostei, un zeu cald şi strălucitor, la lumina căruia firea lui Colţ Alb se desfăcea, precum se desface o floare în lumina soarelui.

Dar Colţ Alb nu era de felul lui prea deschis. Era prea bătrân şi fusese modelat prea definitiv ca să se mai poată exprima într-un fel nou. Era prea stăpânit, prea bine cumpănit în propria lui singurătate. Se deprinsese prea mult timp să fie reţinut, distant şi posac. De când se ştia nu lătrase vreodată şi nu putea acum să se deprindă să latre de bun venit atunci când zeul lui se apropia. Nu-i stătea niciodată în cale, şi nici nu era extravagant sau zănatic atunci când îşi exprima dragostea. Nu alerga niciodată să-şi întâmpine stăpânul. Aştepta în câte un colţ, retras; dar aştepta întotdeauna şi era mereu acolo. Dragostea lui făcea parte din adoraţie, o adoraţie mută, neexprimată. Îşi arăta dragostea numai prin privirea neclintită a ochilor şi prin aceea că nu scăpa din vedere nici o mişcare a zeului. Iar când acesta se uita la el şi îi vorbea, Colţ Alb trăda o emoţie

stângace, provocată de lupta dintre dragostea din el, care voia să se exprime, şi imposibilitatea lui fizică de a o exprima.

Învăţă să se adapteze în multe privinţe la noul lui fel de viaţă. Fusese deprins să ştie că trebuie să-i lase în pace pe câinii zeului. Totuşi firea lui, care voia să domine, se afirmă, şi la început trebui să-i burduşească bine ca să i se recunoască superioritatea şi să se ştie că el conduce. Odată lucrurile acestea rezolvate, nu-i mai luă în seamă. Se dădeau la o parte când venea, pleca sau păşea printre ei, iar când le arăta că vrea ceva, îi dădeau ascultare.

În acelaşi chip ajunse să-l îngăduie şi pe Matt – ca pe un bun al stăpânului său. Stăpânul îi dădea rareori de mâncare. Treaba asta o făcea de obicei Matt; totuşi Colţ Alb ghici că mâncarea ce i se dădea venea de la stăpânul lui şi că stăpânul îl hrănea prin mijlocirea altuia. Matt încercă să-l pună la ham şi să-l facă să tragă la sanie împreună cu ceilalţi câini. Dar nu izbuti. Colţ Alb nu se lăsă până ce Weedon Scott nu-i puse el hamul şi nu-l struni. Încuviinţă acest lucru numai fiindcă era voinţa stăpânului lui ca Matt să-l mâie şi să-l pună la treabă, tot aşa cum îi mâna şi îi punea la treabă pe ceilalţi câini ai stăpânului.

Săniile din Klondike – care aveau tălpici – erau deosebite de cele din Mackenzie. Iar felul de a mâna câinii era şi el deosebit. Atelajul nu era în formă de evantai. Câinii se înşirau în linie dreaptă, unul în spatele altuia, la şleauri duble. Şi aci, în Klondike, înaintaşul era într-adevăr şef. Câinele cel mai înţelept şi cel mai puternic era înaintaş, şi cei din atelaj îl ascultau şi îl ştiau de frică. Era inevitabil ca acest loc să fie obţinut degrabă de către Colţ Alb. El îşi alese postul, iar Matt îi încuviinţă alegerea cu nişte înjurături, după ce mai întâi îl încercă. Dar deşi ziua muncea la sanie, Colţ Alb nu renunţă să păzească avutul stăpânului său peste noapte. Şi aşa, era la treabă tot timpul, veşnic de veghe şi credincios, cel mai preţios dintre toţi câinii.

— Lasă-mă să-ţi spun ce am pe suflet – zise Matt într-una din zile. Aş vrea să-ţi spun că ai fost al naibii de deştept că ai băgat banii în câinele ăsta. După ce i-ai tăbăcit faţa cu pumnii lui Smith Frumosu, l-ai mai şi tras pe sfoară.

O nouă izbucnire de mânie luci în ochii cenuşii ai lui Weedon Scott, în timp ce murmura cu asprime:

— Bestia!

Spre sfârşitul primăverii, Colţ Alb avu un mare necaz. Fără de veste, dascălul iubirii dispăru. Desluşise el unele semne, dar nu se pricepea în asemenea lucruri şi nu ştia ce înseamnă când se împachetează o valiză. Îşi aminti mai târziu că împachetatul precedase dispariţia stăpânului său; dar atunci nu bănui nimic. Seara îşi aşteptă stăpânul să se întoarcă. La miezul nopţii, vântul rece care sufla îl făcu să se adăpostească în spatele colibei. Acolo moţăi, pe jumătate adormit, cu urechea gata să prindă primul sunet al pasului cunoscut. Dar la două noaptea, neliniştea îl făcu să se ducă pe prispa rece din faţă, unde se ghemui aşteptând.

Nici urmă de stăpân însă. Dimineaţa, uşa se deschise şi Matt păşi afară. Colţ Alb se uită la el cu încordare. Nu exista o limbă comună cu ajutorul căreia să afle ceea ce voia să ştie. Zilele veneau şi treceau, dar stăpânul nu se arăta. Colţ Alb, care nu cunoscuse niciodată boala, se îmbolnăvi. Şi se îmbolnăvi atât de tare, încât Matt fu nevoit în cele din urmă să-l aducă în colibă. De asemenea, când îi scrise stăpânului, Matt îi rezervă un post-scriptum pentru Colţ Alb.

Desfăcând scrisoarea la Circle City, Scott citi următoarele: „Blestematul de lup nu vrea să muncească. Nu vrea să mănânce. Şi-a pierdut tot curajul. Toţi câinii îl bat. Vrea să ştie ce-i cu dumneata şi nu ştiu cum să-i spun. Te pomeneşti că se curăţă”.

Era precum spusese Matt. Colţ Alb nu mai mânca, îi era dor şi îngăduia oricărui câine să-l burduşească. În colibă zăcea pe jos, lângă sobă, fără să-i pese de mâncare, de Matt sau de viaţă. Putea Matt să-i vorbească cu blândeţe sau să înjure, îi era totuna; se mulţumea doar să-şi întoarcă ochii

trişti spre el, apoi îşi lăsa capul înapoi în poziţia obişnuită, pe labele dinainte.

Şi într-o noapte, pe când citea pentru sine mişcând din buze şi murmurând, Matt tresări, auzind un geamăt de-al lui Colţ Alb. Se ridicase, ciulise urechile spre uşă şi asculta atent. O clipă mai târziu, Matt auzi un pas. Uşa se deschise şi Weedon Scott intră. Cei doi bărbaţi îşi dădură mâna. Weedon Scott privi prin cameră.

— Unde-i lupul? întrebă el.

Apoi îl descoperi stând în picioare acolo unde zăcuse, lângă sobă. Nu se repezi înainte în felul celorlalţi câini. Stătea pândind şi aşteptând.

— Doamne iartă-mă! exclamă Matt. Uite cum dă din coadă.

Weedon Scott străbătu camera cu paşi mari spre el, strigându-l. Colţ Alb veni la el, fără să facă salturi, totuşi repede. Era stângaci din pricina emoţiei, dar când se apropie, privirea lui avea o expresie ciudată. Ceva, un simţământ nesfârşit şi care nu poate fi numit, i se ridică ca o lumină, strălucind mai departe.

— Nu m-a privit niciodată aşa cât timp ai fost plecat, remarcă Matt.

Weedon Scott nu-l auzea. Se lăsase în jos, faţă-n faţă cu Colţ Alb, alintându-l – frecându-l la rădăcina urechilor, mângâindu-l cu mişcări lungi pe ceafă, în jos, spre urechi, ciocănindu-l uşor pe şira spinării cu buricele degetelor. Şi Colţ Alb mârâi drept răspuns, cu nota aceea de gângurealã din mârâitul lui, mai pronunţată ca oricând.

Dar asta nu era încă totul. Nesfârşită îi fu bucuria când marea dragoste pe care o simţea izvorând mereu şi luptând să se exprime izbuti să găsească un nou mod de exprimare. Îşi aruncă brusc capul înainte, îşi făcu loc între mâna şi trupul stăpânului şi aici, strâns, ascuns cu totul vederii, în afară de urechi, fără să mai mârâie, continuă să se cuibărească şi să se alinte.

Cei doi oameni se priviră. Lui Scott îi luceau ochii.

— Doamne – zise Matt, cu admiraţie în glas. O clipă mai târziu, după ce-şi veni în fire, adăugă: Totdeauna am susţinut eu că lupul ăsta e un câine! Uită-te la el!

O dată cu întoarcerea dascălului iubirii, Colţ Alb se însănătoşi repede. Petrecu două nopţi şi o zi în colibă. Apoi ieşi. Câinii de sanie îi uitaseră vitejia. Îşi aminteau numai de ultima lui stare, adică de slăbiciune şi boală. La vederea lui, când ieşi din colibă, săriră la el.

— Arată-le cât eşti de-al dracului – îi şopti Matt, încurajator, stând în uşă şi privind. Fă-i să-l vadă pe dracu, lupule! Să-l vadă pe dracu! Arată-le ce ştii!

Colţ Alb nu avea nevoie de încurajare. Întoarcerea dascălului iubirii era de ajuns. Viaţa curgea din nou în el, minunată şi neîmblânzită.

Învăţat cu alintul, Colţ Alb îl cerea adesea. Cu asta îl convingeai. Colţ Alb nu se putea lipsi de el. Un lucru pe care Colţ Alb era foarte gelos, era propriul lui cap. Niciodată nu-i plăcuse să fie atins. Pustiul din el, frica de lovitură şi cursă dăduseră naştere spaimei de a fi atins. Era povaţa instinctului lui: capul să fie liber. Şi acum, o dată cu apariţia dascălului iubirii, alintarea lui devenise actul voit de a se pune într-o asemenea situaţie de slăbiciune totală. Era o expresie a încrederii desăvârşite, a abandonării de sine, totale, ca şi cum ar fi spus: Mă încredinţez ţie. Facă-se voia ta cu mine.

Într-o seară, nu mult după întoarcere, Scott şi Matt jucau cărţi, înainte de a se duce la culcare. „Cinsprezece – doi, cinsprezece – patru şi o pereche face şase” – anunţă Matt, când deodată afară se auzi un strigăt şi un mârâit. Se priviră unul pe celălalt, ridicându-se în picioare.

— Lupul a sărit la cineva – zise Matt.

Un geamăt cumplit de furie şi durere îi sili să se grăbească.

— Adu o lumină – strigă Scott, sărind afară.

Matt îl urmă cu o lampă şi la lumina ei zăriră un om care zăcea pe spate, trântit în zăpadă. Îşi ţinea braţele

încrucişate peste faţă şi gât, încercând astfel să se apere de colţii lui Colţ Alb. Şi avea şi de ce să se apere. Colţ Alb părea cuprins de turbare, atacându-l cu ură în locurile cele mai vulnerabile. De la umăr şi până la încheietura braţelor încrucişate, mâneca hainei şi a cămăşii de lână albastră, precum şi maieul erau numai fâşii, şi chiar braţele erau cumplit sfâşiate şi sângerau.

Cei doi oameni văzură întregul tablou din prima clipă. Imediat, Weedon Scott îl şi prinse pe Colţ Alb de gât, trăgându-l înapoi. Colţ Alb se zbătu mânios, dar nu încercă să muşte, ci se întinse jos numaidecât, la prima vorbă aspră a stăpânului.

Matt îl ajută pe om să se ridice şi, în timp ce încerca să stea în picioare, îşi lăsă braţele în jos, descoperind chipul bestial al lui Smith Frumosu. Dog-musherul îi dădu drumul brusc, ca şi când ar fi pus mâna pe un cărbune aprins. Smith Frumosu clipi la lumina lămpii şi-şi roti privirea în jur. Dădu cu ochii de Colţ Alb şi spaima i se întipări pe faţă.

În aceeaşi clipă, Matt zări două obiecte care zăceau în zăpadă. Apropie lampa de ele, arătându-le cu piciorul şefului său.

Era un lanţ de oţel şi o bâtă zdravănă.

Când le văzu, Weedon Smith dădu din cap. Nimeni nu scoase o vorbă. Dog-musherul puse mâna pe umărul lui Smith Frumosu şi-l întoarse cu faţa spre el. Nu mai era nevoie de nici o explicaţie. Smith Frumosu tăcu şi el.

Între timp, dog-musherul îl mângâie pe Colţ Alb, bătându-l uşor cu palma şi vorbindu-i:

— A încercat să te ia, nu-i aşa? Şi tu nu te-ai lăsat! N-a prea nimerit-o, ce zici? Când a pus mâna pe tine, cred că a şi văzut pe dracu' rânji dog-musherul.

Colţ Alb, fremătând încă de furie şi zbârlindu-se, mârâia fără încetare. Încet, încet, părul de pe spate începu să i se culce. Apoi se auzi, deşi încă îndepărtat şi încet, în gâtlej, mârâitul lui de mulţumire.

PARTEA a V-a.

Capitolul 1
CALEA CEA LUNGĂ.

Părea că pluteşte în aer. Colţ Alb simţea că nenorocirea se apropie, mai înainte de a fi avut vreo dovadă, palpabilă. Îşi dădea seama în chip nelămurit că îl aştepta o schimbare. Nu ştia cum, nici de ce, totuşi presimţea că ceva se apropie şi aceasta din însăşi purtarea zeilor. Fără să-şi dea seama, ei îşi trădaseră intenţiile faţă de câinele-lup, care dădea târcoale prispei şi care, deşi nu intra niciodată în colibă, ştia ce se petrece în mintea lor.

— Auzi! exclamă într-o seară, la cină, dog-musherul.

Weedon Scott ascultă. Prin uşă se auzi un scâncet slab, neliniştit, ca un suspin, abia perceptibil. Colţ Alb începu apoi să adulmece îndelung, până ce se asigură că zeul lui era tot înăuntru şi că nu plecase de acolo în chip misterios şi singur.

— Câinele ăsta cred că simte ce ai de gând – zise dog-musherul.

Weedon Scott se uită cu ochi aproape rugători la tovarăşul lui, deşi cuvintele îl dezminţeau.

— Ce dracu să fac cu un lup în California! întrebă el.

— Aşa zic şi eu – răspunse Matt. Ce naiba să faci cu un lup în California?

Răspunsul nu-l mulţumi însă pe Weedon Scott. Părea că celălalt îl privea destul de neîncrezător.

— Câinii albilor n-ar putea să-i ţină piept – confirmă Scott. I-ar ucide pe loc. Şi chiar dacă nu m-ar zvânta în procese de daune, autorităţile mi l-ar lua în orice caz şi l-ar electrocuta.

— E un ucigaş în toată puterea cuvântului – remarcă dog-musherul.

Weedon Scott îl privi bănuitor.

— Nu, e cu neputinţă aşa ceva – făcu el hotărât.

— N-o să meargă niciodată – încuviinţă Matt. Ar trebui să angajezi un om special ca să aibă grijă de el.

Bănuiala celuilalt se spulberă. Dădu din cap înveselit. În tăcerea care urmă se auzi scâncetul slab, aproape ca un

suspin, lângă uşă, apoi adulmecatul prelung cercetător.

— Fără doar şi poate – sări Matt – câinele ăsta ştie al naibii de multe lucruri despre dumneata.

Scott îl privi ţintă şi răbufni furios:

— Să le ia dracu pe toate, m-auzi! Ştiu eu ce am de făcut şi cum e mai bine!

— Şi eu zic tot aşa, numai că…

— Numai că… ce? îl întrebă Scott, iritat.

— Numai că… – începu dog-musherul cu blândeţe, dar se răzgândi, fiind şi el cuprins de supărare. Ei, nu trebuie să te aprinzi chiar aşa pentru o nimica toată. După felul cum te porţi, s-ar zice că nu prea ştii ce vrei.

Weedon Scott rămase în cumpănă o clipă, apoi adăugă pe un ton mai stăpânit:

— Ai dreptate, Matt. Nu ştiu nici eu ce vreau, şi aici e buba. Dar, la drept vorbind, ar fi de-a dreptul caraghios să car câinele ăsta cu mine – izbucni el din nou, după un răstimp.

— Şi eu spun tot aşa – se auzi răspunsul lui Matt şi din nou stăpânul nu se arătă tocmai mulţumit de el. Dar de unde dracu ştie ăsta că pleci? Mă tot sâcâie chestia asta – continuă cu naivitate dog-musherul.

— Asta mă întreb şi eu – răspunse Scott, dând trist din cap.

Veni apoi ziua când, prin uşa întredeschisă a colibei, Colţ Alb zări pe jos geamantanul cu pricina şi pe dascălul iubirii împachetându-şi lucrurile. Apoi începu un du-te-vino, şi în atmosfera, odinioară atât de liniştită a colibei, domnea acum o tulburare, o agitaţie şi o nelinişte ciudată. Fără îndoială că aceasta era o dovadă, şi Colţ Alb o simţise. Acum se gândea la ea. Zeul lui se pregătea să fugă din nou. Şi cum nici altă dată nu-l luase cu el, se putea aştepta să-l lase şi acum singur.

În noaptea aceea, Colţ Alb străpunse tăcerea cu un urlet prelung – un urlet de lup. Era aidoma urletului de odinioară, când fusese mic şi fugise din wild înapoi în satul

care nu mai exista şi din care nu mai găsise decât o grămadă de resturi, mărturia locului unde fusese tipia lui Castor Cenuşiu. Ca şi atunci, îşi aţinti botul spre stelele reci, împărtăşindu-le durerea lui.

În colibă, cei doi bărbaţi tocmai se culcaseră.

— Ştii că iar nu mai mănâncă nimic – spuse Matt, de sub pătură.

Din celălalt colţ al odăii, unde se afla patul lui Weedon Scott, se auzi un bombănit şi un foşnet de pături.

— După cât de nenorocit a fost data trecută când ai plecat, nu m-ar mira acum să şi moară.

Din celălalt culcuş se auzi o mişcare plină de nervozitate.

— Dar mai taci odată! strigă Scott prin întuneric. Eşti mai cicălitor decât o femeie.

— Aşa zic şi eu – răspunse dog-musherul, iar Weedon Scott nu-şi dădu bine seama dacă celălalt chicotise pe înfundate sau nu.

În ziua următoare, neliniştea şi neastâmpărul lui Colţ Alb crescură şi mai mult. Se ţinea pe urmele stăpânului său ori de câte ori acesta părăsea coliba, iar când era înăuntru dădea mereu târcoale pe prispa din faţă. Prin uşa deschisă putea să zărească bagajele de pe jos. Lângă geamantan se mai adăugaseră doi saci mari de pânză şi o cutie. Matt înfăşură păturile stăpânului şi şuba într-o mică prelată. Urmărind toate aceste pregătiri, Colţ Alb scoase un suspin.

După aceea sosiră doi indieni. Nu-i scăpă din vedere în timp ce încărcau bagajul pe umeri şi nici apoi când, însoţiţi de Matt care ducea aşternutul şi o valiză, o luară în josul dealului. Colţ Alb însă nu-i urmă. Stăpânul lui era încă în colibă. După un timp, Matt se întoarse. Stăpânul ieşi în prag şi-l chemă pe Colţ Alb înăuntru.

— Bietul de tine – îi zise el, cu blândeţe, scărpinându-l după urechi şi bătându-l uşor pe spate. Eu plec la drum lung, bătrâne, acolo unde tu nu mă poţi urma. Hai, mai mârâie o dată, ultimul mârâit de bun rămas.

Colţ Alb nu vru să mârâie. În schimb, după ce îi aruncă o privire cercetătoare, dar plină de o nesfârşită căldură, se lipi de el, îngropându-şi capul între braţul şi trupul lui.

— O auzi cum şuieră? strigă Matt. Dinspre Yukon se ridică mugetul răguşit al sirenei de pe vas. E timpul să te grăbeşti. Ai grijă de încuie uşa din faţă. Eu o să ies pe uşa din dos. Hai, dă-i drumul!

Amândouă uşile fură trântite în acelaşi timp, iar Weedon Scott îl aşteptă pe Matt, care trebuia să dea ocol colibei. De după uşă răzbăteau scâncete slabe şi suspine. Apoi se auzi un adulmecat prelung, adânc.

— Să ai mare grijă de el, Matt – îi zise Scott, când o porniră în josul dealului. Să-mi scrii cum îi mai merge.

— Bineînţeles – îi răspunse dog-musherul. Dar ia stai, ascultă puţin!

Cei doi oameni se opriră. Colţ Alb scotea urlete tânguitoare, aşa cum urlă câinele la moartea stăpânului. În glas i se desluşea o durere fără margini, iar urletul i se prăvălea în şuvoaie nesfârşite care îţi sfâşiau inima, apoi se stingea într-un suspin de o jale tremurătoare, pentru ca să izbucnească iarăşi, mereu mai îndurerat.

„Aurora” era primul vapor din anul acela care pleca dincolo, iar pe punţile lui se înghesuiau aventurieri în căutarea norocului şi căutători de aur ruinaţi. Şi unii şi alţii erau la fel de cuprinşi de aceeaşi frenezie de a părăsi locul acela, pe cât fuseseră la început venind acolo. Lângă pasarela vaporului, Scott îi strângea mâna lui Matt, care se pregătea să coboare pe ţărm. Dar mâna lui Matt se lăsă deodată moale în strânsoarea celuilalt, în timp ce privirea i se aţinti spre ceva care venea din spate. Scott se întoarse să vadă. Pe punte, la câţiva paşi mai departe de ei, şedea Colţ Alb, care se uita la ei cu o privire înflăcărată.

Dog-musherul slobozi printre dinţi o înjurătură, speriat. Scott rămase încremenit.

— Eşti sigur că ai încuiat uşa din faţă? întrebă Matt.

Celălalt dădu afirmativ din cap şi întrebă:

— Dar pe cea din dos?

— Te cred şi eu! se auzi răspunsul enervat.

Colţ Alb îşi lipi urechile, gudurându-se, dar rămase locului fără să încerce să se apropie.

— Trebuie să-l iau cu mine pe mal.

Matt făcu câţiva paşi spre Colţ Alb, dar acesta o zbughi. Dog-musherul se repezi după el; Colţ Alb se pierdu printre picioarele oamenilor. Fofilându-se pe unde putea, dând ocol sau luând-o pieziş, el alunecă de-a lungul punţii, zădărnicind strădania aceluia care voia să-l prindă.

Când însă dascălul iubirii îi vorbi, Colţ Alb veni la el şi-l ascultă fără crâcnire.

— Nu vrea să vină la mâna care i-a dat de mâncare în toate lunile astea – murmură dog-musherul, mâniat. Şi apoi, dumneata… dumneata nu i-ai dat de mâncare decât în primele zile, când te-ai împrietenit cu el. Al dracului să fiu dacă înţeleg eu de ce îi trece prin cap că dumneata îi eşti stăpân…!

Scott, care-l mângâia pe Colţ Alb, se aplecă deodată asupra lui, descoperind nişte tăieturi proaspete pe bot şi o rană între ochi.

Matt se aplecă şi el şi-şi trecu palma pe sub burta lui Colţ Alb.

— De fereastră am uitat. E tăiat tot şi crestat pe burtă. Pesemne că a trecut cu capul prin geam. Pe Dumnezeul meu!

Dar Weedon Scott nu-l asculta. Îşi făcu în minte o socoteală grabnică. Sirena „Aurorei” anunţă pentru ultima oară plecarea. Oamenii se grăbeau pe pasarelă spre uscat. Matt îşi desfăcu basmaua de la gât ca să-l lege pe Colţ Alb, dar Scott îl prinse pe dog-musher de mână, spunându-i:

— Rămâi cu bine, Matt, bătrâne. Şi să ştii că nu mai e nevoie să-mi scrii despre lup. Vezi, îl…

— Ce? izbucni dog-musherul. Nu cumva vrei să zici…!

— Chiar aşa. Ţine-ţi basmaua. Am să-ţi scriu eu ţie despre el.

Matt se opri la mijlocul drumului, pe pasarelă.

— Nu ştiu dacă o să poată îndura clima! strigă el spre bord. Poate doar să-l tunzi când e tare cald!

Pasarela fu ridicată şi „Aurora” se dezlipi de ţărm. Weedon Scott mai făcu un ultim semn de rămas bun cu mâna. Apoi se întoarse şi se aplecă asupra lui Colţ Alb, care stătea lângă el.

— Acum mârâie, afurisitule, mârâie – zise el, lovindu-l uşor cu palma pe cap şi scărpinându-l între urechi, pe care Colţ Alb şi le lipise de plăcere.

Capitolul 2

ŢARA DE JOS.

Colţ Alb coborî de pe vapor la San-Francisco. Era înmărmurit. În adâncul fiinţei lui, dincolo de orice proces raţional sau act conştient, el asociase puterea cu divinitatea. Şi niciodată oamenii albi nu i se păruseră zei atât de luminaţi cum i se păreau acum când păşea pe caldarâmul încins din San-Francisco. Colibelor de lemn pe care le cunoştea le luaseră locul clădiri uriaşe. Străzile erau pline de primejdii – trăsuri, căruţe, maşini, cai puternici de povară care trăgeau camioane enorme şi monstruoase, tramvaie electrice sunau şi zornăiau prin mijlocul străzii, scrâşnindu-şi ameninţarea lor încăpăţânată, aidoma râşilor pe care îi cunoscuse odinioară în pădurile Nordului.

Toate acestea erau manifestări ale puterii. În toate şi îndărătul tuturor acestora se afla omul, cârmuind şi supraveghind, exprimându-se pe sine, ca de obicei, prin dominaţia lui asupra materiei. Era ceva grozav, ameţitor. Colţ Alb părea înspăimântat. Îl cuprinse teama. Aşa cum pe vremea copilăriei lui fusese făcut să simtă cât era de mic şi de neputincios, în prima zi când venise din wild în tabăra lui Castor Cenuşiu, tot astfel acum, deşi în plină putere, se simţea mic şi slab. Şi vai, cât de mulţi zei erau! Iar furnicarul acesta al zeilor îl ameţea. Vuietul străzii îl asurzea. Îl înnebunea această grozavă şi nesfârşită agitaţie şi mişcare din jur. Simţea mai mult ca oricând că depinde

de dascălul iubirii, pe ale cărui urme călca acum şi pe care pentru nimic în lume nu l-ar fi scăpat o clipă din ochi.

Lui Colţ Alb nu-i era însă hărăzit să aibă despre oraş decât o viziune de coşmar – o experienţă ca un vis urât, ireal şi teribil, care mult timp după aceea îl va urmări în visele lui. Stăpânul îl sui într-un vagon de bagaje unde îl legă cu un lanţ într-un colţ, printre grămezi de cufere şi valize. Acolo, puterea o deţinea un zeu scund şi musculos; acesta azvârlea cu mult zgomot lăzi şi cutii, pe care le târa pe uşă înăuntru şi apoi le trântea peste grămadă sau le arunca afară prin uşă, lovind şi izbind cu ele, iar alţi zei, care le aşteptau jos, le prindeau.

Şi, în acest infern al bagajelor, Colţ Alb stătea părăsit de stăpânul lui. Sau cel puţin aşa credea el, până ce mirosi alături sacii de pânză cu hainele stăpânului şi se puse să le păzească.

— Era şi timpul să vii – mormăi zeul vagonului, un ceas mai târziu, când Weedon Scott apăru în uşă. Câinele ăsta al dumitale nu mă lasă să mă ating de lucruri.

Colţ Alb ieşi din vagon. Era surprins. Oraşul de coşmar dispăruse. Vagonul nu fusese pentru el decât o odaie într-o casă, şi când intrase în oraş, lumea se grămădise în jurul lui. Între timp, oraşul dispăruse. Nu-l mai asurzea zgomotul lui. I se întindea înainte un ţinut surâzător, cu soare plin de strălucire, o atmosferă ce te îmbia la lâncezeală. Numai că nu avu timp să se minuneze de această transformare. O primi şi pe aceasta cum primea toate faptele şi manifestările de neînţeles ale zeilor. Aşa era felul lor.

Îi aştepta o trăsură. Un bărbat şi o femeie se apropiară de stăpân. Femeia îşi desfăcu braţele şi apoi le încrucişă pe după gâtul stăpânului – un gest duşmănos! În clipa următoare, Weedon Scott se desprinse din îmbrăţişare şi se apropie de Colţ Alb, care mârâia de parcă ar fi fost un diavol furios.

— Nu-i nimic, mamă – făcu Scott în timp ce-l ţinea strâns pe Colţ Alb şi încerca să-l liniştească. A crezut că ai de gând

să-mi faci vreun rău şi el nu poate îndura aşa ceva. Nu-i nimic. O să se deprindă el, curând.

— Şi, între timp am să pot să-mi alint fiul doar atunci când câinele lui n-o să fie pe aproape – râse ea, deşi se făcuse albă ca varul şi se simţea rău din pricina sperieturii pe care o trăsese.

Se uită la Colţ Alb, care mârâia, se zburlea şi o privea cu răutate.

— Trebuie să înveţe şi va învăţa fără întârziere – zise Scott. Începu să-i vorbească lui Colţ Alb cu blândeţe, până ce îl potoli. Apoi glasul îi deveni mai poruncitor: Jos! Culcat!

Acesta era unul din lucrurile pe care Colţ Alb le învăţase de la stăpânul lui şi dădu ascultare, deşi se culcă în silă şi îmbufnat.

— Acum, mamă. Scott îşi deschise braţele ca s-o primească, dar nu-şi luă ochii de la Colţ Alb! Culcat! îi porunci el. Culcat!

Zbârlindu-se tăcut, pe jumătate ghemuit în timp ce se ridica, Colţ Alb se lăsă înapoi şi urmări repetarea gestului duşmănos. Dar nici aceasta şi nici îmbrăţişarea zeului, care urmă după aceea, nu-l vătămară pe stăpân. Apoi, sacii cu haine fură urcaţi în trăsură, zeii străini şi dascălul iubirii se suiră şi ei, iar Colţ Alb o porni pe urma lor, când gonind atent după ei, când zbârlindu-se la caii ce alergau. Căuta să le atragă atenţia că el e de faţă şi că veghează să nu i se întâmple vreun rău zeului pe care-l trăgeau cu atâta iuţeală peste întinderea aceea.

După un sfert de ceas, trăsura trecu printr-o intrare de piatră şi apoi printre două rânduri de nuci ce se bolteau deasupra drumului, înlănţuindu-se. De o parte şi de alta se întindeau pajişti, iar suprafeţele lor mari erau presărate ici şi colo cu stejari voinici, cu braţe lungi, puternice. Nu departe de acolo, pajiştile cu fâneţe, arse de soare, păreau bronzate, aurii, contrastând cu verdele proaspăt al ierbii îngrijite; iar mai departe erau dealurile roşcate şi păşunile de munte. La capătul pajiştii, pe primul dâmb de la

marginea văii, se zărea o casă cu terasă, mare şi cu multe ferestre.

Colţ Alb nu prea avu când să vadă toate acestea. Trăsura abia intrase pe moşie când îl şi atacă un câine ciobănesc, cu ochii scăpărători şi cu botul ascuţit, pe bună dreptate indignat şi plin de mânie. Stătea între el şi stăpânul lui, despărţindu-l. Colţ Alb nu mârâi ameninţător, dar părul i se zburli pe trup în timp ce porni tăcut la asaltul ucigaş. Dar asaltul n-avea să fie dus până la capăt. Se opri pe neaşteptate, stângaci, cu picioarele dinainte ţepene, încordându-se împotriva avântului care-l ducea înainte. Aproape că se aşeză jos, până într-atât dorea acum să se ferească de atingerea acelui câine pe care fusese cât pe ce să-l atace. Era o căţea, şi legea rasei lui punea între ei o barieră de netrecut. S-o atace, ar fi însemnat nici mai mult nici mai puţin decât o încălcare a propriului lui instinct.

Nu acelaşi lucru se întâmplă însă şi cu căţeaua. Fiind femelă, ea nu avea un asemenea instinct. Pe de altă parte, fiind câine ciobănesc, frica ei instinctivă de wild şi mai ales de lup era neobişnuit de puternică. Pentru ea, Colţ Alb era lup, tâlhar din moşi-strămoşi, care prădase turmele ei încă din acele vremuri în care oile au fost adunate în turmă pentru prima oară şi au fost păzite de vreunul din străbunii ei necunoscuţi. Aşa că, atunci când Colţ Alb renunţă să mai atace şi rămase locului înţepenit, cu gândul să ocolească ciocnirea, sări ea la el. Colţ Alb mârâi fără voie când îi simţi dinţii înfigându-i-se în umăr, dar nu făcu nici o încercare s-o muşte. Se dădu înapoi conştient, cu picioarele ţepene, şi încercă să se ferească de ea. Sărea când într-o parte, când într-alta, se ghemui şi se învârti în juru-i, zadarnic însă. Căţeaua era mereu între el şi drumul pe care voia să-l apuce.

— Aici, Collie! strigă străinul din trăsură.

Weedon Scott râse.

— Nu-i nimic, tată. E o bună disciplină. Colţ Alb are multe de învăţat şi e foarte bine că a şi început. O să se

obişnuiască.

Trăsura o porni, iar Collie îi aţinu din nou calea lui Colţ Alb. El încercă s-o întreacă depărtându-se de drum şi gonind prin pajişte; dar ea alergă în cercul interior, mai mic, şi era mereu prezentă, înfruntându-l cu cele două şiruri de dinţi strălucitori. Colţ Alb dădu ocol şi făcu cale întoarsă, traversă drumul apucând-o pe cealaltă pajişte şi din nou ea îi ţinu piept.

Trăsura gonea, ducându-l pe stăpânul lui cu ea. Colţ Alb o zări dispărând printre copaci. Situaţia era disperată. Încercă din nou să facă un ocol. Căţeaua se ţinu după el, alergând cu repeziciune, apoi deodată, Colţ Alb se întoarse spre ea. Era un vechi vicleşug de-al lui, pe care îl folosea la bătaie. O izbi zdravăn cu umărul. Nu numai că o dădu peste cap, dar cum alergase repede, ea se rostogoli căzând când pe spate, când pe o parte, zbătându-se să se oprească, agăţându-se cu picioarele de prundiş şi scoţând un urlet ascuţit în care îşi plângea mândria rănită şi revoltată.

Colţ Alb nu aşteptă. Drumul era liber şi nici nu dorea altceva. Căţeaua se luă după el fără să-şi curme o clipă urletul. Drumul se deschidea acum drept, şi cum era vorba de o fugă adevărată, Colţ Alb avea ce s-o înveţe. Ea alergă ca o smintită, ca o apucată, încordându-se la maximum, cu o străduanie vizibilă la fiecare săritură; Colţ Alb însă îi scăpa mereu, pe nesimţite, fără nici un efort, alunecând deasupra pământului ca o nălucă.

Pe când dădea ocol casei spre poarta cea mare, nimeri peste trăsură. Aceasta se oprise şi stăpânul tocmai cobora. În clipa aceea, cum era încă în plină viteză, Colţ Alb îşi dădu seama că dintr-o parte se pornise un atac brusc împotriva lui. Duşmanul era un ogar care se năpustise asupră-i. Colţ Alb încercă să-i ţină piept. Gonea însă prea tare şi ogarul era prea aproape. Fu lovit într-o parte, dar avântul cu care gonea era atât de puternic şi lovitura atât de neaşteptată, încât Colţ Alb se trezi la pământ, dându-se peste cap. Ieşi din învălmăşeală cu o grimasă de răutate şi cu urechile

lipite de cap, cu buzele şi nasul încreţite, clămpănind cu dinţii în gol în clipa în care gâtlejul ogarului scăpase ca prin minune de colţii lui.

Stăpânul venea degrabă, dar era încă departe. Collie fu cea care îl scăpă cu viaţă pe ogar. Înainte ca Colţ Alb să fi apucat să sară şi să dea lovitura mortală, sosi Collie. Fusese trasă pe sfoară şi întrecută la alergătură, ca să nu mai vorbim că fusese dată peste cap fără ruşine, în prundiş. Venea ca o furtună – o furtună izvorâtă din mândria revoltată, dintr-o mânie lesne de înţeles şi dintr-o ură instinctivă faţă de acest tâlhar al wildului. Îl izbi pe Colţ Alb în unghi drept, pe când el se pregătea să sară, şi din nou Colţ Alb se trezi doborât la pământ, dându-se peste cap.

Stăpânul îl ajunse în clipa următoare şi-l apucă cu o mână pe Colţ Alb, în timp ce tatăl lui chema câinii.

— Frumoasă primire, n-am ce zice, pentru un biet lup singuratic din Arctica! spuse stăpânul, în timp ce Colţ Alb se liniştea sub palma lui mângâietoare. De când e el pe lume n-a fost doborât de pe picioare decât o singură dată, şi iată că acum, în treizeci de secunde a fost rostogolit de două ori!

Trăsura plecase, iar în casă apărură alţi zei străini. Unii se ţineau respectuos la distanţă; doi dintre ei însă, două femei, săvârşiră actul acela vrăjmaş, agăţându-se de gâtul stăpânului. Dar Colţ Alb începu să îngăduie acest lucru. Nu părea să însemne ceva rău, iar zgomotele pe care zeii le făceau nu aveau nimic ameninţător. Îi arătară şi lui bunăvoinţă, numai că el îi ţinu la distanţă cu un mârâit, ceea ce de altfel făcu şi stăpânul cu vorba. În asemenea împrejurări, Colţ Alb se lipea de picioarele stăpânului, care îl bătea uşor cu palma pe cap, liniştindu-l.

Când porunci „Dick culcat”! ogarul care urcase treptele se culcă pe o parte în prag, continuând să mârâie şi să-i arunce priviri întunecate nepoftitului acestuia. Collie fusese lăsată pe seama uneia din femeile zeilor, care o prinsese cu braţele de gât, alintând-o şi mângâind-o; căţeaua părea însă

tare încurcată şi era supărată foc, gemea furioasă, jignită că se îngăduise prezenţa acestui lup şi convinsă că zeii făceau o greşeală.

Zeii, toţi câţi erau, urcară scările ca să intre în casă. Colţ Alb nu se dezlipea de stăpânul lui. De pe pragul unde era, Dick mârâi; Colţ Alb, care suia scara, se zburli răspunzând şi el printr-un mârâit.

— Ia-o pe Collie înăuntru şi lasă-i pe ăştia doi să se bată până s-or sătura – fu de părere tatăl lui Scott. Au să se împrietenească până la urmă.

— Numai că după aceea, ca să-şi dovedească prietenia, Colţ Alb o să trebuiască să meargă la înmormântare – râse stăpânul.

Scott-tatăl privi cu neîncredere, mai întâi spre Colţ Alb, apoi spre Dick, iar în cele din urmă spre fiul său:

— Vrei să zici că…

Weedon dădu din cap.

— Întocmai. L-ar omorî pe Dick într-un minut, cel mult două. Apoi se întoarse către Colţ Alb: Hai, lupule! Tu trebuie să intri în casă.

Colţ Alb urcă treptele, străbătând culoarul cu paşi ţepeni şi cu coada încremenită în sus. Nu-şi lua ochii de la Dick, păzindu-se de un atac dintr-o coastă, gata să se apere împotriva oricărei manifestări sălbatice a necunoscutului, care se putea năpusti asupra lui din casă. Dar nimic de care să se teamă nu se năpusti asupra lui din casă. Şi când ajunse înăuntru, iscodi cu grijă în jur, căutând acel ceva, dar fără să-l găsească. Apoi se culcă cu un mârâit de mulţumire la picioarele stăpânului, urmărind cele ce se petreceau, gata în orice clipă să sară în picioare şi să lupte pentru viaţă, împotriva spaimelor pe care le simţea el că trebuie să pândească, ca o cursă, sub podeaua locuinţei.

Capitolul 3
ŢINUTUL ZEULUI.

Prin firea lui, Colţ Alb era o fiinţă adaptabilă, iar pe lângă aceasta mai şi umblase mult şi cunoştea rostul şi nevoia de

adaptare. Aci, în Sierra Vista – aşa se numea locul pe care-l stăpânea judecătorul Scott – Colţ Alb începu curând să se simtă la el acasă. Nu mai avu nici un necaz mai serios cu ceilalţi câini. Aceştia ştiau mai multe despre rânduielile zeilor din Ţara de jos decât el, şi îl acceptaseră în ziua în care îi întovărăşise pe zei în casă. Aşa lup cum era şi cu toate că nu mai exista un alt precedent, zeii îi consfinţiseră prezenţa, iar ei, câinii zeilor, nu puteau decât să se supună unei astfel de statorniciri.

La început, Dick se arătase ţeapăn prin forţa împrejurărilor, mai târziu însă îl acceptă calm pe Colţ Alb, ca pe un bun în plus al stăpânului. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi împrietenit la cataramă cu Colţ Alb, numai că acesta se arăta cu totul potrivnic prieteniilor. Colţ Alb nu cerea celorlalţi câini decât să-l lase în pace. În decursul întregii lui vieţi de până atunci se ţinuse departe de cei din rasa lui, şi acum dorea acelaşi lucru. Bunăvoinţa lui Dick îl plictisea, aşa că, mârâind la el, îl punea pe goană de fiecare dată. Prin părţile Nordului, pe unde fusese, învăţase să-i lase în pace pe câinii stăpânului şi nu uita aceasta nici aici. Nu voia decât să fie lăsat singur şi izolat, iar pe Dick nu-l lua în seamă, şi încă în aşa măsură, încât fiinţa aceasta liniştită îl lăsă în pace, fără să-i dea mai multă atenţia decât dădea stâlpului de lângă gard.

Lucrurile nu stăteau tocmai la fel şi cu Collie. Ea îl îngăduia pentru că aceasta era hotărârea zeilor, totuşi acest lucru nu însemna că trebuie să-l lase în pace. În capul ei stăruia amintirea nenumăratelor crime pe care el şi ai lui le săvârşiseră împotriva strămoşilor ei. Într-o zi sau chiar într-o generaţie nu puteau fi uitate prădăciunile făcute în ţarcurile de oi. Toate acestea o aţâţau şi o îmboldeau să plătească cu aceeaşi monedă. Ea nu îi putea împiedica pe zei, care îl îngăduiau, dar nimic n-o împiedica să-i amărască viaţa lui Colţ Alb prin tot felul de şicane mărunte. Îi despărţea o luptă de veacuri şi, în ce o privea pe ea, avea grijă să-i amintească asta mereu.

Şi aşa, Collie profită de faptul că era căţea ca să-l poată sâcâi şi chinui pe Colţ Alb. Instinctul lui îl împiedica s-o atace, dar îndărătnicia ei nu-i îngăduia să treacă cu vederea toate acestea. Când se năpustea asupra lui, el se întorcea cu umărul apărat de blană spre dinţii ei ascuţiţi şi se depărta ţeapăn şi cu demnitate. Când se nimerea la strâmtoare, Colţ Alb se vedea silit să facă un ocol, mergând cu umărul spre ea, cu capul întors, cu o expresie de mare răbdare şi plictiseală pe faţă şi în privire. Totuşi, o muşcătură în şold îi grăbea uneori retragerea, făcându-l să-şi piardă prestanţa. De obicei însă, Colţ Alb izbutea să-şi păstreze demnitatea, luându-şi o înfăţişare aproape solemnă. Când putea, n-o lua în seamă de fel pe Collie şi îşi făcuse chiar un obicei să nu-i iasă în cale. Ori de câte ori o zărea sau o vedea venind, se ridica şi pleca.

Colţ Alb avea de învăţat încă multe şi în alte privinţe. Viaţa în Nord era simplitatea însăşi în comparaţie cu activitatea complicată din Sierra Vista. În primul rând trebui să cunoască familia stăpânului. Într-un fel, era pregătit pentru acest lucru. După cum Mit-sah şi Kloo-kooh aparţineau lui Castor Cenuşiu cu care împărţeau hrana, focul şi păturile, tot astfel acum, în Sierra Vista, toţi locuitorii casei aparţineau dascălului iubirii.

Aici cunoştea însă o deosebire, poate chiar mai multe. Sierra Vista era o chestiune mult mai complicată decât tipia lui Castor Cenuşiu. Trebuia să ţină seama de mai mulţi oameni. Aşa, de pildă, de judecătorul Scott şi de soţia lui. Mai erau apoi cele două surori ale stăpânului, Beth şi Mary, soţia acestuia, Alice, şi copiii lui, Weedon şi Mary, doi ţânci de patru şi şase ani. Nimeni nu-i putea spune o vorbă despre aceşti oameni, iar despre legăturile lor de sânge şi de rudenie nu ştia nimic şi niciodată n-ar fi fost în stare să ştie. Totuşi pricepu repede că aparţineau stăpânului lui. După aceea, observându-i ori de câte ori avea prilejul, urmărindu-i în cele ce făceau, cercetându-i cum vorbesc şi deprinzându-se cu glasul lor, înţelese într-un răstimp destul

de scurt cât de apropiaţi erau de stăpânul lui şi de câtă bunăvoinţă se bucurau din partea lui. Şi luând seama la toate acestea, Colţ Alb se purtă cu ei la fel ca şi cu stăpânul lui. Ceea ce era preţios pentru stăpânul lui, preţuia şi el; ceea ce îi era drag lui, Colţ Alb îndrăgea şi el, păzindu-l cu grijă.

Aşa se petrecuseră lucrurile şi cu cei doi copii. Toată viaţa îi fusese silă de copii. Îi ura şi se temea de mâinile lor. Lecţiile pe care le primise despre tirania şi cruzimea lor, în acea vreme când trăise în satul indian, nu fuseseră tocmai blânde. Când Weedon şi Mary veniseră spre el întâia dată, Colţ Alb mârâise ameninţător, săgetându-i cu o privire mânioasă. Un ghiont de-al stăpânului şi o vorbă aspră îl forţaseră atunci să le primească mângâierile, deşi continua să mârâie sub mânuţele lor, iar în mârâitul lui nu exista nici o notă de plăcere. Mai târziu îşi dădu seama că băieţelul şi fetiţa aceea erau de mare preţ în ochii stăpânului. Şi de atunci nu mai fu nevoie de nici un ghiont sau vorbă aspră ca să se lase mângâiat.

Totuşi Colţ Alb nu arăta niciodată prea multe dovezi de dragoste. Îi îngăduia pe copiii stăpânului cu neplăcere, dar cu supunere, şi le îndura toate caraghioslâcurile aşa cum unii îndură o operaţie dureroasă. Când nu mai putea, se ridica şi pleca ţanţoş şi hotărât. De la o vreme însă, copiii începură să-i placă, dar continua să nu arate asta. Nu s-ar fi apropiat niciodată de ei. Pe de altă parte, când îi vedea, în loc să plece, îi aştepta să vină la el. Şi ceva mai târziu, o licărire de mulţumire îi apărea în ochi, când îi vedea apropiindu-se, şi se uita după ei cu o ciudată urmă de părere de rău, când îl părăseau ca să-şi caute alte distracţii.

Toate acestea erau doar o chestiune de educaţie care cerea timp. După copii, Colţ Alb mai arăta consideraţie şi judecătorului Scott. Probabil că două erau motivele care îl împingeau la aceasta: în primul rând era fără îndoială un bun de preţ al stăpânului, iar în al doilea rând era şi un om care se ţinea deoparte. Lui Colţ Alb îi plăcea să stea culcat

la picioarele lui, în tinda largă a casei, când acesta citea ziarul şi îi făcea hatârul din când în când să-i arunce şi lui câte o privire sau câte un cuvânt – semne cu nimic supărătoare, dar care arătau că recunoştea prezenţa şi existenţa lui Colţ Alb. Aceasta se întâmpla însă când stăpânul nu era pe aproape. Cum apărea el, toate celelalte fiinţe încetau să mai existe pentru Colţ Alb.

El îngăduia membrilor familiei stăpânului să-l alinte şi să-i dea atenţie, dar el nu le dădea niciodată ceea ce îi dăruia stăpânului. Nici o mângâiere de-a lor nu-i trezea un geamăt în gâtlej care să însemne dragoste, şi oricât ar fi încercat ei, nu l-ar fi putut îndupleca să se alinte şi în faţa lor. Acest semn de uitare şi de părăsire de sine, de încredere desăvârşită îl arăta numai stăpânului. De fapt, pe membrii familiei acestuia nu-i socotise niciodată altceva decât bunuri ale dascălului iubirii.

De asemenea, Colţ Alb începu curând să deosebească familia, de servitori. Acestora le era frică de el, iar Colţ Alb se stăpânea să nu sară la ei, doar pentru că-i socotea şi pe aceştia ca aparţinând stăpânului. Între Colţ Alb şi ei exista doar neutralitate. Pregăteau mâncarea pentru stăpân, spălau tacâmurile şi făceau şi alte treburi, întocmai ca şi Matt în Klondike. Pe scurt, erau dintr-ale gospodăriei.

În afară de cele ale gospodăriei, Colţ Alb mai avea de învăţat multe alte lucruri. Moşia stăpânului era întinsă şi complicată, dar avea şi ea o margine. Pământurile se terminau în şoseaua districtuală. Dincolo se întindea tărâmul comun al zeilor – drumurile şi şoselele, apoi, după celelalte garduri, erau moşiile altor zei. Mii de legi cârmuiau aceste lucruri şi statorniceau orânduiala; şi totuşi, el nu pricepea cuvântul zeilor şi nici nu exista vreo altă cale de a învăţa decât aceea a experienţei. Dădea ascultare imboldurilor lui fireşti, până ce acestea îl făceau să calce vreo lege. După ce faptul acesta se repeta de mai multe ori, învăţa legea şi o respecta.

În educaţia lui însă, cele mai rodnice învăţăminte erau cearta şi ghionturile pe care i le dădea stăpânul. Datorită dragostei lui mari pentru stăpân, un ghiont din partea acestuia îl durea mult mai mult decât oricare din bătăile pe care i le administraseră vreodată Castor Cenuşiu sau Smith Frumosu. Aceştia îi făcuseră doar carnea să sufere; sub această carne, spiritul lui se dezlănţuia cumplit şi neînfrânt. Ghiontul stăpânului era însă întotdeauna prea uşor ca să-i provoace durere în carne. Pătrundea însă mai adânc. Era un semn că stăpânul se supărase, şi spiritul lui Colţ Alb părea că se întunecă ori de câte ori i se întâmpla aşa ceva.

La drept vorbind, arareori primea ghionturi. Îi era de ajuns glasul stăpânului. Şi după glasul lui, Colţ Alb afla dacă făcuse bine sau rău. Cu ajutorul lui îşi îndrepta purtarea şi îşi potrivea faptele. Glasul acesta era pentru el busola după care se călăuzea şi cu ajutorul căreia învăţa să deprindă obiceiurile vieţii şi ale ţinutului acestuia nou.

În Nord, singurul animal domestic era câinele. Toate celelalte animale trăiau în wild, şi dacă nu se arătau prea cumplite, atunci deveneau prada care i se cuvenea câinelui, în toată viaţa lui de până atunci, Colţ Alb nu făcuse altceva decât să dea iama printre celelalte vieţuitoare în căutarea hranei. Şi nu-i putea intra în cap că în Sud era altfel. Dar acest lucru avea să-l înveţe curând, în timpul şederii la Santa Clara Valley. Într-o dimineaţă, devreme, pe când hoinărea, o coti pe după colţul casei dând peste un pui de găină care scăpase din curtea păsărilor. Impulsul lui natural îl împinse să-l mănânce. Câteva salturi, o fulgerare a colţilor, un ţipăt de spaimă, şi pasărea care o pornise prin lume fu înghiţită! Era un pui de fermă, gras şi ademenitor; Colţ Alb îşi linse buzele, găsind că hrana fusese bună.

Mai târziu, în aceeaşi zi, dădu peste un alt pui, rătăcit pe lângă grajduri. Unul din argaţi sări să-l scape. Nu-i cunoştea felul lui Colţ Alb, aşa că luă ca armă un bici uşor de la şaretă. La primă lovitură de bici, Colţ Alb lăsă puiul şi se năpusti asupra omului. O bâtă l-ar fi putut opri, dar un

bici… Fără să scoată un sunet şi fără să clipească, mai primi din viteză încă o lovitură. Şi pe când se năpusti asupra argatului, acesta scoase un strigăt de spaimă – „Doamne!” şi se dădu înapoi. Lăsă biciul să-i cadă din mână, apărându-şi gâtul şi braţele. Se alese cu antebraţul sfâşiat până la os.

O spaimă de moarte îl cuprinse pe argat. Îl cutremură nu atât cruzimea lui Colţ Alb, cât tăcerea lui. Continuând să-şi apere gâtul cu braţul sfâşiat şi sângerând, încercă să se retragă spre şură. Şi nu i-ar fi mers prea bine dacă Collie nu şi-ar fi făcut apariţia la locul luptei. Aşa cum îl scăpase cu viaţă pe Dick, îl scăpă şi pe argat. Se năpusti asupra lui Colţ Alb cuprinsă de o furie nebună. Avusese ea dreptate de la început. Ştiuse mai bine decât zeii cei nechibzuiţi. Toate bănuielile ei se adevereau. Aveau de-a face cu un vechi tâlhar, gata să-şi reia şiretlicurile lui din totdeauna.

Argatul se refugie în grajd, iar Colţ Alb dădu înapoi din faţa colţilor căţelei, întorcându-se cu grumazul spre ei şi dând târcoale. Collie însă nu se lăsă, aşa cum îi era obiceiul, după ce trecea vremea cuvenită pedepsei. Dimpotrivă, se aprinse şi se mânie tot mai tare, şi în cele din urmă, Colţ Alb, uitându-şi de mândrie, fugi de ea peste câmp.

— O să se deprindă el să dea pace puilor – zise stăpânul. Dar nu pot să-l învăţ asta până nu-l prind asupra faptului.

După două nopţi se petrecu şi faptul, dar pe o scară mult mai mare decât îşi închipuise stăpânul. Colţ Alb observase îndeaproape curtea păsărilor şi obiceiurile puilor. Noaptea, după ce intrară în coteţ, el se căţără pe o stivă de scânduri aduse de curând. De acolo se urcă pe acoperişul unui coteţ şi sări în curtea găinilor. O clipă mai târziu se afla în coteţ şi măcelul începu.

Dimineaţa, când stăpânul ieşi în tindă, cincizeci de găini albe din rasa Leghom, aşezate la rând la picioarele argatului, îi atraseră atenţia. Fluieră a pagubă ca pentru sine, la început cu surprindere, dar mai apoi cu admiraţie. Se uită şi la Colţ Alb, dar acesta nu arăta că i-ar fi ruşine sau că s-ar simţi vinovat. Şedea mândru, ca şi cum ar fi

făcut într-adevăr o faptă de ispravă şi demnă de laudă. Nu-şi putea închipui că ar fi săvârşit vreun păcat. Buzele stăpânului se strânseră când văzu isprava nelegiuită. Apoi îi vorbi cu asprime vinovatului fără voie şi în glasul lui nu era decât mânia de zeu. Îl împinse cu botul spre găinile ucise şi în acelaşi timp îl înghionti zdravăn.

Colţ Alb nu mai dădu nici o raită pe la curtea găinilor. Era ceva împotriva legii şi acum învăţase aceasta. Apoi, stăpânul îl luă în curtea găinilor. Imboldul lui natural când văzu hrana vie bătând din aripi în juru-i, chiar sub nasul lui, îl împingea să sară la ele. Dădu ascultare acestui impuls, dar glasul stăpânului îl opri. Îşi continuară timp de o jumătate de oră plimbarea prin curte. Din când în când, Colţ Alb simţea din nou imboldul, dar de fiecare dată când îi dădea urmare, glasul stăpânului îl oprea. Astfel cunoscu legea, şi înainte de a fi părăsit curtea găinilor învăţase să uite că acestea existau.

— Un ucigaş de găini nu poate fi niciodată vindecat. Judecătorul Scott clătină din cap cu tristeţe în timpul prânzului, când fiul lui îi povesti lecţia pe care i-o dăduse lui Colţ Alb. O dată ce a luat obiceiul şi a prins gustul sângelui… – şi dădu din nou din cap cu tristeţe.

Weedon Scott nu era însă de aceeaşi părere cu tatăl său.

— Să vezi ce am să fac – îl înfruntă el în cele din urmă. Am să-l încui toată după-amiaza cu găinile.

— Dar gândeşte-te la găini – se împotrivi judecătorul.

— Ba mai mult chiar – continuă fiul – pentru fiecare găină ucisă am să-ţi dau un dolar-aur canadian.

— Dar şi tata trebuie să pună ceva în rămăşagul ăsta – interveni Beth.

Cealaltă soră se alătură şi ea lui Beth şi un cor aprobator se ridică în jurul mesei. Judecătorul Scott căzu la învoială, înclinând din cap.

— Bine, cumpăni o clipă Weedon Scott. Dacă până seara Colţ Alb nu face rău nici unei găini, pentru fiecare zece minute pe care le-a petrecut în curtea lor va trebui să spui

cu toată seriozitatea şi convingerea, ca şi cum ai fi la tribunal şi ai pronunţa o sentinţă: „Colţ Alb, eşti mai bun decât mi-am putut închipui!”

Familia urmărea de sus, fără să fie văzută, ceea ce se petrecea. Nu se întâmplă însă nimic. Încuiat în ţarc şi părăsit de stăpânul lui, Colţ Alb se culcă şi adormi. La un moment dat se ridică şi merse până la jgheab să bea apă. Pe găini nici nu le luă în seamă. Nici nu existau pentru el. La ora patru făcu un salt din plină viteză, atinse acoperişul coteţului şi ajunse pe pământ de partea cealaltă, după care o luă agale spre casă. Învăţase legea. După aceea, pe terasă, înaintea întregii familii care făcea haz, judecătorul Scott rosti încet şi solemn, de şaisprezece ori, în faţa lui Colţ Alb: „Colţ Alb, eşti mai bun decât îmi închipuiam”.

Legile atât de numeroase îl zăpăceau însă pe Colţ Alb şi adesea îl făceau să se dea de ruşine. Trebuia să înveţe că nu avea voie să se atingă nici de puii altor zei. Apoi erau pisicile, iepurii de casă şi curcanii; pe toţi trebuia să-i lase în pace. După ce învăţă câteva din aceste legi, i se păru că trebuie să lase în pace toate vietăţile. Afară, pe păşunea din spate, prepeliţele puteau să-i zboare pe sub nas nevătămate. Şi oricât ar fi fost el de încordat, tremurând de nerăbdare şi poftă, îşi stăpânea instinctul şi stătea locului. Dădea ascultare voinţei zeilor.

Apoi, într-o zi, venind din nou pe păşunea dinapoia casei, îl văzu pe Dick care băgase în sperieţi un iepure şi gonea după el. Stăpânul privea fără să se amestece. Ba chiar îl încuraja pe Colţ Alb să se alăture vânătoarei. Şi aşa învăţă el că iepurii nu sunt tabu. În cele din urmă învăţă legea în întregime. Între el şi toate celelalte animale domestice nu trebuia să existe duşmănie. Dacă nu era cu putinţă să fie prietenie, trebuia să existe cel puţin neutralitate. Celelalte animale însă – veveriţele, prepeliţele şi iepurii – erau creaturi ale wildului, care nu s-au supus niciodată omului. Erau prada legiuită a oricărui câine. Zeii apărau numai animalele domestice şi nu-i era îngăduit să se repeadă la

ele. Zeii aveau drept de viaţă şi de moarte asupra supuşilor lor şi erau geloşi de puterea lor.

Viaţa de la Santa Clara Valley era complicată în comparaţie cu existenţa simplă din Nord. Şi principalul lucru pe care îl impunea acest labirint al civilizaţiei era controlul, constrângerea – un echilibru interior, tot atât de delicat ca o urzeală de păianjen care unduieşte în suflarea vântului, dar în acelaşi timp e tare ca oţelul. Viaţa avea mii de aspecte, la care Colţ Alb trebuia să se adapteze – aşa de pildă era mersul la oraş, la San-Jose, gonind în spatele trăsurii sau hoinărind pe străzi când trăsura se oprea. Viaţa luneca pe lângă el, profundă, vastă şi variată, biciuindu-i simţurile, cerându-i fără încetare să se deprindă şi să facă faţă imediat, silindu-l aproape totdeauna să-şi înăbuşe pornirile fireşti.

Erau măcelării unde carnea atârna îmbietoare. Nu avea voie să se atingă de această carne. În casele pe care stăpânul le vizita existau pisici cărora trebuia să le dea pace, şi pretutindeni se aflau şi câini care mârâiau la el şi pe care nu-i era îngăduit să-i atace. Apoi, pe trotuarele aglomerate umblau nenumăraţi oameni, cărora prezenţa lui le atrăgea atenţia. Se opreau, îl priveau arătându-şi-l, îl cercetau, îi vorbeau şi, mai rău ca orice, îl băteau uşor cu palma. Şi el trebuia să îndure contactul plin de primejdii al tuturor acestor mâini străine. Izbuti să îndure toate acestea. Mai mult chiar, izbuti să-şi înfrângă stângăcia şi sfiala. Acceptă cu semeţie atenţiile mulţimii de zei străini. Respectului lor le răspundea şi el cu respect. Pe de altă parte, era ceva în el care împiedica crearea unei prea mari familiarităţi. Îl băteau uşor şi treceau mai departe, încântaţi de îndrăzneala lor.

Nu toate aceste lucruri erau însă uşoare pentru Colţ Alb. Când alerga înapoia trăsurii, pe la periferia oraşului San-Jose, se întâmpla să dea peste nişte băieţaşi care luaseră obiceiul să arunce cu pietre după el. Ştia totuşi că nu-i era îngăduit să se ia după ei şi să-i facă una cu pământul. În

aceste împrejurări era silit să treacă peste instinctul lui de conservare, ceea ce şi făcea, pentru că se domesticea pregătindu-se să facă şi el parte din lumea civilizată.

Totuşi Colţ Alb nu era pe deplin mulţumit de această rânduială. El nu avea noţiuni abstracte despre dreptate şi despre lupta cinstită. Există însă în viaţă o anume urmă de dreptate şi tocmai aceasta îl făcea să urască nedreptatea că nu-i era îngăduit să se apere de cei ce azvârleau cu pietre în el. Uita că în înţelegerea dintre el şi zei, aceştia trebuiau să aibă grijă de el şi să-l apere. Întruna din zile însă, stăpânul lui sări din trăsură cu biciul în mână şi le dădu o lecţie zdravănă celor care aruncau cu pietre. După aceea nu mai aruncară cu pietre în el, iar Colţ Alb pricepu acest lucru şi se arătă foarte mulţumit.

Şi mai avu parte de o experienţă asemănătoare. Pe drumul spre oraş, dând târcoale crâşmei de la răscruce, trei câini îşi făcură un obicei de a se năpusti asupra lui ori de câte ori trecea pe acolo. Cum îi cunoştea felul lui de luptă, ucigaş, stăpânul nu încetă să-l înveţe legea că nu trebuie să se bată. Urmarea fu că, după ce învăţase bine legea, se găsea la mare strâmtoare ori de câte ori trecea prin faţa crâşmei de la răscruce. După primul atac, mârâitul lui îi ţinea de fiecare dată la distanţă pe cei trei câini; ei însă se luau după Colţ Alb, urlând, sâcâindu-l şi supărându-l. O vreme îndură şi aceasta. Oamenii din cârciumă îi aţâţau pe cei trei câini să-l atace. Într-o zi îi asmuţiră chiar făţiş. Stăpânul opri trăsura.

— Pe ei! îl îndemnă pe Colţ Alb.

Lui Colţ Alb nu-i venea să-şi creadă urechilor. Se uită la stăpânul lui, apoi la cei trei câini. Îşi întoarse din nou privirile spre stăpân, plin de nerăbdare şi întrebător.

Stăpânul dădu din cap:

— Pe ei, bătrâne! Înghite-i!

Colţ Alb nu mai aşteptă. Se întoarse şi făcu un salt, fără să mârâie, printre duşmanii lui. Îi înfruntă pe toţi trei deodată. Se auziră mârâituri grozave, clănţănit de dinţi; era o

învălmăşeală grozavă. Praful din drum se ridică în văzduh ca un nor, ascunzând bătălia. După câteva minute, doi dintre câini se zvârcoleau în praf, iar al treilea o lua la sănătoasa. Sări peste un şanţ, se strecură printr-un grilaj de fier şi o tuli peste câmp. Colţ Alb îl urmări, alunecând deasupra pământului ca un lup, ca o săgeată şi fără să facă zgomot. În plin câmp îşi doborî duşmanul şi-l ucise.

O dată cu acest triplu asasinat, principalele lui necazuri cu câinii încetară. Se dusese zvonul prin întreaga vale şi oamenii începură să aibă grijă ca nu cumva câinii lor să-l supere pe lupul cel bătăuş.

Capitolul 4
CHEMAREA SEMINŢIEI.

Lunile treceau. În Sud, hrana era destulă şi de lucru nimic, iar Colţ Alb se îngrăşase, îi mergea bine şi se simţea fericit. Nu trăia numai în marginea de sud a lumii, ci şi în marginea existenţei lui. Bunătatea omenească era ca un soare care strălucea deasupra lui, iar el înflorea ca o plantă semănată în pământ roditor.

Şi totuşi se deosebea întrucâtva de ceilalţi câini. Cunoştea mai bine legea decât câinii care nu duseseră o altă viaţă, şi o respecta mai strict; dar mai era în el o urmă de cruzime ascunsă, ca şi cum wildul ar mai fi dăinuit în el, iar lupul din el ar fi fost doar adormit.

Nu se întovărăşea niciodată cu ceilalţi câini. Trăise singur printre cei de o rasă cu el şi aşa îşi ducea traiul şi de-acum înainte. Faţă de câini avea o pornire de care nu se putea dezbăra şi pe care o căpătase încă pe vremea când era pui, înfruntând persecuţia lui Lip-Lip şi a haitei de căţei, precum şi zilele de încleştare cu Smith Frumosu. Cursul normal al vieţii lui suferise o schimbare. Şi părăsindu-i pe ai săi, se alăturase omului.

Pe lângă aceasta, orice câine din Ţara de Jos îl privea cu neîncredere. Trezea în el frica instinctivă de wild şi îl primea întotdeauna cu mârâituri şi cu o ură războinică. Colţ Alb învăţase însă că nu era nevoie să folosească colţii

împotrivă-le. Ajungea să-şi arate colţii sau să-şi încreţească buzele şi arareori se întâmpla să nu izbutească să-l facă pe câinele care lătrase şi se repezise la el să se ghemuiască de frică.

Dar Colţ Alb trebuia să mai îndure încă o încercare. Collie, căţeaua aceasta, nu-i dădea pace o singură clipă. Nu era atât de supusă legii ca el. Ea zădărnicea toate sforţările stăpânului de a o face să se împrietenească cu Colţ Alb. Tot timpul îi răsuna în urechi mârâitul ei ascuţit şi nervos. Collie nu-i iertase întâmplarea cu uciderea puilor de găină şi era convinsă că intenţiile lui nu puteau fi decât rele. Aşa că-l găsea vinovat încă înainte de a fi făcut ceva şi îl trata ca atare. Ajunsese o adevărată ciumă pentru el, era ca un poliţist care îl urmărea pe după gard şi în jurul moşiei, şi dacă ar fi aruncat măcar o privire curioasă unui porumbel sau unui pui de găină, ea ar fi izbucnit într-un urlet de indignare şi mânie. Felul preferat de a-i arăta că nu o ia în seamă era să stea întins cu capul pe labele dinainte, prefăcându-se că doarme. Lucrul acesta îi închidea întotdeauna gura şi o făcea să se liniştească.

În afară de necazurile cu Collie, lui Colţ Alb totul îi mergea bine. Învăţase să se controleze şi să fie cumpănit şi cunoştea rânduiala. Ajunsese serios, calm şi însufleţit de o toleranţă filosofică. Nu mai trăia într-un mediu duşmănos.

Pericolul, suferinţa şi moartea nu-l mai pândeau la tot pasul. Cu timpul, necunoscutul încetă să mai reprezinte pentru el o spaimă şi o ameninţare necontenită. Viaţa era plăcută şi uşoară. Se scurgea lin şi nu-l pândeau nici spaima şi nici duşmanii.

Fără să-şi dea seama, îi lipsea zăpada.

„O vară necuvenit de lungă” – ar fi gândit el dacă ar fi putut să judece acest lucru, dar aşa îi lipsea zăpada doar într-un fel vag, inconştient. Tot astfel simţea o urmă de dor pentru Nord, mai ales când în arşiţa verii suferea din pricina soarelui. Singurul efect al dorului era că-l făcea să simtă o nelinişte, tulburare, fără să ştie de ce.

Colţ Alb nu fusese niciodată prea zburdalnic. În afară de alintat şi de geamătul pe care-l scotea şi care se prefăcea într-un mârâit de dragoste, nu avea nici o altă cale de a-şi exprima dragostea. Şi iată că-i fu dat să descopere a treia cale. Îl supărase întotdeauna râsul zeilor. Râsul acesta îl înnebunea, îl făcea să turbeze. Dar nu se putea supăra pe dascălul iubirii, şi când zeul, bine dispus şi glumeţ, hotărî să râdă de el, Colţ Alb rămase uluit. Simţea arsura şi înţepătura mâniei lui de altădată, care încerca să-şi facă loc şi să biruie dragostea.

Nu putea fi mâniat, totuşi trebuia să facă ceva. La început se arătă plin de demnitate şi stăpânul se porni să râdă şi mai tare. După aceea încercă să fie mai solemn, şi stăpânul râse şi mai cu poftă decât înainte. În cele din urmă stăpânul râse până ce-l făcu să-şi uite de demnitate. Fălcile i se desfăcură uşor, buzele i se ridicară puţin şi o expresie veselă, care era mai aproape de dragoste decât de glumă, îi licări în ochi. Învăţase să râdă.

Şi tot aşa învăţă el să zburde cu stăpânul, să se lase buşit la pământ şi dat peste cap, să i se joace nenumărate feste neplăcute. La rândul lui se prefăcea că e supărat, zbârlindu-se, mârâind fioros şi clămpănind din dinţi ca şi când ar fi fost gata să ucidă. Nu-şi dădea însă frâu liber niciodată. Muşcăturile erau doar hăpăituri în gol. După o asemenea hârjoneală, cu ghionturi şi lovituri, hăpăiturile şi mârâiturile aprinse şi furioase se întrerupeau din senin şi, stând la câteva picioare distanţă unul de altul, se priveau. Apoi, tot atât de brusc ca soarele care răsare pe o mare furtunoasă, începeau să râdă. Şi aceasta se termina întotdeauna cu o încolăcire a braţului stăpânului în jurul gâtului şi umerilor lui Colţ Alb, care scâncea mârâindu-şi cântecul lui de dragoste.

Nimeni însă nu se mai putea juca cu Colţ Alb. N-ar fi îngăduit el. Îşi păstra demnitatea, şi dacă cineva încerca aşa ceva, mârâitul lui ameninţător şi coama zbârlită numai la joacă nu îndemnau. Faptul că-i îngăduia stăpânului acest

lucru nu însemna că trebuia să ajungă aidoma unui câine oarecare, risipindu-şi dragostea în dreapta şi în stânga să fie la cheremul oricui, ca să se hârjonească şi să se distreze cu el. El iubea sincer şi refuza să-şi piardă demnitatea sau să-şi împartă dragostea. Stăpânul lui mergea adesea călare, şi pentru Colţ Alb una din principalele îndatoriri era să-l însoţească. În Nord îşi arătase credinţa ostenind la ham; în Sud însă nu erau sănii, iar câinii nu cărau poveri în spate. Aşa că îşi arătă credinţa într-un fel nou, gonind pe lângă calul stăpânului. Oricât de lungă ar fi fost ziua, Colţ Alb nu se sătura. Avea mersul lui de lup, lin, neostenit şi firesc, iar după cincizeci de mile de alergare ajungea mândru înaintea calului.

În legătură cu călăritul, Colţ Alb învăţă încă un grai – şi acesta cu atât mai remarcabil cu cât nu-l folosi în viaţă decât de două ori. Prima oară se întâmplă într-una din zile, când stăpânul încercă să înveţe un pur sânge, plin de foc, cum să deschidă şi să închidă poarta fără ca stăpânul, care era călare, să coboare. O dată şi încă o dată, acesta mână calul în dreptul porţii, încercând să-l facă s-o deschidă, dar de fiecare dată calul se speria şi sărea înapoi. Cu fiecare clipă devenea tot mai nervos şi mai iritat. Când se cabra, stăpânul îl împungea cu pintenii, făcându-l să se lase pe picioarele de dinainte, după care calul începea să azvârle cu picioarele de dinapoi. Colţ Alb urmărea ceea ce se întâmpla cu o nerăbdare crescândă, până ce nu se mai putu stăpâni şi, sărind înaintea calului, începu să latre sălbatic şi amenințător.

După aceea, deşi mai încercă adesea să latre şi deşi stăpânul îl îndemna, nu mai izbuti decât o singură dată, şi atunci în lipsa stăpânului. O goană peste păşune, un iepure care ţâşnise printre picioarele calului, o cotitură bruscă, un pas greşit, o cădere la pământ şi un picior rupt al stăpânului – acestea fuseseră cauza. Colţ Alb se năpusti furios la gâtul calului vinovat, dar glasul stăpânului îl opri.

— Acasă! Du-te acasă! îi porunci stăpânul când îşi dădu seama că e rănit.

Lui Colţ Alb nici prin cap nu-i trecea să-l părăsească. Stăpânul ar fi vrut să scrie un bilet, dar căută zadarnic prin buzunare creion şi hârtie. Aşa că-i porunci din nou lui Colţ Alb să meargă acasă.

Acesta îl privi cu părere de rău, o porni din loc, apoi se întoarse şi gemu înfundat. Stăpânul îi vorbi blând, dar serios, iar Colţ Alb îşi ciuli urechile, ascultând cu o încordare dureroasă.

— Aşa, bătrâne, du-te acasă – continuă el – du-te acasă şi spune-le ce mi s-a întâmplat. Du-te acasă, lupule. Acasă!

Colţ Alb ştia ce înseamnă „acasă” şi, deşi nu pricepea celelalte cuvinte ale stăpânului, înţelese că voia să se ducă acasă. Se întoarse şi plecă în silă. Apoi se opri nehotărât şi privi în urmă, peste umăr.

— Acasă! se auzi porunca tăioasă, şi de astă dată Colţ Alb ascultă.

Când sosi Colţ Alb, familia stătea pe terasă, bucurându-se de răcoarea după-amiezii. Se vârî printre ei, răsuflând din greu, plin de praf.

— S-a întors Weedon – exclamă bătrâna doamnă Scott.

Copiii îl primiră pe Colţ Alb cu strigăte de bucurie şi alergară în întâmpinarea lui. Colţ Alb se feri însă şi se îndreptă spre terasă, dar ei îl înghesuiră între scaunul leagăn şi balustradă. Mârâi şi începu să fugă dintre ei. Mama copiilor îi privea cu îngrijorare.

— Mărturisesc că sunt neliniştită ori de câte ori îl văd printre copii – făcu ea. Mi-e teamă că într-o zi o să se repeadă la ei pe neaşteptate.

Mârâind sălbatic, Colţ Alb sări din locul în care fusese înghesuit, răsturnându-i pe băiat şi pe fată. Mama îi chemă la ea, liniştindu-i şi povăţuindu-i să nu-l sâcâie pe Colţ Alb.

— Lupul rămâne lup – observă judecătorul Scott. Nu poţi avea încredere în el.

— Dar el nu e lup – interveni Beth care îi ţinea parte fratelui ei, în lipsa acestuia.

— Numai Weedon e de părerea asta – continuă judecătorul. El presupune doar că există vreo urmă de câine în Colţ Alb, dar, aşa cum mărturiseşte el însuşi, nu ştie nimic precis despre asta. Cât despre înfăţişarea lui…

Nu-şi termină fraza. Colţ Alb stătea dinaintea lui, mârâind fioros.

— Cară-te de aici! Culcat! porunci judecătorul Scott.

Colţ Alb se întoarse către soţia dascălului iubirii. Aceasta scoase un strigăt de spaimă când văzu că o apucă cu dinţii de rochie, trăgând de ea până ce sfâşie ţesătura fragilă. Colţ Alb deveni centrul atenţiei tuturor celor din jur. Nu mai mârâia, ci privea în faţă, cu capul ridicat. Gâtlejul i se încorda spasmodic, dar nu putu scoate nici un sunet şi făcea eforturi din tot trupul, cuprins de convulsiuni din pricina sforţărilor de a se elibera de acel lucru pe care nu-l putea grăi şi care se zbătea să iasă la lumină.

— Sper că nu turbează – zise bătrâna doamnă Scott. I-am spus eu lui Weedon că clima asta caldă nu se potriveşte unui animal din Nord.

— Parcă ar vrea să vorbească – observă Beth.

În aceeaşi clipă, Colţ Alb căpătă glas izbucnind într-un lătrat puternic.

— Să ştii că i s-a întâmplat ceva lui Weedon – conchise soţia acestuia.

Săriră cu toţii în picioare, iar Colţ Alb o luă la goană pe scări, privind înapoi să vadă dacă-l urmează cineva. Lătrase pentru a doua şi ultima oară în viaţa lui şi se făcuse înţeles.

După această întâmplare, oamenii din Sierra Vista îl priviră cu mai multă căldură şi chiar argatul al cărui braţ îl sfârtecase încuviinţă că era un câine deştept, chiar dacă era lup. Judecătorul nu-şi schimbă însă părerea, aducând argumente, spre nemulţumirea tuturor, prin măsurătorile şi descrierile luate din enciclopedie sau din diferite lucrări de ştiinţele naturii.

Zilele treceau una după alta, scăldând necontenit în soare Santa Clara Valley. Dar pe măsură ce se micşorau şi cea de a doua iarnă a lui Colţ Alb în Sud se apropia, făcu o descoperire ciudată. Dinţii lui Collie nu mai erau atât de ascuţiţi. Muşcăturile ei erau jucăuşe şi blânde şi nu-l mai făceau să sufere. Colţ Alb uită că ea îi făcuse viaţa amară şi, ori de câte ori zburda pe lângă el, răspundea cu seriozitate, încercând să fie şi el zburdalnic, dar neizbutind să fie decât caraghios.

Într-una din zile, Collie îl porni într-o goană nesfârşită prin păşunea din spate şi prin pădure. Era într-o după-amiază în care stăpânul pleca călare, lucru pe care Colţ Alb îl ştia. Calul aştepta înşeuat în faţa uşii. Colţ Alb şovăi. Se petrecea însă în el ceva mai adânc decât legea pe care o învăţase, decât obiceiurile care îl plămădiseră, decât dragostea pentru stăpânul lui, decât însăşi dorinţa lui de viaţă: şi în clipa în care, deşi încă nehotărât, Collie îl prinse uşor cu dinţii, tulind-o apoi încolo, el se întoarse şi îi luă urma.

În acea zi stăpânul călări singur, iar în pădure, grumaz lângă grumaz, Colţ Alb goni alături de Collie, tot aşa cum mama lui, Kiche, şi bătrânul chior goniseră, cu mulţi ani în urmă, în codrii tăcutului Ţinut de la Nord.

Capitolul 5

LUPUL ADORMIT.

Pe vremea aceea, ziarele erau pline de ştiri despre îndrăzneaţă evadare a unui condamnat din închisoarea San Quentin. Era un om fioros şi nici nu fusese ajutat de mâinile societăţii care îl modelaseră. Mâinile societăţii sunt aspre şi omul acesta era o mostră izbitoare a operei societăţii. Era o bestie – o bestie, umană, e adevărat, dar o bestie atât de îngrozitoare, încât putea fi foarte bine socotit drept un carnivor.

La închisoarea din San Quentin se dovedise incorigibil. Pedeapsa nu-i putea înfrânge puterea. Ar fi fost în stare să moară cu gura încleştată, luptând până la ultima suflare, dar nu putea să îndure să fie bătut, înfrânt. Cu cât se lupta

mai sălbatic, cu atât societatea se purta mai aspru cu el şi singura urmă pe care asprimea o lăsa era că îl făcea şi mai fioros. Cămaşa de forţă, foamea, bătăile şi ciomăgeala erau un tratament greşit pentru Jim Hall, dar acesta era tratamentul care i se aplica totuşi. Era tratamentul pe care îl primise încă de pe vremea când era un băieţandru zvelt, dintr-o mahala din San-Francisco – lut moale în mâinile societăţii, gata să primească orice formă.

Când fu închis pentru a treia oară, Jim Hall dădu peste un gardian care era o bestie aproape tot atât de cumplită ca şi el. Gardianul se purta cu el ca un netrebnic, îl pâra pe nedrept directorului, îl vorbea de rău şi îl persecuta. Deosebirea dintre ei era că gardianul purta o legătură de chei şi un revolver. Jim Hall nu avea decât mâinile goale şi dinţii. Dar într-una din zile sări la gardian şi îi înfipse dinţii în gât, ca un animal din junglă.

După această întâmplare, lui Jim Hall i se aplică regimul de carceră severă. Trăi trei ani astfel. Acolo totul era de fier – podeaua, pereţii şi tavanul. În tot acest timp nu văzu nici cerul şi nici lumina soarelui. Ziua era ca o penumbră, iar noaptea ca o linişte întunecată. Se afla într-un mormânt de fier, îngropat de viu. Nu vedea faţă omenească şi nici nu putea vorbi vreunei fiinţe omeneşti. Când mâncarea îi era împinsă înăuntru, mârâia ca un animal sălbatic. Ura pe toată lumea. Zile şi nopţi de-a rândul îşi urlă turbarea, adresând-o întregului univers. Apoi, săptămâni şi luni de-a rândul nu scoase un sunet, frământându-se în liniştea neagră. Era un monstru, o fiinţă atât de înspăimântătoare, cum doar în vedeniile unui creier smintit putea să apară.

Şi apoi, într-o noapte, evadă. Directorul nu putea să creadă că aşa ceva fusese cu putinţă, totuşi celula era goală; trupul unui gardian ucis zăcea jumătate înăuntru, jumătate afară. Alţi doi gardieni ucişi marcau calea prin închisoare, spre zidurile dinafară. Îi ucisese cu mâinile ca să nu facă zgomot.

Avea asupra lui armele gardienilor – un arsenal viu care gonea peste dealuri, urmărit de forţa organizată a societăţii. Se pusese preţ greu, în aur, pe capul lui. Fermierii zgârciţi îl pândeau cu puştile. Sângele lui putea să achite o ipotecă sau să îngăduie trimiterea unui fiu la universitate. Cetăţenii devotaţi binelui obştesc îşi luară armele şi porniră în urmărirea lui. O haită de copoi adulmeca urma picioarelor lui sângerânde. Iar copoii legii, animalele de bătaie, plătiţi de societate, cu telefon, telegraf şi trenuri speciale se ţinură pe urmele lui zi şi noapte.

Uneori, oamenii dădeau peste el şi îl înfruntau eroic, trecând prin garduri de sârmă ghimpată, spre plăcerea publicului care citea reportajul la gustarea de dimineaţă. După asemenea întâlniri, morţii şi răniţii erau transportaţi înapoi în oraş, iar locul le era luat de alţii însetaţi de vânătoarea de oameni.

În cele din urmă Jim Hall dispăru. În zadar căutară copoii urma pierdută. Fermierii paşnici, de prin văi îndepărtate, erau opriţi de oameni înarmaţi şi siliţi să se legitimeze. Şi în acest timp, urme de-ale lui Jim Hall fură descoperite pe nenumărate povârnişuri de către pretendenţii lacomi de bani – preţul sângelui.

În acest timp, la Sierra Vista ziarele erau citite nu atât cu interes, cât mai ales cu teamă. Femeile erau speriate. Judecătorul Scott râdea cu nepăsare, dar nu pe bună dreptate, deoarece într-una din ultimele lui zile ca magistrat, se întâmplase ca Jim Hall să apară în faţa lui şi să fie condamnat. Şi în plină sală de şedinţă, în faţa tuturor, Jim Hall spusese că va veni ziua în care se va răzbuna pe judecătorul care îl condamnase.

Pentru prima oară Jim Hall avusese şi el dreptate. Nu era vinovat de crima pentru care primise să ispăşească pedeapsa. Era vorba de un „ţap ispăşitor”, cum spun hoţii şi poliţiştii pe limba lor, şi Jim Hall fusese făcut „ţap ispăşitor” pentru o crimă pe care nu o săvârşise. Din cauza celor două

condamnări mai vechi, judecătorul Scott îi dăduse cincizeci de ani închisoare.

Judecătorul Scott nu era atotştiutor şi nu ştia că se făcuse părtaş la o conspiraţie a poliţiei, că mărturiile fuseseră aranjate şi false, că Jim Hall nu era vinovat de crima care i se punea în seamă. Iar Jim Hall nu ştia că judecătorul Scott nu ştia nimic de toate acestea. El credea că judecătorul ştie tot şi că merge mână în mână cu poliţia în săvârşirea acelei groaznice nedreptăţi. Şi astfel, când judecătorul Scott pronunţă sentinţa de cincizeci de ani de moarte vie, Jim Hall, cuprins de ură faţă de toate fiinţele societăţii care se purtaseră netrebnic cu el, se ridică şi urlă în sala de şedinţă, până ce fu târât afară de o jumătate de duzină de duşmani, îmbrăcaţi în uniforme albastre. Pentru el, judecătorul Scott era principalul vinovat, şi asupra judecătorului Scott îşi vărsa el ura, aruncând ameninţări fără de sfârşit, că răzbunarea lui va veni. Apoi, Jim Hall păşi spre moartea vie… şi evadă.

Colţ Alb nu ştia nimic de toate acestea. Dar între el şi Alice, soţia stăpânului, dăinuia o taină. În fiecare seară după ce locuitorii din Sierra Vista mergeau la culcare, ea se scula şi îi dădea drumul lui Colţ Alb să doarmă în sala cea mare. Colţ Alb nu era un câine de casă şi nici nu îi era îngăduit să doarmă înăuntru, aşa că în fiecare dimineaţă, la revărsatul zorilor, Alice se strecura jos şi îi dădea drumul afară, înainte ca familia să se fi trezit din somn.

Într-o astfel de noapte, pe când toată casa dormea, Colţ Alb se trezi, rămânând încordat în tăcerea nopţii. Adulmecă văzduhul neînfiorat, desluşind mesajul pe care îl purta pe undele lui şi care îi spunea că pe undeva prin împrejurime se afla un zeu. Îi ajunseră la urechi zgomotele pe care zeul le făcea când se mişca. Colţ Alb nu scoase nici un strigăt furios. Nu era obiceiul lui să facă aşa ceva. Zeul cel străin păşea uşor, dar Colţ Alb păşea şi mai uşor, deoarece el nu purta haine care să se frece de carnea trupului. Îl urmări în

tăcere. Vânase el în wild vietăţi care erau tare sperioase şi ştia ce înseamnă să cazi prin surprindere.

Zeul cel străin se opri la picioarele scării celei mari şi ascultă, iar Colţ Alb încremeni, pândind şi aşteptând, de-ai fi zis că e mort. Scara aceea ducea la dascălul iubirii şi la cele mai scumpe bunuri ale lui. Colţ Alb se zbârli, dar aşteptă. Zeul cel străin ridică un picior. Începu să urce scara.

Atunci lovi Colţ Alb. Fără de veste şi fără un mârâit, porni la luptă. Trupul îi ţâşni în sus într-o săritură care îl propti drept în spatele zeului cel străin. Se agăţă cu labele dinainte de umerii omului şi în acelaşi timp îşi înfipse colţii în ceafa acestuia. O clipă, o clipă destul de lungă, rămase atârnat de el, dar fu de ajuns ca să-l răstoarne pe zeu pe spate. Se izbiră amândoi de podea. Colţ Alb sări într-o parte şi, în timp ce omul se lupta să se ridice, se năpusti din nou, sfâşiind cu colţii.

Întreaga Sierra Vista se trezi alarmată. Hărmălaia de la parter părea făcută de vreo douăzeci de draci care se încăieraseră. Se auziră detunături de revolver. Apoi un glas de om scoase un urlet de groază şi spaimă, urmat de mârâituri înverşunate, şi peste toate aceste zgomote se auziră prăbuşindu-se şi sfărâmându-se mobile şi sticle.

Dar larma se stinse tot atât de iute pe cât începuse. Bătălia nu durase mai mult de trei minute. Familia înspăimântată se înghesui în capul scării. De jos, ca dintr-o prăpastie întunecată, se auzea un gâlgâit, de parcă aerul ar fi bolborosit în apă. Uneori, gâlgâitul se prefăcea într-un sâsâit, aproape un şuierat. Dar şi acesta se stinse încet, curmându-se cu desăvârşire. Apoi, din bezna de nepătruns nu se mai auzi nimic afară de gâfâitul greu al unei vietăţi care se zbătea dureros pentru aer.

Weedon Scott învârti butonul. Scara şi holul de jos fură inundate de lumină. Apoi, cu revolverul în mână, el şi judecătorul Scott coborâră cu grijă. Dar nu mai era nevoie de nici o măsură de precauţie. Colţ Alb îşi făcuse datoria. În

mijlocul mobilelor sfărâmate şi răsturnate, zăcând pe o parte, cu faţa acoperită de un braţ, se afla un om. Weedon Scott se aplecă deasupra lui, îi luă arma şi-l întoarse cu faţa în sus. O rană căscată în gât arăta felul în care murise.

— Jim Hall – zise judecătorul Scott.

Tată şi fiu se priviră cu înţeles.

Apoi se întoarseră spre Colţ Alb. Zăcea şi el pe o parte. Ochii îi erau închişi, dar pleoapele i se ridicară uşor. Colţ Alb începu să-i privească pe cei din jur când se aplecară asupra lui. Făcu o sforţare să dea din coadă, dar nu izbuti decât să o mişte puţin. Weedon Scott îl bătu uşor cu palma şi din gâtlejul lui Colţ Alb se auzi un mârâit care însemna că înţelesese. Nu era însă decât un mârâit slab, care se stinse pe dată. Pleoapele îi căzură închizându-se şi trupul păru că se destinde, lăţindu-se pe podea.

— E pe ducă, săracul – murmură stăpânul.

— O să vedem noi – zise judecătorul – îndreptându-se spre telefon.

— Cred că n-are decât o şansă la o mie – declară chirurgul după ce se străduise o oră şi jumătate cu Colţ Alb.

Zorile pătrundeau prin ferestre, făcând ca lumina becurilor să pălească. În afară de copii, întreaga familie se strânsese în jurul chirurgului să afle sentinţa.

— Un picior dinapoi îi e rupt – urmă el. Trei coaste frânte, dintre care cel puţin una i-a perforat plămânii. Şi-a pierdut aproape tot sângele din trup. E foarte probabil să aibă leziuni interne. Pesemne că a făcut vreo săritură. Şi asta ca să nu mai pomenesc de cele trei gloanţe care l-au găurit. O şansă la o mie e într-adevăr ceva optimist. N-are nici o şansă la zece mii.

— Dar nu trebuie pierdută nici o şansă care i-ar putea fi de ajutor – exclamă judecătorul Scott. N-are nici o importanţă cât costă. Du-l la raze X sau la orice altceva. Weedon, telegrafiază imediat doctorului Nichols din San Francisco. Doctore, te rog, nu vreau să te simţi prost, dar mă înţelegi, trebuie să facem tot ce este cu putinţă.

Chirurgul zâmbi cu bunăvoinţă.

— Sigur că înţeleg, merită să se facă totul pentru el. Trebuie îngrijit aşa cum aţi îngriji o fiinţă omenească, un copil bolnav. Şi nu uitaţi ce v-am spus de temperatură. Mă întorc la zece.

Şi Colţ Alb fu îngrijit. Propunerea judecătorului Scott de a se aduce o soră fu respinsă cu indignare de către fete, care îşi asumară acest rol. Iar Colţ Alb câştigă singura şansă la zece mii pe care chirurgul i-o refuzase.

Medicul nu era însă vinovat că judecase greşit. Toată viaţa lui nu îngrijise şi nu operase decât oameni delicaţi, crescuţi în lumea civilizată, care trăiau la adăpost şi care aveau înapoia lor multe generaţii ce trăiseră şi ele la adăpost. În comparaţie cu Colţ Alb, aceştia erau gingaşi şi lipsiţi de vlagă, agăţându-se de viaţă cu degete neputincioase. Colţ Alb venise de-a dreptul din wild, unde cel slab piere curând şi unde nimeni nu are parte de adăpost. Slăbiciunea nu sălăşluise nici în tatăl, nici în mama lui şi nici în generaţiile trecute. Colţ Alb moştenise o constituţie de fier şi vitalitatea wildului, iar toată făptura lui, sufletul şi carnea trupului lui, totul se agăţa de viaţă cu acea îndărătnicie pe care odinioară toate vietăţile o aveau.

Ţinut captiv, fără să poată face vreo mişcare din pricina bandajelor şi ghipsului, Colţ Alb lâncezi aşa săptămâni şi săptămâni. Dormea ceasuri întregi şi în tot acest timp avu nenumărate vise; prin mintea lui defilară cortegii nesfârşite de năluciri de prin Ţara Nordului. Toate fantomele trecutului se treziseră şi veniseră lângă el. Şi aşa, trăi din nou alături de Kiche în vizuină, se târî tremurând la picioarele lui Castor Cenuşiu ca să i se supună, ca să-şi poată scăpa viaţa, goni dinaintea lui Lip-Lip şi a haitei de căţei care-l lătrau ca apucaţi.

Umblă din nou străbătând tăcerea, vânând hrană vie în timpul lunilor de foamete; şi apoi începu din nou să gonească în fruntea atelajului, iar biciul făcut din maţe, pe care îl mânuia Mit-sah sau Castor Cenuşiu, pocni din nou în

spatele lui şi auzi iarăşi glasurile strigând „Raa! Raa!” când ajungeau la câte o trecătoare îngustă, iar atelajul se strângea ca un evantai ca să poată trece. Retrăi zilele de la Smith Frumosu şi luptele pe care le dăduse atunci. În asemenea clipe chelălăia şi mârâia în somn, iar cei din jur ziceau că visează urât.

Exista însă un coşmar care îl făcea să sufere cel mai cumplit – monştrii electrici – tramvaiele care sunau din clopot şi care îi apăreau ca nişte râşi uriaşi, urlând. Stătea pitulat pe după tufişuri, pândind veveriţa pe care o aştepta să se încumete să coboare pe pământ, îndeajuns de departe de adăpostul ei din copac. Apoi, când sărea la ea, aceasta se prefăcea într-un tramvai, ameninţător şi grozav, care se ridica înaintea lui ca un munte, scoţând sunetele de clopot şi împroşcându-l cu limbi de foc. Şi tot aşa se întâmpla când îl provoca pe şoim să coboare din înălţimi. Acesta ţâşnea în jos şi din înalturile unde plutea, prăbuşindu-se asupra lui şi prefăcându-se tot în acel tramvai pe care îl întâlnea pretutindeni. Se mai făcea că se află din nou în ţarcul lui Smith Frumosu. În jur se adunau oamenii, iar el ştia că avea să urmeze o luptă. Pândea poarta ca să-şi vadă potrivnicul intrând. Poarta se deschidea şi, năpustindu-se asupra lui, intra tot înspăimântătorul tramvai. Visele acelea reveniră de mii şi mii de ori, şi de fiecare dată groaza pe care i-o inspirau era mai teribilă ca niciodată.

Apoi veni ziua când îi fu scos ghipsul şi ultimul bandaj. Fu o adevărată sărbătoare. Toată Sierra Vista era de faţă. Stăpânul îl scarpină după ureche, iar el îşi îngână mârâitul lui de dragoste. Soţia stăpânului îl strigă „Lup binecuvântat”, iar numele acesta fu primit cu urale şi toate femeile strigară „Lupul binecuvântat”.

Încercă să se ridice în picioare dar, după câteva încordări, căzu de slăbiciune. Zăcuse atât de mult, încât muşchii îşi pierduseră agilitatea şi toată puterea se scursese din ei. Se simţi puţin ruşinat din pricina slăbiciunii, ca şi cum într-adevăr nu şi-ar fi făcut datoria faţă de zeii lui. De aceea

începu să facă sforţări eroice să se ridice şi în cele din urmă izbuti să stea pe cele patru picioare, şovăind şi clătinându-se înainte şi înapoi.

— Lupul binecuvântat! exclamară în cor femeile.

Judecătorul Scott îl privea triumfător.

— Gura voastră să-l boteze astfel – zise el. Tot aşa cum m-am împotrivit eu odinioară. Nu există câine care să fi putut face ceea ce a făcut el. E lup.

— Un lup binecuvântat – îl îndreptă soţia lui.

— Da, un lup binecuvântat – încuviinţă judecătorul. Şi aşa am să-i zic de aici înainte.

— Va trebui să înveţe din nou să meargă – zise chirurgul. Cred că ar putea foarte bine să înceapă chiar de acum. Sigur că n-o să-i pară rău. Luaţi-l afară.

Şi Colţ Alb ieşi ca un rege, cu toată Sierra Vista în jurul lui, urmărindu-l cu privirea. Era tare slăbit şi, când ajunse pe pajişte, se întinse să se odihnească puţin.

Apoi, procesiunea o porni mai departe. Simţea cum i se întăresc muşchii pe măsură ce-i punea în mişcare şi sângele începea să-i curgă prin ei. Ajunseră la grajduri şi acolo, în poartă, Collie stătea întinsă cu o jumătate de duzină de pui durdulii care se jucau în jurul ei, la soare.

Colţ Alb privi mirat. Collie mârâi la el ameninţător, ceea ce îl făcu să se ţină la distanţă. Stăpânul împinse cu vârful piciorului un pui care se târa spre el. Colţ Alb se zbârli bănuitor, dar stăpânul îi făcu semn că totul e în ordine. Collie, pe care una din femei o înlănţuise cu braţele, îl supraveghea geloasă şi cu un mârâit care spunea că nu e totul în ordine.

Căţeluşul se târa dinaintea lui. Colţ Alb îşi ciuli urechile şi îl urmări plin de curiozitate. Apoi, nasurile lor se atinseră şi simţi pe obraz limba mică şi caldă a puiului. Fără să-şi dea seama, Colţ Alb scoase limba şi îl linse pe bot.

Aplauzele şi strigătele de bucurie ale zeilor salutară cele petrecute. Colţ Alb era mirat şi îi privi cu surprindere. Apoi începu să simtă o slăbiciune şi se întinse pe jos, cu urechile

ciulite, cu capul lăsat pe o parte, privind la pui. Ceilalţi căţeluşi se târâră şi ei spre Colţ Alb, spre marea neplăcere a lui Collie; iar el îi lăsă cu toată seriozitatea să se caţere şi să se rostogolească peste el. La început, în mijlocul aplauzelor zeilor, se mai simţi ceva din sfiiciunea şi stângăcia lui de odinioară. Acestea se şterseră însă, pe măsură ce puii îşi continuară giumbuşlucurile şi înghionteala lor, iar el stătu mai departe întins, cu ochii întredeschişi, şi calm, aţipind la soare.

SFÂRŞIT

1 Wild – termen generic, intraductibil, care, întocmai ca pampasul, taigaua, jungla, stepa, indică o regiune cu anumite elemente specifice. În America de Nord, Wildul cuprinde regiunea străbătută de cercul polar, precum şi pe cea învecinată cu ea. Aceste regiuni se află la periferia zăpezilor veşnice şi a regiunii moarte a polului; Alaska face parte aproape în întregime din regiunea denumită Wild. Pădurile, care alternează cu preeriile, sunt numeroase, iar solul, foarte accidentat, conţine nenumărate zăcăminte minerale, între care cărbune şi aur. Cea mai mare parte din an e iarnă şi zăpada acoperă uniform pământul. Ea începe să se topească abia prin iunie, dar pământul se dezgheaţă numai la suprafaţă. O vară scurtă îngăduie apariţia unei vegetaţii luxuriante, crescută în grabă. (N. T.)

2 Şleau – curea din piele, frânghie pentru tras sania (N. E.).

3 Atmosferă – unitate de măsură a presiunii – 1 at = 1 kgf/cm2 (N. E.)

4 °F – grade Fahrenheit = 50°F = cca 28°C (N. E.).

5 Picior = unitate de măsură a lungimii egală cu 0,33 m.

6 Pfunzi = pfund – măsură a greutăţii, egală cu cca 0,5 kg sau 0,25 kg (regional) (N. E.)

7 Pasărea-elanului este o pasăre care are obiceiul să se aşeze pe spinarea acestui animal, vânându-i paraziţii ascunşi în blană. Trăieşte doar în regiunea de sub cercul polar.

8 Tipie – cort din pânză sau din piei, obişnuit la indienii din preerie.

9 Squaw – femeie indiană din America.

10 Caribu – ren de Canada.

11 Rockies – Rocky Mountains – Munţii Stâncoşi – lanţ muntos în apusul Americii de Nord.

12 Porcupine – afluent al fluviului Yukon.

13 Yukon – fluviu în Alaska.

14 Dog-musher – vizitiu al saniei trase de câini.